

O pomoc nás nežádali

ALISSA

O POMOC NÁS NEŽÁDALI

Alissa

2018

*Těm, kdo občas vyloví z vln láhev se vzkazem,
a dalším jednorožcům.*

Díky.

"Čtyři stříbrné."

Hlas, který se mnou vyjednává o ceně silného dryáku na bolest, nepřipouští odpor.

Ke vši smůle není jeho majitel ani zdaleka první, kdo se takhle snaží.

"Šest," zopakuju za tenhle večer přinejmenším podvacáté. "Na pět mě přijdou suroviny a můj čas taky něco stojí."

"Ta chvilka, co to mícháš v kotlíku?"

"Těch pět let na *Acadaemii*. Šest stříbrných, berte nebo nechte být, je mi to celkem jedno." Prohnu rty, lehce zvednu obočí a rozhlížím se kolem. Chci vypadat, jako že mě tahle zbytečná diskuze začíná nudit. Sedíme naproti sobě v zapadlé hospodě, jejíž jedinou výzdobou jsou police u stropu, plné nepoužívaných pivních korbělů. Nezdá se mi, že by se sem tolik lidí vůbec vešlo, ale třeba za lepších časů hostíval svatby. Nastaly výrazně horší časy, minimálně pro hostinského, teď v jeho lokále sedíme všehovšudy tři.

A vzhledem k tomu, že právě majitel podniku ze mě chce lacino vymámit úlevu od své artrózy, nemůžu počítat s tím, že by se mě někdo zastal.

"Nebudu se tu dohadovat. Čtyři." Jeho hlas klesne do chraplavého šepotu. "I to je víc, než co stojí, když se neplatí daně ani desátek školet..."

On se mě snaží vydírat. Zasmála bych se tomu, kdybych se tu necítila tak stísněně. Takhle se jen rozhodnu, že jsem s hospodským coby se zákazníkem skoncovala.

"Ale, to se o mně povídá? Běžte se přeptat správce městské kasy." Snažím se udržet pečlivě nezaujatý tón a přitom se horečně soustředím na nosník police nad hospodského levým ramenem. "Prosím. A když už půjdete kolem, tak i do školy. Všichni o mně ví." Ne, nosník ne, je moc velký. Co skoba, která ho drží?

"Nikam se chodit ptát nebudu," zasyčí, hmatne levačkou přes stolní desku a já, soustředěná na kouzlo, neucuknu. Teď mě drží za zápěstí. Budu to kouzlo potřebovat. "Ty mi prostě ten lektvar dáš."

S posledním slovem se police utrhne. Korbele se sesunou s varovným skřípěním, většina jich spadne na stůl nebo rovnou na podlahu, ale přinejmenším dva zasáhnou překvapeného hospodského do ramene a jeden spadne přímo na naše spojené ruce. V tom okamžiku vstanu, vytrhnu svou ruku z leknutím uvolněné pracky hospodského a kráčím ven tak rychle, aby se to ještě nedalo označit za útěk.

A protože mám svoji hrdost, hodím někam za výčepní pult drobnou minci za vypité pivo.

Vyřítím se na ulici, nadechnu se chladnoucího večerního vzduchu a zahnu směrem ke svému bytu.

Koutkem oka přitom zahlédnu, že z hospody vyšel někdo další.

Nechci utíkat, abych nevypadala provinile. Tím jsou moje vyhlídky omezené na nůž v brašně a pořádnou dávku štěstí. Snažím se zachovat cosi jako klidný krok. Po prstech mi stékají kapky krve z ranek, které mi uštědřil padající korbel.

Hlavou se mi proměňují nejlepší místa, kam udeřit nebo bodnout, jak se ubránit. Není to zdaleka poprvé, moje večerní obchody probíhají ke vši smůle často podobně. Dovedu se bránit, i když jsem stokrát raději, když se šarvátkám vyhnu.

Lehce třepnu hlavou, abych si odhodila dlouhé tmavé vlasy z očí, a při té příležitosti se ukrutně nenápadně ohlédnu.

Zdá se, že za mnou nikdo nejde.

Špatně se natáhnu, ruka mi sklouzne po drsném dřevě a na dveřích po mých prstech zůstane krvavá šmouha.

Do háje. Domáci mě přetrhne.

Vejdu do světnice a zavřu za sebou. Proužek světla pode dveřmi ložnice mi stačí, abych se vyhnula dvěma židlím a na jednu z nich pohodila prázdnou brašnu. Za ní následuje plášť, opasek, vesta, všechno, co doteď skrývalo, jak na mě visí košile. Vysoká jsem jako průměrný chlap, ale do šířky mi hodně chybí.

Pár mincí z kapes položím na jídelní stůl a přemýšlím, jestli krev ze dřeva pustí vodou, nebo si budu muset vypůjčit něco z alchymistické laboratoře. Vážně doufám, že bude stačit voda. Už tak je v knize zásob mých podpisů víc než dost.

Dveře do ložnice se otevrou dřív, než se jich stihnu dotknout. Mezi veřejemi stojí tmavovlasý, pohledný a pořádně nervózní mladík.

"Poslechni, Reine, vážně mě to mrzí, ale tohle-"

Tarmo se zarazí s pohledem upřeným na moji pravou ruku. Já si mezitím prohlížím spoušť za jeho zády, postel plnou oblečení a knih a poloprázdný batoh vidící na pelesti, a je mi trochu smutno. Ne proto, že si Tarmo balí a co nevidět odkud odkráčí, ale proto, že je mi to vlastně jedno.

"Reine, co se stalo? Sedni si. Donesu vodu a vyčistím ti to."

"To nemusíš," bráním se, když mě strká k židli. "Nic to není. Máš svojí práce dost."

Zvedne ke mně pohled raněné laně a mě až v tu chvíli dojde, že to byla pěkně jedovatá poznámka.

"Reine, já... já už tohle prostě nezvládnou," vypraví ze sebe. "Ale to zatraceně neznamená, že tě tu nechám krváčet. Co se ti stalo tentokrát?"

"Závěr diskuze o alchymistické morálce a společenské odpovědnosti," odpovím. "Vážně to nic není, mám jen odřené klouby."

"O něčí čelist?"

"Spadl mi na ně pivní korbel. Ten parchant mě chtěl přesvědčit ručně a já nevymyslela nic lepšího, než strhnout na něj polici s nádobím."

"Zaplatil nakonec?" Tarma to ve skutečnosti nezajímá, jen nechce, aby bylo ticho, zatímco po bytě hledá obvazy a tinkturu na rány.

"Ne," ucedím unaveně. "Ale dryák na klouby se hodí leckomu, ještě ho udám."

"Reine, stojí ti to za to? Pro tu trochu peněz? Pořádně ti nezaplatí, pokouší se tě okrást, každou chvíli se vracíš zraněná. Jestli potřebuješ peníze, proč si nezvýšíš úvazek ve škole?"

"Nejde o mě. On bez léků skoro nemůže chodit, ten lektvar potřebuje a škola ho prodává mnohem dráž."

"Tak proč mu ho prostě nedáš, pro bohy?"

"Z principu. Lektvary něco stojí. Nechci tolik co škola, ale něco mi zaplatit musí. Až tak chudý zase není."

Zasyčím, když mi Tarmo polije rány výluhem ze šalvěje.

"A co ti ostatní?" zkouší to zamluvit, zatímco uvažuje, jak mi na hřbet ruky položit obvaz.

"Tak různě," zavrčím. Nechce se mi rozebírat, čím přesně si přivydělávám, ne před přítelem, který se mě na to zeptá až ve chvíli, kdy si balí věci. Tarmo roztrhne volný konec obvazu, zaváže mi ho kolem zápěstí a vstane.

"Hned budu pryč," slíbí a začne přechovat všechn svůj majetek do batohu.

"Můžeš tu klidně zůstat do rána," navrhu. "Je skoro půlnoc. Přespi tady, není kam spěchat."

Tarmo se zarazí a zírá na mě, jako bych právě zabučela.

"To by nebylo fér," pronese tiše.

"Když myslíš," přikývnu, vstanu a jdu se napít vody.

Trpělivě čekám a Tarmo se snaží, netrvá dlouho a už brousí po bytě a hledá, jestli něco nezapomněl. Když usoudí, že ne,

hodí si batoh na záda, několik velkých knih vezme do náruče a nadechne se, jako by se odhodlával k činu.

"Proč vůbec takhle pozdě?" zeptám se těsně předtím, než stihne říct první slovo.

"Chtěl jsem s tebou mluvit. Nenapadlo mě, že se vrátíš až teď."

"Mě taky ne," přikývnu.

"Reine, poslyš... Jsi báječná holka, ale..."

Tarmo tak dlouho bojuje sám se sebou, až se mi ho zželí.

"Ale žít se se mnou nedá, já vím. Z toho si nic nedělej. Já se sebou taky někdy nemůžu vydržet."

Dlouho na mě beze slova zírá a pak odejde.

Když za ním zapadnou dveře, konečně sebou praštím do postele, jak se na to už pár hodin těším. Svíčky, které Tarmo zapálil, mám na dosah a můžu je snadno sfouknout. Zírám do tmy a sčítám si pro sebe dnešní den.

V laboratoři jsem jedním neopatrným pohybem roztrískala celou destilační aparaturu a ještě nějaké sklo navíc. Musím vypsát objednávku na nové, nechat si ji schválit, najít skláře.

V rámci svých domácích přivýdělků jsem si většinu večera nechala nadávat a pouštěla srdceryvné stesky jedním uchem tam a druhým ven. Ve výsledku jsem místo lektvaru nechala na místě spoušť a trochu vlastní krve.

A přítel se mnou skoncoval, aby se cestou pryč z mého bytu a života zastavil a ošetřil mi bozi vědí kolikáté zranění, se kterým jsem v noci přitáhla domů. Vždycky se zapletu s hodnými kluky. Vždycky to dopadne stejně.

No, tak to bychom měli.

Druhý den mě naštěstí nečeká žádná laboratorní práce. Půl dne se hrabu v hromadách papírů, chystám účty pro správce

skladu, rektorku a skláře, píšu pojednání o neúspěšných experimentech, které jsme zatím provedli.

Až když podruhé kontroluju, jestli jsem zavřela všechna okna a uklidila veškeré psací náčiní na svá místa, si uvědomím, jak hrozně se mi nechce domů. Žádný oheň v kamnech, žádný horký čaj, v lepším případě víno, co sama neudělám, to nebude. Víím, že si zase rychle zvyknu, ale dneska mě malý, tmavý byt vůbec neláká.

Proletím v duchu jiná místa, kde jsem zvyklá pracovat nebo odpočívat, a rozhodnu se, že odpoledne můžu stejně tak dobře strávit ve školní knihovně. Svůj zápisník mám v brašně, pero si vypůjčím z pracovního stolu a násadku si strčím za ucho. Tady, ve škole, se nad tím nikdo nezarazí.

Ve dveřích mě málem smete dívčina kolem dvacítky, hnědé vlasy sepnuté do uzlu a v náruči stoh knih, na kterých odvážně vybalancovala baňku s nazelenalou tekutinou.

"Reine!" vypískne překvapeně a hypnotizuje kymácející se nádobku. Rychle po ní hmátnu a zachráním tak knihovně pár cenných svazků před politím kdovíčím.

"Hrome, Anfi," zamumlám. Snahu naučit Anfithu chodit do práce včas jsem vzdala někdy v zimě. Rok tu poletovala pozdě a většinou s mírnou kocovinou jako studentka alchymie, skoro rok už tu poletuje pozdě a s mírnou kocovinou jako mistryně a jestli to někdy dotáhne až na rektorku, veškeré vyučování na castelgrandeské Škole magických umění bude začínat po poledni. S mírnou kocovinou všech zúčastněných.

"Ty už jdeš?" zalapá Anfitha po dechu, když konečně odloží své knížky na nejbližší stůl.

"Dneska jo. Pokusy mám hotové, dodělávala jsem jen papíry. Další fázi nemůžu začít bez Blanche, takže dokud se nevrátí, moc se tu vyskytovat nebudu."

"Aha... no... já doufala, že se tě budu moct zeptat, kdybych na něco narazila s tou daturou," ukáže bradou na baňku, kterou pořád držím v ruce.

"Kdyby něco, budu v knihovně." Vrazím jí předmět jejích experimentů do ruky a vyklouznu na chodbu.

Cestou do knihovny musím projít přes nádvoří školy, příjemný park s několika stromy, obvykle plný studentů v hloučcích okolo knih, hudebních nástrojů nebo lahví. Brzké květnové odpoledne je k takovému posedávání jako stvořené, takže kličkují mezi zaneprázdněnými skupinkami. Několik diskusních kroužků při pohledu na mě ztichne a provází mě nejistými pohledy. Utěšuju se tím, že si mě jen nedovedou zařadit - výuce se nevěnuju, s výjimkou několika odhodlaných a zároveň mírně zoufalých aspirujících alchymistů, kteří nesehnali nikoho jiného pro vedení své klauzury. Moje činnost ve škole sestává ze dvou třetin práce v rektorčině výzkumné skupině a třetiny nejrůznějšího papírování, protože zbytek katedry alchymie píše skvělé odborné traktáty, ale nedokáže si poznačit, že vzali ze skladu poslední zbytky digitalisu.

Fakt, že i na místní poměry jsem dost zvláštní čarodějka a vůbec divný patron, nemá s reakcí studentů určitě nic společného. Jak by mohlo.

Velké, vyřezávané dveře knihovny jsou přes den vždycky otevřené dokořán. Jsem jediné ráda, že nemusím zápolit s těžkým dubovým dřevem a skřípajícími panty a můžu rovnou zamířit ke svému oblíbenému místu, malému stolku mezi regály knih o runové magii. Objevila jsem ho v době, kdy jsem četla všechno, co se runové tak či onak týkalo, a brzy vyšla najevo jeho největší výhoda - bylo to studijní místo jen pro jednoho. Když jsem si před sebou rozložila knihy a zápisník, nikdo neměl možnost si přisednout.

Přesně to udělám i teď. Vylovím z police *Teorii konstrukce runových zaklínadel*, namátkou ji otevřu někde uprostřed a sáhnu pro svůj zápisník. Zaklínadla mě nezajímají, ale nechci, aby mě někdo otravoval. *Teorie* mi slouží jako štít, za kterým si můžu nerušeně napláňovat výrobu dalších lektvarů.

Lektvar proti padoucnici chystám poslední dobou tak často, že jsem si sehnala trochu surovin do zásoby, což se hodí. Sedlář ho čeká od včerejška za čtrnáct dní, tinktura se musí louhovat minimálně tři dny, ale když začnu za týden, nic tím nezkazím. Pak po mně chce kovář mazání na spáleniny, pozítří. Hojivý gel se rychle kazí, měla bych ho připravit co nejpozději, jenže s těmi kytkami je hrozná práce. Pokud se Blanche de Lestate do pozítřka nevrátí z inspekční cesty, mohla bych ho vyrobit ráno, kdy bývám normálně ve škole...

Pomalou se mi do úvah vtírá cizí přítomnost. Zvednu oči od svých poznámek, abych se střetla se soustředěným hnědým pohledem.

"Zdravím," pronese vetřelec nenuceně.

Nemám tušení, kdo to je. Nejspíš ne student. Je zhruba v mém věku, kolem třiceti, a nemá na sobě školní uniformu, i když mi chvilku trvá to poznat. Jeho volné šedé kalhoty a světlá košile na něm visí takovým způsobem, že se to zdálky za uniformu považovat dá - zděděnou po starším a větším příbuzném, případně několika příbuzných v řadě. Nezdá se, že by mu to vadilo. Ani jeho příliš velké oblečení, ani blátivě hnědé vlasy, které mu padají do očí, ani to, že na něj vztekle zírám.

"Ruším, že ano?" usměje se a naprosto samozřejmě si sedne na druhou židli, takže mi pohodlně vidí do obličeje.

"Precizní analýza situace." Nutím se do klidného tónu. Hlavně nedat najevo, že mě štve, to by ho jen povzbudilo.

"To je dobře."

Na to nedokážu zareagovat, jen bez mrkání hledím přímo před sebe. Kdo to zatraceně je a co mi chce?

"Jdu ti nabídnout práci." Odpověď na mou nevyřčenou otázku mě dokonale zaskočí.

"Já mám práce až nad hlavu, děkuju uctivě," procedím skrz zuby. "Takže kdybys mě nechal pracovat, to by bylo báječný."

"Práce nad hlavu jako alchymistická laborantka..." Jeho intonace naznačuje, že ta věta má pokračování. A že by se mi nemuselo líbit. "A pokoutní obchodník s lektvary," dokončí spikleneckým šeptem.

"Neporušuju žádné zákony. Suroviny od školy kupuju. Jsem vystudovaná alchymistka, mám mistrovskou zkoušku, můžu připravovat a prodávat lektvary, jak se mi zachce."

"Já neříkám, že porušuješ zákony." Pobavený úsměv mu vidím na rtech i v očích. "Dokonce ani netvrdím, že někomu vadíš, protože těch pár dávek, co zvládneš uvařit a prodat, je z pohledu školy a jejích obchodů zanedbatelných. Já jenom říkám, že máš zajímavý pohled na svět, Reine Laragh, a že nejsi pitomá."

"To je nejmizernější kompliment, jakej mi kdy kdo složil," zasyčím.

"Já jsem ti nepřišel skládat komplimenty, Reine. Hledám někoho jako ty. Někoho, kdo má dobré magické vzdělání, ale zároveň umí používat tu šedou věc mezi ušima."

"A to všechno jsi odvodil z toho, že tu sedím nad *Teorií konstrukce*? Víš, že ji četl každý, kdo tu prolezl čtvrtým ročníkem?"

"Doporučil mi tě někdo, jehož úsudku věřím." O maličko širší úsměv, protože našel další věc, kterou mě může vytočit. Ne a ne a ne, já se ho na to nezeptám.

"Když už to musíš vědět, byl to Theodor Carwyn," pronese přátelsky.

Na okamžik si vybavím světlovlasého čaroděje, kterého jsem poznala během adorsko-comharské války. Inteligentní. Zásadový. Melancholický. A k mé smůle věrný své přítelkyni. Nu což.

"A taky na mě udělalo dojem, jak jsi zvládla tu příhodu v Morgově hospodě," pokračuje čaroděj s nevinným pohledem.

Polknu naprázdno a v levé ruce, schované pod stolní deskou, sevru okraj své košile. Tohle jsem nečekala.

"Tak tys byl včera večer u Morga?"

"Byl. Doslechl jsem se, že tam občas chodíváš, a nepopírám, že jsem byl zvědavý. Elegantní zásah, mimochodem. Neobvyklý styl. Většina čarodějů ze školy by ho buď smetla silou, nebo podpálila. Čím nižší ročník, tím barevnější plameny."

Zacukají mi koutky. Zdá se, že na všech čarodějnických školách je to stejné, děcka jsou nadšená z toho, že zvládnou pár energetických triků, a myslí si, že jimi vyřeší každý problém.

"Z toho už jsem vyrostla," ujistím čaroděje srdečně.

Není to úplně lež. Jen se ten růst uskutečnil jaksi všechen najednou.

"To je jen dobře. Potřeboval bych člověka, který umí řešit problémy i jinak, než hrubou silou jakéhokoliv druhu. Jde o to, že sháním tým pro výzkumnou práci. A chci, aby to byl dobrý tým. Popřemýšlej o mé nabídce, Reine."

"Žádnou nabídku jsi mi neudělal," ozvu se karatelsky. "Meleš o výzkumném úkolu, o inteligenci a o tom, že moje neochota čarovat na veřejnosti by se ti hodila, ale to není pořádná pracovní nabídka, to jsou řeči pro nejopilejší holku v nočním podniku."

Divadelně vytřeští oči a přikryje si ústa dlaní.

"Ale Reine, to jsi mě úplně špatně pochopila!"

Proti vlastní vůli vyprsknu smíchy. Štěpaté tmavé vlasy a mírně větší košile malebně dotváří dojem provinilého školáka. Pak čaroděj poněkud zvažní.

"V tomhle případě se nabídka dělá špatně. Zprv si nikdo není úplně jistý, co všechno to bude obnášet, a zadruhé je to technicky vzato tajné."

"Jak ses zrovna ty dostal k tajemství?"

"Já jsem odhalil problém." Ani v nejmenším se nesnaží o skromnost. "Tajemství se z něj stalo až později, když jsem to vysvětlil rektorce."

"A Blanche de Lestate ví, že brouzdáš po její škole a přepadáš lidi, kteří se náhodou tváří trochu inteligentně?"

"Když to chceš podat takhle, tak ano, ví. Mám její předběžný souhlas vybrat si na škole kolegy. Budeš klidnější, když ti to potvrdí ona sama? Klidně se jí běž zeptat. A kdyby něco, můžeš mi nechat vzkaz na katedře run." Na pár okamžiků se významně rozhlédne kolem. "Jmenuju se Galdur."

"Nebudu lhát a tvrdit, že mě těší," brouknu. Čaroděje to z nějakého důvodu královsky pobaví.

"Měj se hezky, Reine," rozloučí se, vstane, vrazí ruce do kapes a klidně odchází.

Pořádně dlouho se nezmůžu na nic než dívat se na regál, za kterým zmizel, a zmateně mrkat.

Co to mělo znamenat?

A ještě jedna otázka se vynoří z jakéhosi zasunutého koutu mysli - mám ho brát vážně?

Neodvolával by se na rektorku, nejlepší comharskou čarodějkou a zároveň osobu s prsty v městské i státní radě, kdyby neměl skutečný důvod. Čili ano, věřím, že má nějaký výzkumný úkol, který potřebuje rozlousknout.

Ale nepotřebuje k tomu mě, rozhodnu se pevně.

Proč taky. Prý lidi s kvalitním magickým vzděláním... zajímalo by mě, co mu o mně Theodor napovídal. Ten moc dobře ví, že moje studium na *Acadaemii Magice* bylo poněkud omezeného rozsahu a že alchymie je jediné odvětví magie, ve kterém jsem alespoň průměrná.

Ale mohla bych se přece jen poptat, úplně nezávazně, čeho se ten výzkum týká. Mohlo by to být zajímavé...

"Ne," přikáží sama sobě důrazným šeptem. Můj život je teď zajímavý až až. Nebudu se plést do cizích plánů. Nebudu se plést mezi mnohem schopnější čaroděje.

"Ne," ujistím se ještě jednou, popadnu pero a zaostřím na zcela popsanou stránku. Hojivé mazání pro kováře tedy připravím ráno místo práce, a hned potom bych měla začít s povzbuzujícím dryákem, který chce správce vězení. Zatím nebudu nic shánět, nejdřív si s ním důrazně promluvím. Jestli jím chce podělit své dozorce, proč ne, ale chraňte ho všichni bozi, jestli zjistím, že lektvar má dostat jediný vězeň u výslechu.

"Paní Reine?" Za regálem se vynoří úzký obličej rámovaný špinavě blond vlasy. Jeden z mých studentů. "Nerad ruším, já jenom že se z vaší laborky zrovna ozvalo něco jako výbuch a teď tam Anfitha-"

Vyděsím se.

"-hrozně nadává."

Uff. No dobrá.

"Už tam letím," povzdechnu si, popadnu pero a zápisník a zaměřím zpátky na katedru alchymie. Anfi pracovala s durmanem, pokud přišla o vzorek, bude to znamenat spoustu vysvětlování, než dostaneme další dávku. A to nemluvím o tom, co všechno mohla zničit kyselina, kterou používá při vyluhování. A kdo to bude uklízet, kdo jí bude diktovat, co napsat do protokolu o ztrátách?

Dlouhý večer v prázdném bytě tímto přestává být problém.
Díky bohům, zatetelí se cosi hluboko v mé hlavě.

Jednám od toho odpoledne s Blanche několikrát. Po svém návratu mi podepisuje plány dalších experimentů, s povzdechem schválně výjimečné uvolnění dávky durmanu pro Anfithinu práci, jelikož zajímavé pokroky mladé mistryně jsou vykoupené neméně zajímavými ztrátami na materiálu. Ale pořád nemám odvalu začít o Galdurovi a jeho podivných, nicméně nepříjemně lákavých řečech.

Jsem už na cestě z Blanchiny pracovny, v ruce potvrzený rozpočet katedry, když se rozhodnu, že to musím nějak rozseknout.

Otočím se na patě, otevřu ústa a odhodlání mě stejně rychle opustí. Rektorka mě pozoruje se zdvořilým zájmem.

Teď vážně musím něco říct, uvědomuju si. Už mám na jazyku dotaz ohledně povzbuzujících substancí, jejichž výzkum rektorka vymýšlí a já provádím, ale bleskově si vynadám do zbabělců.

"Mluvil se mnou v knihovně nějaký Galdur, prý z runové magie, a snažil se mi nabídnout práci, prý hrozně důležitou a hrozně tajnou. A vy prý máte vědět víc."

S každým dalším slovem si připadám hloupěji. Přistihnu se, že si koušu dolní ret.

Velmistryně Blanche de Lestate si opře čelo o sepjaté ruce a zamumlá ke své stolní desce litanii, v níž zachytím slova "komediant" a "přetrhnu".

"S Galdurem se to má trochu jako s Anfithou," vysvětlí mi, když se po chvílce odhodlá čelit výzvě s rovnou páteří. "Je neobyčejně inteligentní. Cílevědomý. A pokud jde o způsoby, živelná pohroma."

"Stálo to runovou taky tolik, co nás?" hlesnu v náhlém souznění. Blanche tázavě zvedne obočí a pak ho zase spustí, když si vzpomene, co za lejstra jsem jí poslední dobou nanosila k podpisu. Rozhodne se přejít to bez komentáře.

"Galdur Beratte je zodpovědný za vybudování výzkumného týmu. Předmětem výzkumu je magický jev pozorovaný v Adoru, o kterém předpokládáme, že by mohl ohrozit Comhar. Začneme sběrem dostupných informací a vytvořením pracovní teorie, další postup upravíme podle ní. Předpokládám, že se zúčastníš přinejmenším úvodní diskuze?"

Blanche stočí větu do otázky a mě na hrudník dopadne neviditelné závaží. Pravda, v jejím podání zní celá záležitost poněkud realističtěji, ale pořád si vůbec nejsem jistá, že si chci taky smočit.

"Není mi jasné, co Galdur čeká ode mě."

Plavovlasá čarodějka mi nedovolí, abych zodpovědnost za svou volbu přenechala jí.

"Reine, nenuť mě vyjmenovat nahlas, proč jsem tě zaměstnala. Výzkum postupuje kupředu, jsou o něm přehledné záznamy a kvestor si mnohem méně stěžuje na naše účetnictví. O Galdurových metodách si myslím svoje, ale nezpochybňuji jeho výsledky."

Chce se mi zaječet, ať konečně všichni přestaneme mluvit v hádankách. Ať mi Blanche řekne na rovinu, jestli se mám zúčastnit nebo ne, a jaká je šance, že si ze mě Galdur jen utahuje. Ovládnou se, protože vrískat na rektorku se nesluší, vůbec nemluvě o vrískání na člověka, jemuž částečně vděčím za záchranu vlastního krku.

Kdyby se jenom netvářili tak tajemně... Zvědavost se mi zakusuje do kostí.

Ne, ne, zatraceně, tohohle budu ještě litovat.

"Kdy má být ten úvodní sedánek?"

"Dám ti vědět," zabručí rektorka a obrátí svou ctěnou pozornost k jakémusi grimoáru, který si rozložila před sebou. Vezmu to jako výzvu k odchodu. Už беру za kliku, když Blanche znovu promluví.

"Reine?"

Ohlédnu se přes rameno.

"Skutečně je to tajné. Ani slovo."

Přikývnu a kousnu se do jazyka. Až za dvěma rohy, kdy už mě nemůže být do pracovny slyšet, si ulevím.

"A s kým bych o tom asi tam mluvila?"

V comharském podhradí vypukla epidemie spály. Teď nemusím hledat kupce po zapadlých uličkách a pochybných podnicích, teď mi chodí za bílého dne až domů. Už několik dní nedělám nic jiného, než že louhuju byliny a přemlouvám školu, aby dočasně slevila z horentní sumy, kterou za lektvary požaduje.

Částečně se mi to daří, takže neznámé tváře nekompromisně odesílám ke školní bráně, za kterou se činí mí kolegové. O moji pomoc si škola neřekla, lidské síly má víc než dostupných alchymistických aparatur, takže se můžu zaměstnat ve vlastní kuchyni. Své lektvary prodávám až lidem, kteří se vrátí roztřesení čerstvou hrůzou z vlastní chudoby.

I tak je jich víc než dost. Mezi vážením, odléváním, výpravami pro zásoby a věčným smlouváním skoro nespím a mám opravdu hodně mizernou náladu.

Nejdřív zazvoní zvonek u dveří a hned vzápětí sklo. Nezaný návštěvník si samozřejmě musí k zalomcování rukojetí vybrat okamžik, když přelévám hotový elixír do lahviček.

Několik kapek mi steče po prstech, ale celkem vzato z toho výsledek půldenní práce vyjde bez úhony. Zajistím poslední fiolu zátkou a teatrálně si oddechnu.

Nezamírím ke dveřím, to jsem se rychle odnaučila. U jednoho z oken mám přistavenou židli a pohodlně z něj vyhlédnu na ulici.

"Co se děje?" povzdechnu si. Na mé dveře úpěnlivě zírá možná dvacetiletá dívčina s hnědými vlasy a odstrašujícími kruhy pod očima.

"Paní Laragh," hlesne, přizpůsobí se situaci a pukrle předvede směrem k mému oknu. "Přišla jsem požádat o pomoc. Můj chlapeček onemocněl..."

Víc říct nedokáže, rozpláče se. Paže si omotá kolem těla, jako by sama sebe objímala, když ji neobejme nikdo jiný.

"Škola má zásoby léku," pronesu jako už tolikrát. "Zeptejte se tam. Není drahý."

"O peníze nejde," vypraví ze sebe dívka a vzlyká tak silně, až se kymácí. "Mně ho nedají. Mě ani nepustí do školy."

"To není možné," odporuju bez rozmyšlení. Škola má svoje mouchy, ale že by se vzpírala vydělat si nějaký ten stříbrňák, to se mi nezdá.

"Ale ano." V hlase dívce zazní nový tón. Pohrdání a zároveň bezmoc. Prohlédnu si ji ještě jednou, její složitě, možná až přezdobené šaty, které jsou v tuhle chvíli urousané a lem sukně špinavý od prachu, a konečně mi to dojde.

Škola si sice ráda vydělá, ale nepřeje si, aby se mezi počestnými měšťany bažícími po medicíně potloukaly nevěstky.

"Tak fajn. Dva stříbrné. A okamžik strpení."

Je mi jí líto a jsem hrozně unavená, proto jsem kapitulovala tak snadno. Teď rychle otevírám kalamář a chci na kartičku

napsat dávkování, když mi dojde, že jsem se ani nezeptala na věk dítěte.

Potřebuju se vyspat, říkám si v duchu, když se ploužím zpátky k oknu.

"Jak starý je váš chlapec?"

"Bude mít čtyři léta," odpoví dívka. S nadějí ve tváři vypadá skoro půvabně. Jenom škoda, že já žádnou nadějí necítím.

Ani jí neodpovím. Lístek se správným dávkováním pevně přivážu na hrdlo fioly, udělám si značku na list papíru, na kterém si sčítám prodané protispálové lektvary, a donesu cenné zboží ke dveřím, za kterými trpělivě čeká nevěstka.

Nesmlouvá, nehádá se. Vtiskne mi do dlaně tři stříbrné mince a z očí jí září vděk.

"Děkuju, paní. Děkuju," zašeptá a odběhne.

Zkusím si ten její úsměv zapamatovat, abych se z něj mohla těšit, až si trochu odpočinu. Teď se cítím tak mizerně, že přistavím židli od okna ke zvonku, abych od něj odvázala provázek, který ho spojuje s rukojetí venku.

Je pořád světlo, když se zvonek znovu rozhoupe, nemohla jsem spát dlouho. Shodím ze sebe příkrývku, tápu k oknu a ze zvyku skuhrám.

"Kdo to zatraceně zase otra-"

Uprostřed slova mi dojde, že zvonek nemá co zvonit. Odvázala jsem ho, návštěvníci můžou cloumat rukojetí, jak se jim zachce, a zvonek bude pořád zticha. Není zticha. Co se stalo?

Změním směr a jdu se podívat do zádveří. Přímo před mýma očima se zvonek znovu rozkýve a přitom mě ve tváři pošimrá magická energie.

"Tady už se člověk nemůže ani v klidu vyspat," zaláteřím, když otevírám dveře.

"Přes poledne?" Na Galdurově obličejí je znát upřímné překvapení.

"V noci jsem to nestihla. Už dvě noci jsem to nestihla, abych byla přesná. Takže co u všech bohů potřebuješ, že mě taháš z postele?"

"Jdu tě pozvat na kus řeči," usměje se nevinně. "Zítra po obědě. Konečně jsem sehnal všechny, se kterými chci mluvit."

"Co když nemám čas?"

"Škola má léků dost a výjimečně je prodává i za slušnou cenu." Čaroděj má nepříjemně přesný odhad, pokud jde o věci, které považuju za neodkladné.

"Já vím. Ale pro někoho jsou pořád moc drahé, a pak jsou zřejmě taky lidi, které pro jistotu vůbec nepustí do kampusu."

"Ale ale. Ty kšeftuješ s lidmi, které vyhodí hlídač od brány? Koleduješ si."

"Kšeftuju s těmi, kdo potřebují pomoc. Přiběhla holka, že má nemocné malé dítě. Mám ji poslat, ať mu dává obklady a doufá, že si sám neseďře kůži z těla?"

"Umíš to zastavit, Reine?" Poprvé, co ho znám, má Galdur cosi jako vážný výraz. "Umíš si říct, že víc už toho udělat nemůžeš? Umíš se zastavit, než se zničíš?"

Ve správné náladě bych to možná přijala jako výzvu a rozvedla na to téma dlouhou filosofickou diskuzi, ale teď jsem rozespálá, pořád ještě unavená a neschopná komplikovanější myšlenky.

"Jestli nechceš nic dalšího, zmiz."

Galdur nezmizí, což ostatně ani nečekám. Na prchavý moment mě těší alespoň jeho mlčení. Přesně do okamžiku, než si všimnu, že mi soustředěně zírá do rozhalenky košile.

"Dobře se vyspi, Reine," uzavře, když konečně zvedne pohled zpátky k mému obličejí. "Uvidíme se zítra."

Jen co se obrátí k odchodu, zavřu za sebou dveře a hodlám si ještě chvíli zdřímnout. V ložnici zavádím pohledem o zrcadlo a zjistím, proč na mě Galdur tak koukal.

Pod límcem košile je jasně vidět řetízek z malých kovových plíšků pokrytých runami. Daň, trest a přenosné vězení, které mi nemá dovolit čarovat, protože na rozdíl od běžných čarodějů dokážu získávat energii pro kouzla z neetických zdrojů.

Běžným čarodějnickým zdrojem je energie volně prostupující zemí, kterou každý živý organismus potřebuje k životu. Čarodějové svoji energii dovedou vzít a živit s ní kouzla i mimo vlastní tělo, a to se považuje za umění.

Nekromanti kromě volně kolující síly dokážou využít i energii jiných živých bytostí. Ti slušnější si vezmou jen trochu. Ti méně slušní kvůli síle zabíjí.

Není divu, že tyhle hrátky s energií se za umění nepovažují a že každý, kdo k nim má sklony, vyfasuje kolem krku runy. Lhostejno, jaké má úmysly.

Galdur pracuje na katedře runové magie, takže jsem si celkem jistá, že pozná blokační amulet. Jenže nehnul ani brvou, když ho uviděl na mně, přičemž ví, že čarovat dokážu.

Buď se dovede výborně přetvařovat, nebo mi nakonec přece jen koukal na prsa.

Dostali mě, uvědomím si mezi nadepisováním štítků. Blanche a Galdur kolem sebe trousili tolik tajemných narážek, že konečně probrali k životu moji zvědavost. A taky mě znejistila rektorčina zmínka o magii, která by mohla ohrozit Comhar. Jestli jsem v nebezpečí, chci o tom vědět.

Takže jen co nachystám jednu várku fiol s lektvarem k výdeji a odvážím byliny do patřičných nádob, zamknu za sebou dveře a vyrazím směrem ke škole.

O místě setkání Galdur nic neřekl. Rektorku už v její pracovně nezastihnu, a než se opatrnými dotazy dopátrám, že je k nalezení v malé posluchárně, mám nepříjemné zpoždění.

Dveře do sálku otevířu jen natolik, abych se protáhla dovnitř, přeletím místnost pohledem a podél stěny se odkradu k nejbližší lavici. Sednu si a neúspěšně předstírám, že už tam trčím jak dlouho.

Ohlédne se po mně většina osazenstva, asi osm lidí v nejrůznějším oblečení od mírně sváteční vesty po propálený pracovní hábit.

Nadechnu se a pátrám v hlavě po co nejpříjemnější omluvě, ale Galdur promluví jako první.

"Takže abych to nějak načal - jsme tu proto, že se v Adoru děje něco divného. Pravděpodobně je to důvod, proč Ador posledních třináct let válčí. Theodore, vysvětli, co si myslíš a jak jsi k tomu došel."

Když se jeho hlas konečně přestane odrážet v téměř prázdné posluchárně, rozhostí se překvapené ticho. Nikdo zřejmě nečekal, že do toho Galdur vlítne rovnýma nohama, aniž by nás třeba představil. Nebo pozdravil.

Pak se konečně vzpamatuje podsaditý světlovlasý čaroděj, odkašle si a z vyvýšené pozice na horní řadě lavic začne vyprávět.

"Víte, že jsem sloužil v adorské armádě. Nejenom v Dhamse v poslední válce, ale i přímo v Adoru během dhamsko-adorských bojů, když Frolikovi došlo, že potřebuje čaroděje i na své straně. Nebudu to rozebírat, podstatné je, že jsem procestoval velkou část země, hlavně jih a okolí adorského hradu. Nějakou dobu mi trvalo uvědomit si, co vidím, ale Ador je energeticky vyčerpaný. Proto tam nic pořádně neroste, úroda je rok od roku menší a taky se tam hůř dočerpává energie, když to potřebujete. A horší se to.

Přemýšlel jsem, čím to může být, snažil jsem se vysledovat, jestli je to nějaká místní anomálie, ale k ničemu to nevedlo. Mám pocit, že směřem do vnitrozemí, na východ, se to zhoršovalo, ale nemůžu to říct jistě. Nicméně tím, že v Adoru je něco špatně, si jistý jsem.

Dostal jsem se do archivů, kam uložili knihy adorských čarodějů poté, co Frolik zavřel jejich školu a postavil magii mimo zákon. Používali hodně náročná kouzla, fyzické proměny, lokální manipulace s počasím. My bychom na to potřebovali silný tým - nebo hodně dobrý amulet. Nezdá se mi, že by takovou magii dokázali provozovat na magicky vyčerpané zemi."

"Co myslíš, že se stalo?" prohodí drobná, šlachovitá čarodějka s vlasy nebdale spletenými do dlouhého copu.

Theodor pokrčí rameny.

"Netuším. A ohledně toho, kdy se to stalo, můžu jenom hádat. Ale odhaduju to minimálně dvacet let zpátky, nejspíš víc. Není to rychlý proces, jde to nerozeznatelně pomalu, následky se projeví až za dlouho. Před třinácti lety napadl Frolik Adorský Tosaith. Víte proč?"

Světlovlasý čaroděj přejede osazenstvo posluchárny významným pohledem. Když se šedé oči zadívají na mě, výzvu přijmu.

"Potřeboval další úrodnou půdu a rozhodl se pro údolí Thaaly. Velitelé Dhamsy tenkrát měli za to, že si Frolik chce nadělat zásoby pro další boje, že Tosaith měl sloužit jako sýpka."

Jestli se po mně neohlédli ve chvíli, kdy jsem přišla, tak teď na mě civí zaručeně všichni. Včetně Theodora, který, zdá se, nechápe, kde jsem k takovým informacím přišla.

"Když Dhamsa prohrála válku, proseděla jsem večer v hospodě s dhamskou vyzvědačkou." Nezdá se, že by mému

vysvětlení někdo z přítomných uvěřil. Trochu se urazím, protože je to čistá a nepříkrášlená pravda.

"Máš v podstatě pravdu," vzpomíná se Theodor. "Akorát nešlo o zásoby. Výnosy adorských polí klesly natolik, že zemi reálně hrozil hladomor. A protože Frolik Adorský je..." Polkne naprázdno.

Přímo vidím, jak se mu hlavou míhá jedna urážka za druhou a jak se snaží ovládnout. Zvítězí nad sebou.

"Uhm, člověk zvyklý řešit věci hrubou silou, nevymyslel nic lepšího, než získat kontrolu nad úrodnou zemí v Tosaithu."

"Říkáš, že se to zhoršuje. Šíří se to?" Tentokrát se ozve rozložitý čaroděj v zeleném hábitu plném jinak zelených fleků. Alchymista není, u nás na katedře jsem ho nikdy neviděla, ale dost naše zapálené výzkumníky připomíná.

Theodor v odpověď přikývne. "Na začátku války s Dhamsou to bylo cítit hlavně v adorském vnitrozemí, v pohraničí prakticky vůbec. Teď už to zasáhlo i velkou část Dhamsy a Tosaithu. Takže ta úrodná země je zničená, mimochodem. Thaala měla velké rezervy, ale i Tosaith už balancuje na hranici hladomoru."

"Co s tím hodláš dělat?" zeptá se vysoká čarodějka s širokými rameny, od hlavy k patě v přísné černi.

"Zbytečná otázka," reaguje Galdur okamžitě. "Jsme výzkumníci. Zjistíme, co to je, a pak vymyslíme, jak to vyřešit."

Čarodějka předvede nespokojenou grimasu a založí si ruce před tělem. Nikdo další se k dotazům nemá, takže Galdur se rozhodne postrčit diskuzi dál.

"Něco v Adoru spotřebovává pomalu, ale jistě velké množství magické energie. Nějaké nápady, co by to mohlo být? Rake!"

Baculatá čarodějka s šedivějícími vlasy po bradu se opatrně rozhlédne.

"Uznávám, že to zní jako vázací amulet, ale pro všechny bohy, takové množství síly? Tak dlouho? To není možné. Vázací amulety mají omezenou kapacitu, pak buď přestanou vstřebávat energii, nebo se rozletí na kusy. Náš safír je jeden z nejsilnějších amuletů, jaké kdy existovaly, a tomu, co popisuje Theodor, se ani neblíží. Nemůže to být amulet."

"Čistě teoreticky, Rakel," čarodějka v černém se nakloní, aby na odborníci na amulety lépe viděla, "předpokládejme, že měli k dispozici dobrý materiál. Předpokládejme, že našli perfektní diamant velikosti konve na čaj."

"Ghislaine, to je nesmysl," zahučí nenápadný čaroděj v šedém kabátci. Oponentka se nenechá zastavit.

"Jen teoreticky, říkám, předpokládejme, že měli tak dobrý surový amulet, jak potřebovali. Co samotné kouzlo? Jak přesně funguje vázací zaklínadlo? Je omezené silou? Časem? Dá se vytvořit bez toho omezení?"

Rakel několikrát polkne naprázdno a usilovně přemýšlí.

"Amuletové kouzlo, které z předmětu dělá zásobárnu energie, část té energie potřebuje k udržení sebe sama. Amulety, kterým se magie žádným způsobem nedodává, nakonec spotřebují samy sebe. Limity kouzla jsou možné na tři způsoby - omezí se množství síly, které amulet dokáže vstřebat, určí se doba, po kterou bude amuletové kouzlo stabilní, nebo samozřejmě amulet vůbec nedokáže získávat energii bez čaroděje, jako Láidirův safír, který dobýváme jen řízeným přenosem síly při absolventských ceremoniálech."

Už je to pár let, co jsem studovala tvorbu a užití amuletů, ale Rakelina slova souhlasí s tím, co jsem si načmárala do učebnice. *Buď do nich sílu uložím pouze když já chci, nebo se*

dobíjí samy vysáváním magie z okolí. Ty vysávací jsou nebezpečné.

"A můžeš vytvořit amulet, který nemá ani jedno omezení?" Černě oblečená Ghislaine teď zní jako znuděná aristokratka na čajovém dýchánku.

"Dá se," přizná Raket, "ale je to ohromně nebezpečné. Když nashromáždíš příliš síly, amulet ji neudrží a všechna ta nastřádaná magie se uvolní do okolí..."

"Předpokládejme, že adorští měli velké plány," zapřede Ghislaine a nechá svá slova dopadnout do počínajícího zděšení.

"Dobrá, to je jedna možnost." Galdur se vzpomíná jako první. "Tegyde, co myslíš, jak silný by takový amulet mohl být? Vznikl zhruba před dvaceti lety, před třinácti lety snížil hladinu volné magické síly v Adoru natolik, že poškodil úrodu. Kolik síly mohl nastřádat dodneška?"

Čaroději, který se jen tak tak vejde do zelené pracovní haleny, se v obličeji míchá strach s akademickým zájmem a to druhé převáží. Vyloví zpod své lavice brašnu, ve které si přinesl kalamář a několik prázdných listů papíru, usadí se čelem ke stolu a dá se do jakýchsi výpočtů.

"Ghislaine. Předpokládejme, že to amulet není. Co dalšího by mohlo v Adoru spotřebovávat energii?"

Galdur a Ghislaine na sebe zírají bez mrkání jako párek hadů.

"Jsou kouzla, která dovedou čerpat sílu z okolí. Typicky takhle bývají chráněná energetická zřídla, ochranné kouzlo je zásobované z pramene a drží i bez čaroděje. "

"Co jiného než ochranná kouzla?"

"V podstatě cokoliv, co se nemusí nijak měnit - věčné ohně, stabilní iluze. Problém je v tom, že aby spotřebovalo tolik síly, muselo by jít o zpropadeně mocné kouzlo."

Galdur se vzdá a dvakrát rychle mrkne, jen aby mohl urputně zírat dál.

"A je možný, že by síla ze země prostě... zmizela?"

"Ne," zasyčí Ghislaine. "To možné není."

Nikdo se neodvází ani špitnout, dokud čarodějka konečně s pohrdavým odfrknutím neodvrátí pohled. Galdur se náznakem ušklíbne a pátrá po další oběti.

"Madame? Vaše teorie?"

"Souhlasím s Ghislaine," hlesne Blanche de Lestate téměř neslyšně.

"Theodore?"

Světlovlasý čaroděj jen zatřepe skloněnou hlavou.

"Iware?"

Čaroděj v šedém dlouho hledí do podlahy.

"Amulet," vydoluje ze sebe. "Sice nechápu, jak to adorští dokázali, ale myslím, že to bude amulet."

"Reine?"

Hnědý pohled se zastaví na mě a já netuším, co odpovědět. Jako obvykle, když jsem nervózní, mi ruka zabloudí k řetízku na krku a začne si s ním bezmyšlenkovitě pohrávat.

Můj řetízek. Blokační amulet...

"Bylo by možný," začnu pomalu, řetízek dvakrát omotaný kolem ukazováčku, "čistě teoreticky, obklopit celý Ador blokačním kouzlem? Kdyby pak adorští vkládali další a další sílu do trvalých kouzel, nakonec by jim začala chybět?"

Ke Galdurovu pohledu se přidá i několik dalších a je to zatraceně nepříjemné.

"Ne," pronese nakonec Galdur pomalu. "Řekl bych, že to možný není, blokace nemá dost široký dosah a spousta energetických proudů je hluboko pod zemí." Střelí pohledem zpátky ke Ghislaine a ta mu to potvrdí rázným kývnutím. "Ale

je to dobrá myšlenka." Přesune svou pozornost ještě o kus dál.
"Torill, co ty?"

"Tohle není můj obor." Čarodějka s vlasy v copu sedí na stolní desce a klátí nohama. "Já jenom vím, co se stane, až ten váš teoretický amulet přesáhne svoji kapacitu."

"A co se stane?" Už když se ptám, vím, že se mi odpověď nebude líbit.

Torill se ošklivě usměje.

"Záleží samozřejmě na tom, kolik síly se v něm stihne nadržovat. Ale obecně vzato, každý člověk jen trochu citlivý na magii, který bude poblíž, bude mít potíže - bolesti, paralýzu, halucinace, křeče. Ti, kteří budou moc blízko, umřou na silové přetížení."

Matně vnímám, že mi spadla čelist. Najednou před sebou nevidím Torill na lavici v posluchárně, jsem zpátky v Dhamse, v té poslední šílené bitvě, vidím, jak si energetický proud razí cestu měšťanskými domy, jako by to byly hrady z písku, tuším, čí je to práce, tuším, co najdu, až doběhnu ke zdroji kouzla, a běžím.

A slyším ji křičet.

"Co se tak tváříš? Neříkej, že tě neučili příznaky přetížení."

"Viděla jsem, jak přetížení zničilo moji kamarádku." Polknu a přinutím se trochu pokazit ten patos. "Nebylo to pěkný."

"Nikdy to není pěkný." Torill souhlasně pokyvuje hlavou. Vyměníme si pár téměř soucitných grimas.

"Takže, vážení," promluví Tegyd, otočí se na své lavici čelem do místnosti a významně zvedne ruku s papírem prokrytým výpočty. "Radši byste to v číslech, nebo v přirovnání?"

"V číslech," zahučí Theodor.

"Pokud je někde v Adoru skutečně amulet střádající energii ze země, odhaduju velice zhruba, že bude asi třicetkrát silnější než Láidirův safír."

"A kdyby bouchnul Láidirův safír," naváže Torill, jako by to měli domluvené, "ze školy by zůstala jenom hluboká díra, z města jen o málo víc a cítili by to vnímači v celém okrese."

Ta představa mírně oťrese i Galdurem.

"Každý si promyslí další postup," zavelí, když se vzpamatuje. "Sejdeme se tu zítra ve stejnou dobu-"

"Nemůžu, učím," reaguje okamžitě Ghislaine.

"Pozitří v tuhle dobu-"

"Školní rada," odvětí Blanche. Ve stejnou chvíli Tegyd zaprotestuje, že musí hlídat studenty při pokusech.

"Pozitří po večeři." Tentokrát všichni mlčí a Galdur stvrdí termín kývnutím.

Přemýšlím o tom. Přemýšlím o tom tak usilovně, že se několikrát přistihnu, jak zírám do prázdna, lžičku nebo prachovnici v nehybné ruce. Vždycky si pak nadávám; nemá cenu snažit se vyřešit dva velké problémy, když mi síly nestačí ani na jeden.

Epidemie spály se nelepší. Zhoršuje se. Den po Galdurově schůzce jsem se do školy vydala znovu. Pohádala jsem se s většinou školních alchymistů a s kvestorem navrch, ale nakonec jsem je dokázala přesvědčit, že když budou nemocní chodit sem a tam městem, aby sháněli další a další dávky léku, nákaza se nezastaví ještě dlouho. Když se mi konečně povedlo vysvětlit to Blanche de Lestate, odebrala se rektorka rázným krokem na radnici a vrátila se za dvě hodiny se smlouvou o tom, že město odkoupí všechny zásoby lektvaru a postará se o jeho roznesení nemocným.

Takže teď dávkuju byliny do každé nádoby, kterou doma najdu, přidám lísteček s popisem obsahu a časem louhování a doufám, že stihnu dodělat alespoň jednu várku, než mi na dveře zabuší městská stráž.

Rány do dřeva se ozvou, když sleduju úzký pramínek protékající nálevkou skrz dvojí vrstvu mušelínu. Co už, pošlu ho nejdřív do školy, tady ať se zastaví cestou zpátky.

Ovšem když otevřu dveře, najdu za nimi Galdura.

Zmobilizuju zbytky slušného chování a vyrazím ze sebe větu, která alespoň neobsahuje žádnou nadávku.

"Co je zase? Do večere času dost."

"Jdu tak náhodou kolem a napadlo mě, že se podívám, jak se ti daří." Z porady už se dávno otrpal, zase má ten protivný pobavený úsměv. Nevěřím mu ani na okamžik a on to ví. Gestem ho pošlu dovnitř do bytu. Žádné svědky nepotřebuju, ať se tohle vyvine jakkoliv.

"Zeptám se ještě jednou," varuju ho, když za sebou zavřu dveře. "Proč na tebe narazím, kamkoli se hnu?"

"Jsi zajímavá," odvětví Galdur bez zaváhání. Obejde místnost, nakoukne do spíže a za dveře ložnice a pak se uvelebí u jídelního stolu. "Zbylo ti tu něco, do čeho bys mi nalila čaj?"

"Kdybych měla další hrnek, nacpu do něj šalvěj. Čím jsem podle tebe zajímavá?"

"Tím, že studovala v Dhamse. Tím, kolik práce si přiděláváš, abys mohla prodat pár dávek lektvaru potřebným a nechala se u toho okrást nebo zranit. Tím, že děláš výzkum i účetnictví." Utahuje si ze mě. Až když na něj upřu nejuživější pohled, jakého jsem schopná, uzná za vhodné vyrukovat s významnějším důvodem. "Jsi nekromantka. Odsouzená nekromantka, máš na krku blokační amulet. A přesto čaruješ."

Zaryju si nehty do dlaní, jak se snažím předstírat, že mě vůbec nezaskočil. Víم přece, že mě viděl čarovat a že si všiml

mého řetízku. Zjistit, za co jsem ho dostala, bylo otázkou krátkého rozhovoru s rektorkou nebo možná s Theodorem Carwynem.

"Co máš v plánu?" zeptám se vyzývavě. "Udáš mě?"

"Proč bych to dělal?" Obočí má zvednuté v překvapené grimase. "Dokud si vystačíš s vlastní silou a nemusíš kvůli kouzlení nikoho zabíjet, je mi to úplně jedno. Naopak, jak jsem ti zkoušel vysvětlit, myslím, že díky tomu zacházíš s magií jinak. Jako s klíčem, když to mám k něčemu přirovnat, a ne jako s beranidlem, jak si to zvykají už druháci. Protože ta věčička ti moc silná kouzla nedovolí, ne?"

"Myslíš?" Snažím se o pořádnou dávku sebevědomí a přesvědčivou lež.

"Pár lidí s blokem znám. Nikomu to nedovolí."

Okamžitě zapomenu na svůj herecký výstup. Překvapení mě připraví o řeč i o rovnováhu, musím se opřít o stůl.

"Reine." Galdur promluví téměř konejšivě. "Tys myslela, že jsi jediný tvrdohlavý mezek, kterému se povedlo přetlačit blokační amulet?"

Zčistajasna mám podivný pocit, že o mně ten vyhublý, ustavičně pobavený čaroděj ví víc než já sama.

"Když se zmiňuješ, tak asi jo, myslela," přiznám téměř neslyšně. "Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela. A ti soudci si taky byli zatraceně jistí, když mi ho dávali."

"Nikdo se tím pochopitelně nechlubí, ale pár takových je. S těmi slabšími amulety, samozřejmě, jako máš ty. Kolik ti bylo?"

"Osmnáct. Měla jsem za sebou základy a alchymii, v podstatě žádná aktivní kouzla."

Galdur přikývne, jako by to čekal.

"Jo, dostávají ho lidi, kteří nevědí, jak vlastně poslat do kouzla energii. Kdyby chtěli spoutat průměrného

dostudovaného čaroděje, vytvořili by silnější blokaci, ale ta přiškrtí i sílu, kterou potřebuje tělo pro vlastní fungování, a člověk to odskáče na zdraví. Začátečnickům povolí trochu víc, protože nepředpokládají, že by proti takovému odporu dovedli postavit kouzlo. Občas se spletou."

Neumím si s tímhle zvratem poradit. Abych získala čas pro urovnání myšlenek, přichystám do nálevky čistý mušelín a začnu cedit další dávku výluhu.

"A pak je tu ještě jedna věc," pokračuje čaroděj, jak by se nechumelilo. "Městská rada si vzala k srdci tvoje kázání o nakažlivosti spály a přemýšlí o zákazu vycházení, takže tě jdu pozvat, ať se přestěhuješ do školní koleje, než se rozhodnou ho uskutečnit."

"Představuješ si, že si naházím svých pár švestek do batohu a odkráčím do školy, jako by se nechumelilo?"

"Tohle tady," Galdur se významně rozhlédne po stolní desce plné louhujících se bylin, "budeš mít do večera hotové." Vstane ze židle, naprosto samozřejmě otevře dveře do ložnice a nakoukne dovnitř. "A pokud jde o těch pár švestek," pokračuje na základě svých zjištění, "jo, přesně to si myslím."

Rozhodnu se ho dokonale ignorovat a soustředit se na svou práci. Proto mě mírně zaskočí, když se zvedne a začne mi pomáhat.

Což má za následek, že zhruba za dvě hodiny můžu předat strážní mnohem víc elixíru, než jsem odhadovala, a s batohem na zádech odkráčím do školy. Už zase.

Naštěstí mám tolik rozumu, abych schovala batoh v naší laboratoři, takže tentokrát můj příchod do malé posluchárny nevzbudí žádnou pozornost. Jen zahučím cosi na pozdrav Theodorovi, sednu si do nejbližšího rohu a vytáhnu z brašny knihu o proudění energie v přírodě. Zatím jsem z ní

pochopila tolik, že magickou energii do určité míry potřebuje každý živý organismus. Jaké důsledky má její vymizení, to se raději nesnažím domyslet.

Důsledně se věnuju luštění těžko čitelného písma, dokud se nesejdou všichni očekávaní hosté a Galdur se znovu neujme slova.

"Takže kdo jste vymyslel jaký plán, co můžeme udělat dál? Iware?"

"Potřebujeme víc informací." Pomenší čaroděj, tentokrát v temně modré košili, pokrčí rameny. "Nejlepší by bylo prozkoumat to místo osobně, ale jde o Ador. O pomoc nás nežádali, ani teď, ani nikdy dřív. Pochybuju, že nás vůbec pustí za hranice."

Galdur nedá najevo, co si myslí, a posune se pohledem dál. "Ghislaine?"

"Iwar má pravdu. Odsud je do Adoru moc daleko na průzkumná kouzla. Musíme se dostat blíž."

"Mizející energie znamená obrovské ohrožení," vloží se do věci amuletářka Rakel. "Politika stranou, všichni jsme v nebezpečí a Ador nejvíc ze všech. Měli by nám poskytnout podporu."

"Rakel, potkala ses někdy s Frolikem Adorským?" zeptá se Theodor. "Něco takového ho ani nenapadne a pokud to navrhneme my, jen ho vyprovokujeme k tomu, aby si ještě pečlivěji hlídal hranice."

"Copak nemá představu, co se děje a jak je to nebezpečné?" hlesne Rakel.

"Ani v nejmenším," pohodí hlavou Ghislaine.

"Ono trvá dlouho, než se nedostatek energie projeví na lidech," vloží se do diskuze Tegyd. "Vytáhnout sílu z rostlin je mnohem snazší než z lidského těla. Možná to vévoda zatím nepokládá za ohrožení."

"Ale ano, pokládá," ozvu se. "Theodor odhaduje, že to začalo zhruba před dvaceti lety. Před třiadvaceti lety zavřel Frolik Adorský čarodějnickou školu a postavil magii mimo zákon. Myslím, že to udělal kvůli nějakému jejich maléru, možná nepovedenému experimentu. Tohle bude následek."

"To dává smysl," uzná Tegyd.

"Jenže neřeší náš problém," zavrčí Ghislaine.

Posluchárna se rázem promění v kolbiště, na kterém se sokové propichují pohledy.

"Všichni se shodneme na tom, že musíme ten problém ohledat zblízka," pronese Galdur tónem, který přikazuje ochladit si hlavy. "Půjdeme za slábnoucí energií, uvidíme, jestli nás to dovede k adorské škole, nebo jinam. Logická další otázka je, jak to uděláme?"

"Pokud nás Frolik nepustí do země oficiálně, musíme tam na tajňačku. A nedává smysl hnát se tam dvakrát. Pokud budeme mít možnost, musíme to vyřídit hned." Hubená Torill znovu sedí na stole a snaží se tvářit jako nezbedné děcko.

"Počítejte s tím, že v adorské populaci je relativně hodně vnímačů." Theodor má paže zkřížené v obranném gestu. "Budete se muset vyhnout veškerým kouzlům, která nejsou absolutně nutná. A budete potřebovat cestovní povolení. Pokud možno pravé, adorští jsou podezřívaví."

"To dovedu zařídit," broukne nepřítomně Blanche de Lestate. Pohled má rozostřený a dívá se kamsi do podlahy.

"Kdo tam ale pojede? A jaké bude mít krytí?" vybuchnu. Najednou mám živě před očima poslední válku, týdný v zajateckém stanu a útěk od soudu. "Pochybuju, že by nás pustili do Adoru za účelem obdivování krajiny. Musíme mít věrohodný úkol, třeba obchod. Ador čeká hladomor, kdybychom nabízeli jídlo, nejspíš nás neodmítnou. Může si Comhar dovolit vyvážet potraviny?"

Zdá se, že rektorka mě nevnímá, zbytek týmu ale ano.

"Nevím, jestli je to dobrý nápad. Pokud tolik potřebují jídlo, budou se s námi chtít rovnou dohodnout, ne nás pustit přes půl země, kam se nám bude chtít," soudí Tegyd, stále v zeleném a flekatém. Musí mít co dělat s rostlinami. Velmi zblízka.

"Třeba koření?" navrhne opatrně Raket. "Dovoz koření z přístavů do vnitrozemí má tradici."

"Jenže když si nemáš co okořenit, trochu to ztrácí půvab," rýpne si Ghislaine.

"A co to podat jako pomoc v nouzi?" napadne Iwara. "Ne čistokrevný obchod, ale záchranu pro nejpostiženější oblast. Pokud má Theodor pravdu, problém bude právě tam."

Sálek znovu zmlkne, ale tentokrát je ticho téměř uznané. Theodor nad tím nápadem uvažuje a nakonec váhavě přikývne.

"Jen doufám, že tam máme co skutečně dovézt," zabručí po chvíli Torill. "Je slušná šance, že to bude doopravdy potřeba."

Obličeje se jeden po druhém tázavě obrací k Blanche, která je v duševním exilu příliš vzdáleném na to, aby si jich všimla.

"Madame?" nadhodí tázavě Galdur, ale ani on se nedočká reakce. Odhodlám se lehce ji šťouchnout do ramene, protože nikdo jiný k tomu zřejmě nemá odvahu, a to ji konečně probere.

"Iwar navrhuje slíbit nejpostiženější oblasti Adoru potravinovou pomoc a prozkoumat místo pod záminkou příprav," shrne Galdur. "Může si to Comhar dovolit? Máme zásoby, které jim skutečně můžeme dovézt?"

"Netuším, zemědělství není v mé kompetenci," hlesne rektorka po dlouhé úvaze. "Pokud je to váš plán, zkusím to zjistit a zasadím se o jeho realizaci, ale v tuhle chvíli nemůžu nic zaručit."

Vidím na ní, že se na předložený problém nesoustředí. To jí není podobné. Napadá mě jediné vysvětlení - něco ji děsí ještě

víc, než představa nekontrolovaného, příšerně silného amuletu. Případně jiné magické katastrofy.

Za krkem mě zastudí strach.

"Můžeš," pronese Iestyn. Víím, že nespustí oči z kyvadla, které nám odměřuje čas. Já na jeho pokyn začnu počítat tep dvacetiletému studentovi silových proudů, kterému držím dva prsty na krční tepně. Nemůžu to říct přesně, dokud nedopočítám, ale zdá se mi, že má zrychlený puls. Což je přesně očekávaný výsledek.

"Dost."

"Dvaapadesát." Odtáhnu ruku z čarodějova krku a hmátnu po peru, abych si to číslo zapsala. Pak si vyměním místo s Iestynem. Abychom dosáhli co nejpřesnějších výsledků, každé měření provádíme dvakrát a pokud by se výsledky výrazně lišily, i potřetí.

"Připraven?" zeptám se. Iestyn chvilku hledá místo, na kterém nejlépe cítí puls, a připomíná to něžné pohazení. Odvrátím se, aby si pánové nevšimli, že se jim skoro směju. Uklidnit se mi trvá jen okamžik, pak šťouchnu do kyvadla.

"Teď," zavelím a začnu odpočítávat. Správná doba je dvacet kývnutí. "Dost."

"Třiapadesát," oznámí Iestyn vítězoslavně. Nejenže výsledek je takový, jaký jsme čekali, ale navíc ověřený a přesný.

"Díky," obrátím se k mladíkovi, který vypadá mírně vyplašeně. "Dneska je to všechno. Zastav se, prosím, zítra touhle dobou, budu na tebe mít pár otázek ohledně účinku."

"Co bych měl čekat?" Teď si hmatá po krku sám a podezíravě si mě prohlíží.

"To ti v zájmu výzkumu nemůžu říct. Kdybych ti to prozradila předem, mohlo by se stát, že si to vsugeruješ, a nás by ten výsledek jen zmátl. Ale máš slovo rektorky de Lestate,

že ten přípravek je bezpečný. Užívaly ho už desítky lidí. My jen potřebujeme přesně určit, jaká dávka vyvolá v těle odpověď."

Proudař nevypadá, že by ho to obzvlášť uklidnilo, už už čekám, že se začne dohadovat. Situaci zachrání Iestyn, když rádobý náhodou zašmátrá rukou v kapse, aby bylo slyšet cinkání mincí. Každý, kdo nám dovolí otestovat na něm naši látku, dostane zapláceno. Student si to připomene, zatne zuby a vstane.

"Na shledanou," prohodí přes rameno, když za sebou zavírá dveře laboratoře.

Pár okamžiků na sebe s kolegou jen unaveně hledíme. Pak Iestyn vykročí ke dveřím.

"Přivedu toho ze včerejška," prohodí na vysvětlenou a zmizí. Já prolistuju stoh papírů, který mám na stole, a hledám patřičný protokol. Dvaatřicetiletý muž včera dostal testovací dávku a změřili jsme mu tep, dneska uvidím, co to s ním udělalo.

Město před třemi dny vyhlásilo zákaz vycházení. Všichni alchymisté ve škole se mají činit při výrobě léku, ale pořád máme víc rukou než náčiní. Služby jsou relativně krátké a já se tak přišerně nudím, že se s Blanche dohodnu na pokračování našich experimentů. Nudí se i další osazenstvo školy, takže mám na kom testy provádět.

Látku, kterou jim podávám, Blanche poprvé získala ze zaklínačského povzbuzujícího lektvaru. Už vím, v jakých bylinách ji najít i co od ní zhruba čekat, teď upřesňuju vztah mezi dávkou a účinkem.

"Co to hrome bylo, ženská?" Účastník včerejšího pokusu, jinak jeden z asistentů na katedře botaniky, rozrazí dveře pracovny bez zaklepání. "Celou noc nespím, je mi nanic, co jste mi to dali?"

"Co přesně myslíš slovem nanic?" zeptám se a mezi prsty točím násadkou pera. Samotnou mě překvapí, jak dobře to zafunguje. Chlapík se složí na nejbližší židli, pořád po mně našťvaně mžourá, ale poctivě hledá správná slova.

"Pořád se klepu. A bolí mě hlava," rozhodne se nakonec. "A furt bych něco pil."

Přestanu si hrát s perem a přitáhnu si kalamář.

"Dobrá. Ještě něco neobvyklého?"

"Prej neovyklýho," zavýje. "Vůbec jsem se nevyspal, pořád jsem přemejšlel, co jste mi to zkrmlili a jestli to vůbec přežiju, a prej neobvyklýho!"

"Až tak zlý?"

Tentokrát je odpovědí jen zavrčení.

"Děkuju, hodně jsi nám pomohl. Teď se běž pořádně najíst," poradím mu. "Chleba s máslem bude nejlepší. A hodně pij, vodu nebo mléko."

"To pomůže?"

"Zaručeně." Věnuju mu konejšivý úsměv a odložím pero, abych dala najevo, že jsme skončili.

Když za ním bezpečně zapadnou dveře, pero zase zvednu a namočím ho v inkoustu. Podtrhnu v protokolu slova nespavost, bolest hlavy a třes a připíšu k nim podrážděnost.

Tenhle chlapík dostal dávku, kterou jsem pokládala za nízkou, přesto projevuje příznaky předávkování.

Zajímavé.

Trvá ještě dva týdny, než se spála definitivně vyřadí, já se můžu vrátit domů a Blanche de Lestate vyrazí do boje. Rychle se jí povede zařídit si slyšení státní rady i audienci u krále a náznaky, které po večerech trousí v jídelně, naznačují, že se náš plán slibně vyvíjí. Určitá zásoba potravin může být vyčleněna

pro pomoc nejpostiženější oblasti Adoru, dostaneme cestovní doklady a pověření se všemi potřebnými pečeti.

Jednoho večera Blanche svolá poradou, prohlásí záchrannou akci za schválenou a více méně připravenou a nadhodí, kdo že se to vlastně do Adoru vypraví. Výzkumný tým jako jeden muž odpoví překvapenou grimasou.

"Jestli já, se svou historií v adorské armádě a ve vedení *Acadaemie* a vůbec, strčím nos kamkoliv, kde velí Frolik Adorský, skončím na popravišti." Theodor to pronese tak věčně, že nikoho ani nenapadne odporovat.

"Vůbec si nejsem jistá, jak se srovnali s mým útekem od caldarvanského soudu," přisadím si v podobném duchu. Poválečný proces s Theodorovou ženou jsem ve skutečnosti překazila já osobně, s pomocí několika narychlo vytvořených amuletů se mi povedlo zdemolovat střechu soudní budovy a vyděsit každého v okruhu tří mil. Na to sice adorští přijít neměli, ale už to, že jsem v nastalém zmatku vzala kramle, se jim zaručeně nelíbilo.

"Ne že by to neznělo lákavě, ale já učím," nechá se slyšet Ghislaine. Následné mumlání oznamuje, že v posluchárnách jsou v nejbližší době nepostradatelní i Iwar a Tegyd.

"Já se z toho nevyvlíknu, s tím počítám," oznámí kysele Torill.

"Pokud myslíte, že budu co platná... ale vůbec si nedovedu představit..." Rakel konec věty zašeptá tak potichoučku, že ho nezaslechnu. Já si nedovedu představit Rakel na cestách, v sedle, přespávající v laciných hostincích nebo rovnou v lese. Ale nedovedu si ji představit ani jako schopnou a vzdělanou čarodějkou, což zřejmě je, takže bych neměla soudit předčasně.

"Díky za vaše nadšení pro věc," prohodí Galdur. Torill mu věnuje ironickou úklonu. "Ovšem protože tady řešíme problém nejvyšší důležitosti, je možné přehodnotit priority. Pro výuku

se najdou náhradníci a jméno Laragh v soudních spisech vůbec nefiguruje."

"Cože?" vyjeknu překvapeně.

Galdur ignoruje projev, kterým Ghislaine vyjadřuje nedůvěru ke všem učitelům, kteří by pro její lekce mohli připadat v úvahu.

"Měli tě za řádovou sestru." Čaroděj udiveně kroutí hlavou. "Bylas pro ně *sestra Reine*, rodové jméno je nezajímalo. Závoj nenosíš, tvoje manýry mají k roselliánkám daleko a Reine je celkem běžné jméno. Nemusíš si dělat starosti."

"Problém nejvyšší důležitosti," povzdechnu si a pohledem zabloudím k Blanche de Lestate. Před dvěma týdny jsem zahájila důležitou fázi rektorčina výzkumu, ve kterém už se utopila hromada peněz a dva roky času. Těžko se můžu jen tak sebrat a odvandrovat za dvoje hranice.

Blanche nepatrně pokrčí rameny a kývne. Rozhodnu se brát to za souhlas.

"Fajn. Pokud myslíš, že budu k něčemu dobrá, můžeš se mnou počítat."

Galdur se mým směrem kratičce usměje a pak si přeměří ostatní kolegy.

"Tak jinak," pronese. "Vím docela přesně, koho s sebou v Adoru chci. Rozkazovat nemůžu, ale vzhledem k závažnosti situace to berte jako opravdu důraznou žádost." Galdur udělá pauzu plnou nevyřčených výhrůžek. Odmítněte přiložit ruku k dílu a ve škole jste skončili.

"Za prvé chci Torill," naváže, když usoudí, že se jeho proslov vsákl dostatečně hluboko.

"Já to říkala," zahučí hubená čarodějka. Nervózně si přitom pohrává se střípatým koncem svého copu.

"Za druhé chci někoho, kdo má zkušenosti s amulety."

Hrůza v Rakelině obličejí naznačuje, že Galdur právě pronesl její rozsudek smrti. Iwar ji pozoruje téměř vztekle, paže má omotané kolem těla a prsty křečovitě zatíná do látky své vesty.

"Dobře, pojedu," zachraptí. Na okamžik se mi zdá, že tou obětavostí překvapil i sám sebe. Mě překvapil rozhodně.

"Za třetí chci někoho, kdo už za hranicemi někdy byl a ví, co čekat. Uznávám, že Theodorovi by v Adoru šlo o krk, takže v tomhle ohledu se spokojím s Reine."

"Počkat, počkat," vyletí ze mně, než si to stihnu rozmyslet. "Někdo ti řekl, že znám Ador?" Za dhamsko-adorské války jsem příležitostně dělala převaděčku. Jestli jsem se kdy ocitla v Adoru, tak proto, že jsem omylem udělala dva kroky přes hranici.

Galdur se na okamžik neovládne a dá najevo překvapení.

"Vůbec nevím, žes někdy byla v Adoru, počítal jsem jen s tvou znalostí Dhamsy."

"Tak s ní počítej dál. Moje znalost Adoru stojí za pendrek," informuju ho a pohodlněji se uvelebím na své lavici.

"A za čtvrté chci někoho, kdo se vyzná v energetických proudech."

Ghislaine přimhouří oči jako kočka. Pokud možno nenápadně se rozhlédnu, abych zjistila, kdo je příjemcem její výhrůžky. Pod čarodějčíným pohledem taje Tegyd.

"Dobrá, dobrá," zamumlá v urputné snaze o bezstarostný tón. "Ničí to oběh síly v přírodě, uznávám, že je to můj obor. Kdy vyrážíme?"

"Doklady budete mít připravené pozítří. Shromáždit zásoby a postavit pro ně karavanu potrvá déle, ale to vás nemusí zajímat, vy pojedete prověřit situaci." Tentokrát se rektorka plně soustředí na probíhající radu.

"Pozitří se sejdeme na oběd, najíme se do zásoby a probereme detaily, cestovní plán, předměty zájmu, takové věci. Do té doby si sbalte, co uznáte za vhodné. Doporučuju, abyste to unesli na zádech," přikáže Galdur.

Tým uzná poradu za skončenou a jeden po druhém se trousí z posluchárny. Šťastlivci, kteří unikli výzkumné výpravě, zmizí jako pára nad hrncem, kolegové pasovaní do role zachránců země se šourají, jako by už teď vlekli na zádech těžká zavazadla, a mumlají si pod vousy nejruznější pesimistické vyhlídky.

"Blanche?" dovolím si, když už v posluchárně zbýváme jen my dvě a Torill. "Cestovní povolení je pěkná věc, ale dopočítal se královský hospodář kolik a čeho vlastně můžeme Adoru nabídnout?"

"Dostanete seznam, neboj. Ale není toho nijak závratně moc. Jestli opravdu dojde na rozdělení potravin, budete muset být přísní. Víím, že je to pro vás jen záminka, ale neměli byste ten průzkum odbýt - myslím ten ohledně zásob. Nemělo by to být těžké, vědí, že jde do tuhého a budou mít docela přesnou představu, jak si stojí."

"Budu se snažit," kývnu. Blanche mi popřeje dobrou noc a rychlým krokem zmizí v chodbě. Pomalu mířím ke školní bráně a na Torill úplně zapomenu, dokud za sebou nezaslechnu její cupitání.

"Myslím," vydechne Torill, když se mnou konečně srovná krok, "že jsme si nebyly představeny." Koutky úst jí potměšile cukají. Nezdá se mi, že má v úmyslu to opominutí etikety napravit. "Odpusť, že se ptám tak hrubě, ale kde ses vzala v tomhle hrnku školní smetánky? Všichni ostatní na to jaksi mají pověst, roky si ve sboru budují pozici odborníků. O tobě půlka školy ani neví, že existuješ."

"Děkuju, přesně o to mi šlo." Snažím se o podobnou směs ironické zdvořilosti a upřímného zájmu. "Pokud jde o smetánku, povím ti to hned, jak to sama zjistím."

Torill je s takovou odpovědí zjevně spokojená.

"Ani nepřišla řeč na to, co vlastně děláš," pokračuje ve společenské konverzaci.

"Mám půl úvazku na výzkum extraktu z gahy a druhou půlku na vedení veškerých alchymistických papírů," odpovím. "A teď o mně víš víc než já o tobě, takže ti tu otázku budu muset oplatit."

Čarodějka se usměje a je to ošklivý úsměv. Zlý. Působí jako roztomilé děcko se zakrváceným nožem v ruce, jako lákající květ masožravé rostliny.

"Můj obor," prohlásí medově, "jsou magické katastrofy. Zkoumám, co se stane, když někomu bouchne kouzlo pod rukama a vypustí do okolí nekontrolovanou sílu."

Pak jaksi pohasne.

"Tahle záležitost zavání obrovským malérem," povzdechne si. "Ale to teď nevyřešíme. Nemáš chuť na víno?"

At' je Galdur jaký chce, z nerozhodnosti nebo liknavosti ho obvinít nemůžu. Během následujících dvou dnů se několikrát objeví v mé laboratoři, aby mi předal kus vybavení nebo probral nějakou drobnost ohledně dhamského místopisu a zvyklostí. Tři nabitě amulety si vezmu, protože jeden nikdy neví. Odmítnu krátkou dýku a pokusím se Galdurovi smazat úsměv sebevědomým prohlášením, že sama mám lepší. Nevyjde mi to.

Poslední dopoledne už nemám do čeho píchnout. Bloumám po laboratoři, uklízím čisté sklo, rovnám si lejstra na stole, řadím zásobnice na polici. A když mi přitom do ruky přijde

lahvička s mým výtažkem z gahy, dlouho na ni zírám, abych si ji nakonec strčila do kapsy.

Bdělost. Rychlost. Energie. Mohla by se hodit.

Slíbeným obědem se školní kuchyně pořádně vytáhne. Připomenu si pokyn, totiž najíst se do zásoby, a zatímco se zbytek osazenstva u jídla snaží o sofistickovanou konverzaci, já mlčím a soustředěně spořádám misku rybí polévky, kus kachny na medu, porci houbového jahelníku a nepočítaně medových koláčků. Bude mi špatně. Strávím první den cesty v sedle se zkaženým žaludkem. Jsem pitomá koza, odsoudím se a nacpu si do pusy další koláček.

Až když se kolegové pomalu propracují k podobnému přejedení, luskne Galdur prsty na sloužící, nechá uklidit stolní desku a rozloží na ní velkou mapu Leithínu. Popisuje nám překročení dhamské hranice, zastávku v Caldaranu, cestu vrchovinou přes dhamsou Tessaru a adorské Caille. V duchu mu zanádvám, protože nás povede místy, kde jsem několik let žila a vyvolávala mírná pozdvižení, ale po všem tom jídle jsem příliš ospalá na to, abych se hádala.

Ostatní výzkumníci mají podobně těžká víčka a mně začíná svítat. Galdur si chtěl předvečer výpravy odbýt bez dohadování a zvolil mírumilovnou metodu, jak toho dosáhnout. Prstem na mapě nás dovede až k místu, kde stávala adorská čarodějnická škola, aniž by mu kdokoli odporoval.

Bohatě si to vynahradíme ráno při odjezdu. Tegyd má do zelena nejen oblečení, ale i obličej, a já se mu nemám co posmívat, protože vím, že vypadám podobně. Torill dorazí s temnými kruhy pod očima a dlouhou sbírkou nočních můr, Iwar nervózní a nesoustředěný. Galdur se zuby nehty drží svého nepostradatelného úsměvu, ale pohybuje se s opatrností člověka, kterého příšerně bolí hlava.

V družném skuhrání se doploužíme ke stájím, kde nám štolba předá pět robustně stavených, flegmaticky působících zvířat. Já umím jezdit celkem obstojně, ale rychle zjistím, že jízda na koni zřejmě nepatří do comharských osnov. Pomůžu do sedla Torill, napovídám Tegydovi, až pak nasednu sama.

Zíráme jeden na druhého z koňských hřbetů a Galdur se nějak nemůže odhodlat zavelet k odjezdu.

"Bozi dobrí," zavrčím. Mám hlad, zároveň se mi chce zvracet a nejradši bych si zalezla do postele. Pobídnu svého oře a navedu ho ke školní bráně. "Jedem, ať to máme z krku."

"To se ti snadno řekne," zaúpí Iwar. Jeho kuň rozvážně vykročí až po několikátém š'ouchnutí patami.

"Já bych radši šel dneska pěšky," mumlá Tegyd, snad ještě o kousek zelenější, jak se pohupuje v sedle.

"V pevné zbroji a s ostrou zbraní, strach nezná, věrně slabší chrání..."

Galdur jen bolestně pomrkává. Zpěv rozhodně nepatří mezi Torilliny talenty. Naštěstí jí další slovo hrdinské balady přetrhne zívnutí, kterým si málem vykloubí čelist. "Do háje, já bych spala."

"Co myslíš, jak se bude zpívat o nás?" šeptne mi Galdur.

"Za předpokladu, že dorazíme včas, povede se nám to kouzlo zajistit a nezničit půl Adoru divokou magií? V takovém případě se nebojím, oni už nás bardí nějak vylepší."

"Nezapomeňte - žádná kouzla," sykne Iwar, když se před námi třetí den cesty vynoří pohraniční pevnůstka. "Theodor tvrdil, že v Dhamse je hodně vnímačů."

"V Adoru je hodně vnímačů," opravím ho. Špatně už mi naštěstí není, ale psí nálada nepřešla. "Většina lidí s talentem pro magii se prostě rozhodla kouzla nepoužívat a žít jako každý jiný, takže po Adoru běhají desítky čarodějů inkognito a

spousty dětí, které schopnost vycítit kouzla v různé míře zdědily. V Dhamse odlišují každého, kdo projeví ždibec nadání, na *Acadaemii*."

"Nicméně my nevystupujeme jako vyslanci castelgrandeské školy, ale království. Takže pokud nebudete v ohrožení života a přesto použijete kouzlo, stáhnu z vás kůži."

Potlačím zahihňání. Starší kolegové jsou z Galdurovy výhrůžky přinejmenším nejistí.

Na druhou stranu, je to rozumný požadavek. Naše úkoly nám dají zabrat i bez ozbrojenců v patách a předvolání k soudu.

Náš svazek úředních lejster - osobní doklady, cestovní povolení, souhlas s misí z adorského dvora - uspěje bez zádrhele a jsme vpuštěni do Dhamsy. Naše cesta se změní jen v jediné věci - začne příšerně pršet.

Velitel to okázale ignoruje, takže nezbývá než pobízet neochotné koně dalším a dalším blátem, dokud se před námi z vodní stěny a počínajícího soumraku nevynoří světla Caldarvanu. Dohlednost je tak mizerná, že si ani nejsem jistá, jestli jsem při útěku před dvěma lety jela touhle cestou nebo ne.

Před vjezdem do města se jednohlasně shodneme, že si nebudeme hostinec vybírat, ale vezmeme zavděk prvním, který pro nás bude mít volné postele. Ani na těch postelích bych netrvala, ale když to přednesu v diskuzi, odměnou jsou mi dva šokovaně nevěřící a dva mírně pobavené pohledy. Dobrá, budeme hledat postele.

Až třetí podnik přizná, že má volné dva pokoje a pět koňských stání. Galdur bez smlouvání vysází na stůl řádku mincí odpovídající našemu noclehu a přidá ještě několik navíc.

"Budeme potřebovat hodně dřeva na topení," pronese s pohledem významně upřeným na louže dešťové vody, které se pod námi tvoří. Hostinský na okamžik vypadá, že mi vrazí do

ruky hadr a poručí uklidit, ale pak shrábne peníze do dlaně a houkne na služebnou, aby nás zavedla do pokojů.

Galdur všechny vmanévruje do větší světnice, zabouchne dveře a přeměří si nás zkoumavým pohledem.

"Všimli jste si něčeho neobvyklého?"

Zírám na velitele a snažím se rozklíčovat, jestli je to zkouška, nebo jen prostý dotaz.

"Nic zvláštního." Torill se odhodlá první a přikloní se k variantě obyčejné kontrolní otázky.

"Všechno v pořádku," hučí Iwar.

"Neobjevil jsem žádnou energeticky oslabenou rostlinu." Tegyd se snaží skrýt hrdost nad faktem, že jako jediný předkládá konkrétnější údaje.

Já jen rezignovaně zavrtím hlavou.

"Fajn. Dobře se vyspěte," zavelí Galdur a mě s Torill vystrčí zpátky na chodbu.

A tak to jde den za dnem, cestujeme krajem, jak se blížíme k adorským hranicím, začínáme zpovídat městské rady, starosty a hospodáře ohledně zásob, a každý večer váháme nad tím, jestli se nám to jen zdá, nebo jestli je kolem o chlup míň magické energie.

Každej. Zatracenej. Den.

Už dhamské pohraničí se nám zdá zasažené a Tegyd by nejradši každé vesnici nasliboval dostatek jídla do příští sklizně. Když překročíme adorskou hranici, je to ještě mnohem horší.

Obilí by touhle dobou mělo být plně vzrostlé, ale pole vypadá jako pár týdnů nesečená louka v období sucha. Tegyd u jednoho lánu sesedne, probírá se zakrslými klasy a zkusmo rýpne do hlíny. Všimnu si, že mu zůstane na prstech. Nevypadá suchá.

Dál jde kolega pěšky, svého koně vede za uzdu a volnou dlaň noří mezi stébla, jako by čeril vodní hladinu. Střelím pohledem po ostatních. Nikdo, zdá se, si není úplně jistý, o co se Tegyd snaží, ale uctivě mu uhýbáme z cesty.

"To je strašný," mumlá čaroděj. "Musíme už být blízko."

"Nejsme." Galdur se stále ovládá, odmítá na sobě nechat znát únavu a podráždění, ale o úsměv se snaží čím dál míň. "Jestli má Reine pravdu a to kouzlo je ve škole, zbývá nám takových třicet mil."

"Kolem té školy musí být úplně mrtvo," hlesne Tegyd. Bezmyšlenkovitě si pohrává se stébly a lístky, které se mu vlní mezi prsty.

Cesta nás dovede do malé vesničky, devět nebo deset chalup a na návsi u studny nemocně vyhlížejí jabloň. Nejradši bych se osadě zešíroka vyhnula, protože pomoc pro ni už jsme projednali včera s cailleským komisařem, ale jediná cesta vede přímo mezi staveními a dupat po polích by byl zločin.

Nerozhlížím se kolem, dívám se mezi uši svého koně a vedu ho nejkratší cestou skrz. Torill strnule zírá před sebe a něco si brouká. Nikdo z nás se nechce setkat s místními lidmi, pokud to nebude bezpodmínečně nutné.

Ale Tegyd, stále pěší, si to namíří přímo k jabloni. Bedlivě si ji prohlíží a pak zvedne ruku k jedné z nižších větví.

"Ty jsou naše!"

Za ostrým, vysokým hláskem se ohlédneme všichni, i poplašení koně.

Zpoza nejbližší chalupy vykukuje několik děcek. Nejvyšší z nich, hubený chlapec, kterému nemůže být víc jak osm let, si dodá odvahy a udělá dva kroky dopředu.

"To jsou naše jabka. Jděte pryč!" zopakuje.

Tegyd se pozoruhodně rychle vzpamatuje.

"Já vím," přikývne vážně. "Nechci je trhat. Jen jsem se chtěl podívat, proč je jich tak málo a tak malých." Odtrhnu oči od dětí a zapátrám mezi větvemi. Musím hledat, než si všimnu nějakého jablka. Ještě zdaleka nejsou zralá, ani nevím, jak velká by měla správně být, ale je jich zatraceně málo.

"Vy jste lékař pro stromy?" Za mluvčím se objeví ještě menší a stejně vyhublé dítě s očima navrch hlavy.

"Žádní lékaři pro stromy nejsou. Nechte naše jabka být." Starší kluk nespouští ze zřetele důvod, proč se pustil do křížku s pětící cizinců na koních. Musí to pro něj být opravdu důležitý úkol.

Tegydovi dojdou slova, ale má alespoň tolik rozumu, že se nesnaží důkladněji prozkoumat churavějící strom.

Najednou se děckám rozšíří oči a poklesnou brady. Na okamžik netuším, co se děje, až pak mě na kůži zašimrají vlny uvolněné energie. Natočím hlavu a koutkem oka zahlédnu Iwarovo teatrální gesto. Z dlaně mu prýští cosi jako roj světlušek. Hemží se kolem jabloně a pomalu pohasínají.

Nezdá se mi, že by se Iwar chtěl jen předvádět. Tuším, po čem se dívat, a tak si všimnu, že strom pod doteky světél pookřeje. Není to nijak výrazná změna, ale listy jsou nepatrně zelenější, živější, jablka už nevypadají seschle.

Iwar nečeká, jak se děti vyjádří. Pobídne koně a bez ohlednutí míří z vesnice pryč. Zařídím se podle jeho příkladu a za sebou slyším dusot dalších kopyt. A taky pár polohlasných nadávek, jak se Tegyď snaží dostat svou váhu do sedla rychle a důstojně zároveň.

Další úsek cesty urazíme mlčky. Až když si je Galdur jistý, že se za námi nikdo z vesnice nežene a nežádá vysvětlení, navede svého koně vedle Iwarova oře.

"Jasně jsem řekl, že nikdo nebude kouzlit."

"Já vím."

"Nejde jenom o prozrazení. Tahle země je energeticky skoro prázdná. Sílu, kterou vložíš do kouzla, nenačerpáš zpátky."

"Já vím."

"Jestli ve škole dojde na nějaká kouzla, jakože na ně dojde, nechci, aby někdo padl vyčerpáním."

Na to Iwar nic neřekne. Galdur na něj pátravě hledí a čeká odpověď, ale marně. Nakonec to vzdá, škusne za otěže a zpomalí svého koně tak, aby se zařadil vedle mě.

"Prosím tě, řekni mi, že bys na takovou sentimentalitu neplýtvala silou, ani kdybys mohla," sykne podrážděně.

"Neplýtvala," odpovím bez zaváhání. Ve skutečnosti si tím vůbec nejsem jistá. Chladná logika velí, že nemůžu zachránit každého, že bych se měla soustředit na ty, kteří mou pomoc potřebují nejvíc, a zajistit, aby to byla skutečná pomoc a ne jen pěkné gesto. Jenže občas je pěkné vidět ty vykulené dětské oči, udělat něco teď a tady, jedno jak malého. Jsem neskutečně vděčná za to, že mi blokační amulet tohle rozhodnutí ušetřil.

Ale to Galdur vědět nemusí.

Ten večer se nad mapou skoro pohádáme. Částečně za to může fakt, že jsme po předchozí noci v lesích nevyspalí, částečně už nám lezou krkem přídělý jídla. Sušené maso a ovoce jsou zajímavé ozvláštnění jídelníčku, ale když se jimi člověk živí pořád, rychle se přejí. Naděje, že lepší jídlo koupíme cestou, byla naivní. V Adoru neprodá nic poživatelného nikdo mimo hostince a hospodští ženou ceny k obloze. Když vidím, v jakém stavu je jejich země, nemůžu se jim divit.

Ale hlavně diskutujeme o tom, kudy se vypravit dál.

Vytrvalý úbytek magie naznačuje, že centrum problémů je opravdu ve staré čarodějnické škole. K místu, kde stávala, se můžeme dostat dvěma různými cestami. Obě jsou zhruba stejně

dlouhé. Obě vedou skrz města, která bychom měli navštívit. Ani jedna neslibuje žádnou výhodu, zdroj užitečných informací, místo k odpočinku, čerstvou zeleninu ke koupi.

"Jsem pro Anthes," informuje nás Iwar. "Je to větší město, možná tam seženeme nějaké slušnější jídlo, určitě nocleh, odpočineme si. A po tom, co jsme dneska viděli, nepochybuju, že budou potřebovat pomoc."

"Úplně stejně jako Rogha," oponuje Torill. "Rožský okres je dokonce rozlehlejší, pokud řešíme, kde je pomoc důležitější. A z té strany není žádné osídlení v blízkosti školy."

"Roghu vyřešíme na zpáteční cestě." Tegyd mávne rukou, jako by šlo o nevýznamnou drobnost.

"A co když tam zůstaneme?" ujede mi.

"Tak už to bude jedno." Galdur mi na okamžik konejšivě položí ruku kolem ramen.

"Ne nutně." Torill najednou zní, jako bychom všichni znovu seděli v bezpečné školní posluchárně. "Pokud uvažujeme přečerpaný amulet, může se docela dobře stát, že uniklá síla zničí nás, ale tím se jí většina vyčerpá. Okolí by pak přežilo zničený amulet... a umřelo hlady."

"Ale když se obnoví oběh síly v přírodě, nevylepší to letošní sklizeň a tím i nedostatek potravin?"

"Jednoletky teď už nic nezachrání," vrtí hlavou Tegyd. "Kritická doba pro růst je pro většinu rostlin hned zjara, později jim dostatek síly sice pomůže, ale žádný zázrak se čekat nedá."

Galdur vrhne vyčítavý pohled na Iwara.

"Na místě to může dopadnout úplně jakkoli," shrne Torill. "S ničím nepočítejte."

"Takže se rozdělíme," zavelí Galdur.

"Jak?" Torill zní v hlase výzva i pobavení. Velitel nad tím přemýšlí jen několik úderů srdce.

"Já s Reine a vy tři dohromady."

"Protože?"

"Protože ani Reine, ani ty nejste zrovna hvězdy, když přijde na energetické proudy a silnější kouzla. Vždycky vám někdo bude krýt záda."

Torill chvíli neví, jestli se rozesmát, nebo vlepít Galdurovi facku. Pak kývne.

"Dobrá volba."

"To jsem skutečně moc rád. Takže zítra se rozdělíme. Já si vezmu Roghu, je trochu dál, ale do večera bychom se tam měli dostat. Navrhuju nocleh na dvě noci. Den na jednání, pak brzo ráno vyrazit, abychom se ke škole dostali dřív než za soumraku. Nějaké připomínky?"

"Z města bych odeslala hlášení pro státní radu," prohodím. I v houstnoucím šeru rozeznám, že se Galdur zmůže na svůj starý úsměv.

"Reinuško, ty naši budoucnost nevidíš moc růžově, vid'?' Trochu důvěry bych prosil. Jak správně řekla Torill, může to dopadnout jakkoli."

Zima nás vzbudí před svítáním. Rozdělám oheň a do kotlíku naházím listí maliníku a mladé smrkové výhonky, abych dodala teplé vodě alespoň nějakou chuť. Kolegové líně mžourají z dek a čekají, až prohlásím nápoj za hotový. Ještě líp by je zahřál pohyb, ale nikdo z nich se neodhodlá vymotat z přikrývek.

Konečně rozmrznou, přinutí se ujíst ždibec se zásob a přichystají se na cestu. V neobřadných počátcích cesty už máme praxi. Tentokrát jsem v sedle, zatímco ostatní ještě srkají horký čaj, a cvičím s koněm obraty.

"Hněte sebou," hodím přes rameno, když si všimnu hradby mraků na obzoru. "Zkází se počasí. Chtěla bych dojet co nejdál, než nás to dožene."

Zvláštní, bleskne mi hlavou, když zbytek týmu spěšně sedlá koně a nasedá. Na žádné školní schůzi mě ani nenapadlo, že bych si někomu z těch lidí dovolila poroučet. Jenže když jsem se dokonale seznámila s Iwarovou chutí na sladké a Tegydovými nočními můrami a zbytek party zase s mým amuletem na krku, zábrany postupně opadly. A jak to teď pěkně funguje.

Konečně jsme na cestě. Zdoláváme společný úsek a Galdur opakuje, co od Torilliny party čeká a kde přesně se sejdeme.

"A buďte přesní," dodá nakonec. "Zdržovat se poblíž čehokoli, co vytáhlo sílu z celého Adoru, nemůže být zdravý."

"Není to až tak zlé," prohodí Iwar. "Z rostlin se energie odčerpává snadno, lidské tělo klade větší odpor."

"Já ti nějak nevím, jestli mě to uklidňuje," zabručí Torill.

Nepříjemně brzy se před námi vynoří rozcestí. Galdur to nemíní protahovat.

"Držte se. A žádné zdržování."

Trojice zvedne ruce na pozdrav a obrátí své koně po severovýchodní cestě, já s Galdurem se přidržíme východního směru.

"Bude lejt," povzdechne si čaroděj, když se ohlédne. Oblaka za námi temní a vytrvale se sunou naším směrem.

"Chceš přidat?" Pobídnu koně do mírného cvalu, postavím se ve třmenech a užívám si vítr ve vlasech. Chvilí trvá, než si uvědomím, že Galdur za mnou není. Tak dobře jezdit neumí. Rezignovaně přitáhnu oštěže a čekám, dokud mě nedojede.

"Nevypadalo to špatně, ale já to riskovat nebudu," prohodí, když se přiblíží na doslech.

Většinu cesty mlčíme a je to příjemné ticho. Občas mě Galdur upozorní na zvláštnosti, třeba na to, co udělal nedostatek síly s nedávno vysázenou alejí rychle rostoucích

jasanů, ale nemáme potřebu mluvit jen proto, abychom nemlčeli.

Liják nás dožene na dohled od městských bran. Během chvíle jsem úplně promočená. Galdur zmizí ve strážnici, protože sprchu dešťové vody by naše doklady nepřezily v čitelném stavu. Až pak smíme vjet do města. Galdur téměř ihned zabočí do jedné z postranních ulic a já jen doufám, že se strážných vyptal na dobrý hostinec. Ke své úlevě se nepletu.

Sluha odvede naše koně do stáje a já se musím smířit s poznáním, že ani všechno Galdurovo stříbro nám nezajistí teplou večeři. Hostinský slíbí donést alespoň žitné placky a sýr a jako náhradu nabídne horkou lázeň. Po dvou nocích v lese a studeném dešti je to lákavá vyhlídka.

Když se příjemně rozehrátá z koupele vrátím do pokoje, mírně mě zaskočí, že najdu v koutě srovnaná i Galdurova zavazadla. Ale co, nocovala jsem už leckdes a často v horší společnosti. Mnohem lákavější je ošatka s plackami, která leží na malém stolku. Jednu placku si vezmu a zakousnu se do ní, když se venku zableskne a za okamžik zaduní hrom.

Přejdu k oknu, uždibuju tuhou placku a pozoruju, jak z oblohy sjíždí jeden blesk za druhým. Už není poznat, který hrom patří ke kterému blesku, do okenních tabulek buší proudy vody. Zadoufám, že si Torillina parta stihla najít nocleh včas.

"Neboj, tenhle dům už musel něco vydržet, pár hromů ho nerozhází."

Trhnu sebou, když mi Galdur promluví těsně za zády. Musela jsem přeslechnout dveře.

"Jen klid," zabrouká mi do ucha. Natáhne kolem mě paže, aby se opřel o okenní rám. Otočím se k němu, abych se zeptala, co má v úmyslu, a zjistím, že se usmívá.

"Jen klid," vydechne znovu, pomalu zvedne ruku a zastrčí mi pramen mokrých vlasů za ucho.

Tohle začíná být zajímavé. A ptát se nahlas možná nebude ten nejlepší nápad.

V pauze mezi rachotem hromů se ke mně nakloní a opatrně mě políbí. Jednou a po krátkém zaváhání podruhé se jeho rty téměř nesměle otírou o moje. Pak se odtáhne a zkoumavě si mě prohlíží.

Počkat, počkat. Jak jsem zatím stihla Galdura poznat, jeho problém je spíš nadměrné sebevědomí, nesmělost nemá v rejstříku. Tohle je něco jiného.

Třetí polibek je o něco delší.

Tohle je experiment, uvědomím si a vší silou se snažím neusmát. Galdur zkoumá moje hranice.

Jeho pravá ruka se z okenního rámu přesune na můj bok. Cítím, jak mi srdce zrychlí.

Na co přijde? bleskne mi hlavou. Kde mám vlastně hranice? Kde jsou moje hranice, když mě za dva dny čeká úkol, při kterém můžu snadno zabít sebe a s trochou smůly i širé okolí?

Tohle je zajímavý experiment, usoudím a tentokrát Galdurovi polibek oplatím.

Za celou noc nedospěju k výsledku. A že se Galdur snaží.

"Musím uživit šest tisíc lidí," povzdechne si rožský komisař. "Poslední dva roky se mi to povedlo jen s pomocí dodávek od dvora, jenže situace se horší v celé zemi."

"Jak odhadujete letošní sklizeň?" zeptám se a vysloužím si za to zmatený pohled.

"To se vážně nedá říct. Oseli jsme každý možný kus země, ale roste to tak mizerně..."

"Co záznamy o loňské sklizni, máte? A předloňské? A rok předtím?" Galdur stojí u okna, zírá na náměstí a tváří se, že ho rozhovor vlastně nezajímá.

Komisař se zamyslí, kývne, zmizí ve vedlejší místnosti a vrátí se s několika tlustými svazky listin. Zřejmě jsou poskládané podle nějakého klíče, protože z nich rychle vyloví papíry se záznamy o sklizních.

Výměry osetých polí, váha sklizené pšenice, žita, ovsa, množství odložené jako osivo na příští rok. Snažím se dobrat výsledků, ale na výpočty z hlavy už je to na mě příliš náročné.

Galdur to ani nezkouší, přihrne se ke stolu s vlastním listem papíru a perem, poslouží si komisařovým kalamářem a začne pod sebe řadit sloupce čísel. Nespustím z papíru oči, protože mě zajímá, jestli Galdur uvažuje stejně jako já. Neuvažuje - ztratím se ve chvíli, kdy konečný součet vydělí číslem, které se v žádné z komisařových tabulek nenachází.

Galdur si pro své výsledky načrtne vlastní tabulku, ještě jednou proletí všechny výpočty a pak je shrne nám nechápavým.

"Loni vaše obilí stačilo pro čtyři tisíce lidí. Předloni pro čtyři tisíce dvě stě. Rok předtím skoro pět, a to jste využili o šestinu míň půdy. Vážně se to hrozně zhoršuje. Pokud jde o zrní, myslím, že můžete počítat maximálně zase se čtyřmi tisíci. Reine."

Zrovna mi dojde, kde vzal Galdur to divné číslo. Zatřepu hlavou a okamžik zmateně přemýšlím, co po mně chce. Pak si vzpomenu, že mám u sebe všechny Blanchiny formuláře. Honem najdu ten správný a zaznamenám do něj počet obyvatel a odhad sklizně.

"Co dobytek?"

"Kravám se tu nedaří," posteskuje si komisař. "Není čím je krmit, tráva už je pro ně moc chudá. Ovce to zvládají lépe." Zaloví v jiném svazku a ukáže nám soupis hospodářů v okrese spolu s počty kusů dobytka, ovcí, prasat a koní, které vlastnili o jarní ekvinokci.

"To je spousta masa," broukne Galdur. Sáhne pro moji hromádku formulářů a chvílku listuje, než najde tabulku, kterou nám sepsal učitel fyziologie - odhady, kolik obilí, masa, mléka a ovoce potřebuje průměrný člověk na přežití průměrné zimy. Odtud bere svoje dělitele. "To by vám mělo přes zimu stačit."

Mrknu mu přes rameno, odhadnu, kolik asi váží ovce, a vidím v tom výpočtu zásadní problém.

"Pokud by porazili všechny, nebo skoro všechny. V takovém případě budou příští rok mít ovcí mnohem méně."

Galdur se ke mně obrátí a tázavě zvedne obočí. *To vadí?*

Hlavou mi proletí všechny chmurné úvahy posledních dní a Tegydova slova o síle v přírodě. Jestli uspějeme, příští rok bude sklizeň v dokonalém pořádku a nebudou tolik masa potřebovat. Možná. Osobně se přikláním spíš k Torillině teorii - nespoléhat na nic.

"Dobrá, nebudeme porážet tolik ovcí. Co je reálné množství?"

"Polovina nebo o fous víc," odpovím, než se komisař zmůže na slovo. "Ovce mívají dvě jehňata, tím by se to na jaře srovnalo."

Galdur provede další rychlý výpočet a podtrhne číslo, které mám zaznamenat do formuláře.

"Dobrá. Máte nějaké sady, nebo si jablka pěstuje každý u své chalupy?"

Bojím se, že se na komisařství zasekneme dlouho do večera, ale když komisař pochopí, jak pracujeme, odhady nám jdou od ruky.

Napjatě čekám, jakým způsobem hodlá Galdur odeslat hotovou zprávu pro Blanche, a skoro mě zklame, když prostě zaplatí kurýra.

"Žádní ochočení krkavci, žádné runy planoucí ve vzduchu? Dokonce ani křišťálová koule?" rýpnu si.

"Křišťál je snadno vystopovatelný, iluze potřebují ukotvení a většina krkavců jsou nespolehliví bastardi," odpoví Galdur vesele. "Ne že bych neměl taky způsob, jak poslat zprávu pomocí kouzla, ale doufej, že ho neuvidíš, šetřím ho pro nejvyšší nouzi."

Slunce je ještě docela vysoko, když se vydáváme přes náměstí zpátky k našemu hostinci.

"Myslíš, že můžeme postrádat trochu papíru?" nadhodím. "A obálku?"

"Komu chceš psát?" zajímá se Galdur. Zabručím něco jako *ale jen tak* a čaroděj to milosrdně nerozmazává. Poctivě se nad předloženým problémem zamyslí a nakonec usoudí, že ano.

V našem pokoji si přitáhnu stůl k posteli, neboť na židli hostinský nemyslel, rozložím si psací potřeby a zapálím svíčku, abych na svůj krasopis dobře viděla. Galdur prohlásí, že se půjde vykoupat, a nechá mě zírat na prázdný list papíru.

Vím přesně, komu a co chci napsat. Vím to. Jenže...

Než se Galdur vrátí, venku se setmí a svíčka na stolku téměř dohořívá, ale já pořád sedím nad čistým archem.

Nezmohla jsem se ani na oslovení.

Galdur si sedne na postel vedle mě.

"Komu chceš psát?" zeptá se znovu a tentokrát to zní starostlivě.

"Rodičům," vydechnu, než se stačím zarazit. Do háje. Velitel mě přistihl, jak málem brečím nad dopisem domů. Prostě nádhera. "Jen nějak nevím, odkud začít, je to dlouho, co jsem jim psala naposled," zkusím to zamluvit.

Nic na to neřekne, jen mi položí ruku kolem ramen a dívá se na mě. Trochu zkoumavě, trochu... lítostivě. Galdur mě lituje. To jsem to dopracovala.

Jenže všem protichůdným myšlenkám, které mě posledních pár hodin zaměstnávaly, je moje hlava malá a chtějí se dostat ven.

"Mám pocit, že bych měla něco vzkázat, vzhledem k tomu, kam se zítra chystáme. Jenže našim nemůžu něco takovýho napsat na rovinu a narážek si nevšimnou." Sypu to ze sebe tak rychle, že ani nevím, jestli je mi rozumět. "Čtyři roky jsem je neviděla. Naposled po dhamsko-adorský válce. Píšu jim, dávám o sobě vědět, ale nemůžu jim napsat všechno..."

Bojím se na Galdura podívat. Nechci vidět, že se mi směje nebo něco horšího. Ale samozřejmě se podívám, a najdu jen zájem a možná nějakou zvědavost.

"Víš, že žiju v Comharu a pracuju ve škole, neví, že vařím lektvary i doma. Vědí, že jsem byla s rosellkami ve válce, neví, že mě zatkli a že jsem překazila Aislingin proces. Jak jim mám napsat, že budu zkoumat kouzlo, které by nejspíš dokázalo zničit celou Tessaru a zemi na míle kolem?"

Galdur neodpoví. Nevím, jestli mi dává čas, abych si to v hlavě srovnala sama, nebo prostě neví, co říct.

"Nemá to cenu," hlesnu nakonec a odhodím pero. "Nebudu je zbytečně děsit. A když se jim pak už neozvu... až znervózní natolik, že mě začnou hledat, budou už počítat se vším." Snažím se rozmrkat slzy v očích a zakazuju si říct další slovo, vím, že by se mi třásl hlas.

Galdur mě obejmě a opře si bradu o moje rameno. Jeho dech mě hřeje na krku.

"Vidíš to hrozně černě, Reine. Chápu, že to není moc poznat, ale ten výzkum provádí pár nejlepších comharských čarodějů. Věř nám trochu."

Vydám ze sebe jakési utápnuté zakňučení, abych nemusela otevírat ústa.

Svíčka konečně dohoří. Chvíli trvá, než si zvyknu na tmu a znovu rozpoznám zařízení pokoje. Ty pitomé slzy taky nepomáhají.

"Povídej něco," vydechne mi Galdur do ucha. Mírně zpanikařím. I kdybych se rozhodla věřit svému hlasu, což nevěřím, dokud mi neoschnou oči, nenapadá mě jediné slovo, které bych mohla vypustit z pusy.

"A co?" vydoluju ze sebe nakonec.

"Cokoli," zaškemrá tichounce. "Nebo se ptej, to je jedno. Já taky nechci myslet na zítřek."

Hlavou mi úplně nevhodně prolétne včerejší noc, zmatek, který mi nechala v hlavě, a zvláštní pocit, že bych si to klidně zopakovala, pokud by Galdur chtěl.

Ne, na to se nezeptám. Nechci se dozvědět, že pokračování nebude. Pracovní záležitosti jsou zjevně mimo hru. Co dalšího o Galdurovi vím, co mě zajímá?

"Proč sis vybral runovou magii?" zamumlám.

"Nezáleželo v ní na síle," odpoví čaroděj bez zaváhání. "Runovku neurveš silou. Když špatně postavíš kouzlo, nebude fungovat. Nebo ti vybuchne do obličeje. Jiná možnost není."

"Jiná kouzla silou urveš?"

"Divila by ses, jak moc." V hlase mu slyším zaujetí, skoro nadšení. Zdá se, že Galdur na tuhle otázku čekal. Jakkak dlouho asi? "Proudovka je hodně individuální a záleží na představitosti. Časem zjistíš, že dokážeš skoro cokoliv, pokud máš dost síly na to, abys po sobě lepila díry nebo všechno rovnou roztřískala, jenže..."

Galdur zapáleně vysvětluje, já poslouchám a postupně se přemístím tak, abych se o něj mohla opřít.

"Asi rozumím," pronesu, když přednáška dospěje k pravděpodobnému konci. "Ale je to ošemetný, když jsem si to nikdy nemohla vyzkoušet."

"Myslím, že na základy runovky bys měla síly dost."

"Teď možná." Pokusím se v Galdurově objetí pokrčit rameny. "Ve škole ne. A na praktika z runové jsem samozřejmě nechodila, takže ani nevím, jak na to."

"Zeptal bych se, proč sis vybrala alchymii, ale to už vím. Pověz mi, jak jsi přišla k tomu bloku."

"Bylo mi osmnáct. Přichomýtla jsem se k umírajícímu, chvíli potom mi povolily nervy a pocuchala jsem hradní věž způsobem, na jaký jsem vůbec neměla mít sílu."

"Jak ses na *Acadaemii* dostala k umírajícímu?"

"Nebylo to ve škole. Po alchymistickém úseku studia mě poslali dopsat klauzurní práci k mistru Daithovi do Leynaru, to je na severu Dhamsy. Pánem tam tehdy byl vikomt Ewald, ale už byl nemocný a nedokázal vstát z postele..."

Vzbudím se za svítání. Galdur oddechuje vedle mě, ruce a nohy máme propletené dohromady. Nejsem si jistá, jak jsme usnuli, vybavuju si jen nekonečný rozhovor. Nechci Galdura vzbudit. Snažím se nepohnout, ale stejně za okamžik zamumlá něco, čím mě buď navěky proklíná, nebo přeje dobrý ráno.

Nevím jak kolega, ale mě není do řeči. Abych se vyhnula případným pokusům, dbám na to, abych měla pořád co na práci. Balím si věci, kontroluju vybavení, sháním snídani.

A pak jsou hradby Roghy najednou za námi, koně odevzdaně kráčí po cestě k bývalé čarodějnické škole a zaměstnat se není čím.

"Chci nápady," zachraptí Galdur. "Jakýkoli. Geniální, pitomý, šílený, všechno беру. Až zrušíme to kouzlo, ať je to cokoli, jak zpracujeme tu uvolněnou energii?"

"Nasměřujeme tu sílu do hodně náročného kouzla," odpovím bez zaváhání. "Co manipulace s počasím?"

"Možná." Galdur si pochybovačně prohlédne oblohu bez mráčku. Do pytle. Udělat pořádnou díru do mraků by si vyžádalo spoustu síly. Vytvořit oblačnost na čisté obloze je prakticky nemožné. "Záložní plán?"

"Fyzická přeměna. Naděláme z kamení zlato nebo tak něco."

"Takový kouzlo nemůže mít vnější zdroj energie, musela by jít přes nás." Na kratičký okamžik zase slyším v hlavě bitvu o Dhamsu, vřiskající Aderyn. Tolik síly, jako podle Tegyda skrývá tenhle amulet, by čaroděje neroztrhal, ale rovnou vypařil. Fajn, žádné proměny.

"Na *Acadaemii* učí, že s dostatečnou energií se dá otevřít přemist'ovací portál."

"Teoreticky. Prakticky to z žijících čarodějů nikdo nikdy neviděl a rozhodně to neumí."

Iluze nespotřebují skoro žádnou energii. Runová magie je postavená na precizním zacházení se slabou silou. Kinetická kouzla nebo telepatie potřebují energii přímo od čaroděje, čili by nás zabily.

"Ty máš nějaký nápad?" vyjeknu frustrovaně.

"Možná. Chci vědět, jestli k tomu dospěje ještě někdo, nebo jestli je to pitomost."

Najednou mě nevytáčí fakt, že do večera budeme na místě a nemáme plán. Vadí mi, že Galdur přišel na něco, co jsem já přehlédla. Mysli, Reine. Začátky na *Acadaemii*. Základní kurz práce s energií. Jaké kouzla jsou nejrizikovější pro vyčerpání se? Hrubá síla, bojová kouzla, náročná kinetika... Zpropadeně, kdybych se alespoň dokázala pořádně soustředit. Skoro mám pocit, že mě vlastní nervozita tahá za vlasy a překazí každou složitější myšlenku. Základní kurz. Užití síly a...

"Bariéra!" vyhrknu. Hlavou se mi kmitne část dávné přednášky o čerpání energie ze silových proudů a prolne se s čímisi, co na jedné poradě prohodila Ghislaine. "Ochranný

kouzlo kolem zdroje síly, který ta síla udržuje. Máme k dispozici tolik síly, kolik budeme potřebovat." Kratičkou euforií z nalezeného řešení rychle střídá strach. Polknu a dokončím myšlenku. "Co se stane, když do bariéry pustíme příliš energie?"

"Záleží na tom, jak silné to kouzlo postavíš. Když to neodhadneš, rozletí se a uvolní energii úplně stejně jako každé jiné."

"Takže si moc nepomůžeme. Co napadlo tebe?"

"Totéž. Bariéra," procedí skrz zuby.

Chci se zeptat, na jakou odnož magie jsem zapoměla, jaká zná Galdur nejhladovější kouzla. Otevřu ústa, ale nedokážu ze sebe vypravit slovo. Strach mě dusí, svírá mi krk a třese celým tělem. Kůň to vycítí a odmítne jít dál, jen nejistě přešlapuje na místě a pohazuje hlavou.

"Reine, uvidíme, s čím přijdou ostatní. Iwar má spoustu zkušeností s Láidirovým safírem. Tegyd je nejlepší proudař, jakého znám, talent od přírody."

Slyším Galdurova konejšivá slova, vím, co jedno každé znamená, ale význam celé věty můj hrůzou ochromený mozek nechápe.

Čaroděj se chvilku rozmýšlí a pak změní strategii.

"Seber se!" poručí ostře. "Rozklepanou tě nepotřebuju. Máme tu práci a nikdo ji za nás neudělá, tak se vzpamatuj, zatraceně!"

Nemám sílu se na něj vztekat, ačkoliv tuším, že bych měla. Ale vydal rozkaz. Tomu rozumí i panikařící mysl.

Narovnám se, zatřepu hlavou, abych se přesvědčila, že mě nic neškrtí, a pobídnu koně.

"Štít!" zaječí Torill na uvítanou, když se k večeru potkáme s druhou částí skupiny.

"Tos mě nepotěšila," oduší Galdur. Myšlenky týmu se zjevně ubíraly všechny stejným směrem.

"Kombinace," přisadí si Iwar. "Část síly do štítu, část do kouzla uvnitř, které ji bude odebírat. Když je udržíme dostatečně dlouho..."

Galdur s Iwarem se pustí téměř do hádky, která mi proudí jedním uchem tam a druhým ven. Soustředím se na siluetu rozložitě budovy, ke které nás vede cesta rovná jako šíp. Adorší čarodějové si vybudovali impozantní, strategicky umístěné sídlo.

Škoda, že se to tak pokazilo.

Tráva široko daleko je seschlá a zubožená, to jediné naznačuje, že se blížíme ke zdroji problémů. Kamenných zdí se plíživý rozklad nedotkl, jen porůznu zotvírané okenice a pár chybějících střešních tašek naznačuje, že tu nezůstal nikdo, kdo by se o dům staral.

Podvědomě čekám od kolegů nějakou obezřetnost, ale Galdur a Torill zamíří ke staré škole bez sebemenšího zaváhání. Výraz Torillina obličej je přímo křičí, že už chce mít tuhle záležitost z krku. Mezi Iwarem, Tegydem a mnou, zdá se, zuří tichá soutěž o nejlepší zastření nejistoty. Jenže Iwar se příliš pečlivě vyhýbá cizím pohledům, Tegyd neustále naprázdno polyká a bozi dobří, mně se ruce třesou tak, že v nich neudržím otěže. Naštěstí je můj kuň dávno zvyklý držet se svého stáda.

Před školní bránou sesedneme. V další cestě nám překáží úctyhodná masa lehce rozeschlého dřeva a kování, na kterém není ani stopa po rzi. Přes křídla brány je přitlučených několik prken, na tom ve výši očí je pořád ještě čitelný vypálený nápis *Provozování magie zakázáno pod trestem nejvyšším.*

"Počítám, že teď už na utajení stejně nezáleží," zamumlá Galdur a zvedne ruku.

Nejdřív pod jeho kouzly popadají k zemi prkna, pak položí dlaň na kování zámku a na pár okamžiků soustředěně přimhouří oči.

Čaruje, vím, že čaruje, slyším, jak se zatuhlý mechanismus zámku pohybuje. Jenže to necítím. Měla bych vnímat ozvěny kouzla, zbytková magie by mě měla šimrat na kůži jako zbloudilý pramen vlasů, ale nic takového se neděje. Kdybych zavřela oči, mohla bych si myslet, že Galdur má klíč. Takhle se projevuje to hladové kouzlo? Přiživí se i na nejmenších zbytcích energie?

Brána se s neochotným zaskřípěním otevře a my opatrně uděláme pár kroků do vstupní haly.

"Tegyde?"

Galdur víc neřekne, ale specialista na energetické proudy zjevně víc nepotřebuje. Zavře oči a usilovně se soustředí.

"Nic," zavrtí hlavou po chvíli. "Necítím žádné aktivní kouzlo, ne tak silné, aby vysvětlilo... tohle všechno," zadrhne a rozhodí pažemi. "Samozřejmě se tu válí hromady nosičů, ale všechno to jsou slabá zaklínadla."

"Fajn. Takže hledáme amulet," oznámí Galdur. "Hledejte ve vyšších patrech a v odlehlejších křídlech. Na kámen a cihly by absence síly vliv mít neměla, ale stejně mějte připravený pořádný štít, kdybych se spletl. Reine půjde se mnou, ostatní, pokud můžete, po jednom. Jasně?"

Tři hlasy zachraptí, že jasné, a Torill znovu naznačí, že se s úkolem nehodlá patlat déle, než bude nutné.

"Mířím napravo a dozadu," oznámí věčně a vyrazí.

Naše kroky se pod klenbou slijí do nezřetelné ozvěny a pak postupně utichají, jak se každý vydáme svým směrem. Galdur zamíří kamsi do hloubi budovy a já se jen snažím držet se nablízku. Poslední, co potřebuju, je ztratit se v chodbách cizí školy. Občas dokážu zabloudit i v těch comharských.

"Proč vyšší patra?" zašeptám. "Nebudou se tyhle laboratoře spíš pod zemí?"

Pohled, kterým mě Galdur počastuje, jasně říká, že mě považoval za inteligentnější.

"Mějme dům a v jeho sklepech laboratoř," prohodí mentorsky. "Co se stane, když v té laboratoři ošklivě nevyjde kouzlo?"

"Barák spadne," odpovím bez zaváhání. Dává to dokonalý smysl, jen já už jsem tak vyděšená a utahaná, že se nedokážu pořádně zamyslet.

Galdur kývne a vykročí do schodů.

Prohledáváme místnost za místností, učebny, laboratoře i učitelské pracovny. Pod vrstvou prachu vypadá všechno tak, jako by si místní čarodějové jen odskočili na oběd. Možná to tak nějak i bylo, pokud vím, přišel zákaz provozování magie bez varování a s okamžitou platností. Představím si, že by nějaký čaroděj zabloudil k mému stolu na katedře alchymie. Jak dlouho by se snažil pochopit mé tabulky s měřením tepu?

Pokud by plnil náš úkol, tak ani chvilku, napomenu se, protože by pátral po amuletu, něčem velkém a energeticky odolném. Velký kámen, kus čistého minerálu bez prasklin a kazů, nebo ještě větší kus kovu. Jiné materiály Iwar vyloučil.

Skloním se nad bozi vědí kolikátým psacím stolem a prohlížím si těžítka, tmavý oblázek se zlatavými flíčky. Snadno by se mi vešel do dlaně. Takže zase nic.

Někde něco spadne a chodbami k nám dolehne několikanásobná ozvěna. Zní to jako dřevo, těžký kus dřeva, který rozduňel kamennou dlažbu. Galdur se vyřítí z místnosti a já uháním za ním, po schodech dolů a zpátky k bráně. Slyším Torillin křik.

Doběhneme do vstupní haly a je nám jasné, co způsobilo hluk. Na dlaždičích leží trosky kusu nábytku. Světlé dřevo,

místy lakované a vyřezávané, ještě před chvílí tvořilo malou skříňku nebo stolek u postele.

"Co se děje?" zařve Galdur.

"Je to amulet. Našel jsem ho." Iwarův vítězoslavný hlas zaznívá z výšky.

"A nechtělo se mu na nás volat, tak použil jiné zdroje hluku," vrčí Torill. Když poodejdu do středu síně, vidím ji vztekle dusat do schodů o patro a půl nad sebou. Necelá dvě jí ještě zbývají. Galdur se rozběhne za ní.

"Co to zatraceně...?"

"Iwar našel amulet," informuju Tegyda, který se vynoří zpoza rohu.

"Tam nahoře?" povzdechne si zavalitý čaroděj.

"Tam nahoře," potvrdím. Přinutím se do schodů vyběhnout, abych nedala svalům šanci roztrást se.

V nejvyšším patře najdu kolegy na prahu velké místnosti bez oken. Místnosti skoro bez všeho, opravím se. Jen holé stěny, hladké dlaždice na podlaze a uprostřed podstavec.

Zírám a nedokážu to pochopit. Jistě, vím, že podstatou amuletu je uchování většího množství síly v malém předmětu, ale kámen jen o trochu větší než moje pěst? Když zničil celou zemi a o další dvě se pokusil?

Kolem kamene, vybroušeného do perfektní koule, se ovíjejí jemné kovové pásky. Udělám pár kroků dopředu, abych si mohla být jistá. Jo. Nechápu jak ani proč, ale adorští svůj amulet omotali runovými kouzly.

Galdur se jde podívat ještě blíže, naklání se a prohlíží si jednotlivá kouzla zblízka.

"Ti pitomci," cedí mezi zuby, "ti korunovaní idioti to udělali úmyslně. Vyrobili obrovsky silný amulet, který neustále odsává sílu z okolí, a mysleli to zatraceně vážně!"

"Chceš pracovat tady?" ozve se Torill věčně. Galdur to na okamžik zvažuje.

"Ne," rozhodne se. "Ještě si ten dům strhneme na hlavu."

"Jak ho chceš dostat ven?" zajímá se čarodějka. Na to velitel připravenou odpověď nemá, zato přede mnou se vynoří jasné řešení.

"Kam ho chceš?" zeptám se Galdura, natáhnu ruce a sevřu prsty kolem hladkého, chladného povrchu kamene. Cítím, že kovové pásky k němu perfektně přiléhají. Dobrá, alespoň se o ně neporežu.

"Reine..." Iwarovo oslovení je někde mezi překvapením a varováním.

"Já na rozdíl od vás nemám moc síly, kterou ze mě může vycucnout," oduším a sevřu kámen v rukou pevněji. Jen ho neupustit. Jen nedat najevo, že se mi ty ruce pořádně klepou. A taky kolena hrozí, že vypoví službu. Ztraceně, Reine, opovaž se teď složit! Slabochu! Alespoň tuhle drobnost, u všech bohů, musíš zvládnout!

V duchu se proklínám celá tři patra a hon cesty po seschlém trávníku, než na mě Galdur zavolá, že to stačí. Položím amulet na zem a couvám od něj pryč, dokud zády nenarazím do některého z kolegů.

"Fajn," pronese Galdur tiše. Nespouští oči z amuletu, jako by to byl jedovatý had, který může každým okamžikem uštknout. "Reine, běž pryč."

"Cože?"

"Běž pryč," opakuje. "Zvládneme to tu sami. Nebo nezvládneme, to je taky možnost, ale ty s blokem na krku nám každopádně nepomůžeš. Takže mazej pryč. Co nejdál. Vrať se, až bude po všem, to bys měla cítit."

"Já... já ale..." Pryč. Galdur mě posílá pryč. To jsem přece chtěla, představa amuletu a jeho zničení mě děsí k smrti. Místo toho stojím v seschlé trávě a koktám. "Jsme tým."

"Jsme tým," souhlasí velitel. "A v tuhle chvíli je tvůj úkol dostat se z dosahu nejhoršího a pokud se něco podělá, vysvětlit rektorce, o co jsme se snažili. Jasně?"

"Jaký je plán?" zachraptím.

"Tegyde?"

"Na spotřebování energie využijeme mnohočetnou iluzi a zároveň z amuletu budeme napájet náš štít. Prvotní iluze bude zásobovaná jedním z našich amuletů, stejně tak zaklínadlo, které přinutí amulet energii uvolňovat.."

Poctivě se snažím, ale nedokážu si představit, jak to bude všechno dohromady fungovat. Nemusím to ani říct nahlas, Tegyd si správně přeloží můj výraz.

"Iluzi i uvolňovací kouzlo ukotvíme na naše amulety a ty pošleme do vzduchu nad..." ukáže bradou na kámen obalený runami, který mezi stébly trávy skoro není vidět. "A pak zvedneme štít."

Usměje se. Tegyd se usměje. Musí být na ten plán vážně hrdý.

Představuju si to krok za krokem podle jeho slov a pochopím. Štít přeruší levitační zaklínadla, aktivační kouzlo spadne na amulet a spustí... a pak ať nás chrání všichni bozi.

"Jasně?" Galdurův hlas je spíš silnější šepot. Já se nezmůžu ani na ten, jen přikývnu. "Tak zmiz."

Přejeďu pohledem po čtyřech nervózních tvářích. Nemůžu odejít jen tak. Musím něco říct. Mysli, Laragh. Když o nic nejde, huba ti jede, tak se teď předved'.
"Držte se," vypravím ze sebe.

"Ty taky," hlesne Iwar. Tegyd se statečně pokusí o úsměv, Torill, která mě má na dosah, mi na okamžik stiskne ruku.

Pátrám po Galdurově pohledu, ale velitel už věnuje veškerou pozornost kameni a rádkům run.

Tohle jsem si nezasloužila, kmitne se mi hlavou, když se k týmu otáčím zády. Ne po dvou nocích v Rogze. Mohl se po mně alespoň ohlédnout.

A jiný hlas mi v hlavě vříská, že když jde o budoucnost tří zemí, je jemnocit jedné mizerné čarodějky v žebříčku priorit na úplně posledním místě.

Jeden krok. Další. Už zase vidím rozmazaně... už zase brečím. Do háje.

Galdure, chtěla jsem si ještě promluvit. Mrzí mě, že jsem ta slova nedostala z pusy.

Třeba přežiju, abych to napravila.

Třeba přežiju, abych ho našla rozervaného na kusy. Jako Aderyn.

Třeba to nepřežiju. To není nejhorší možnost.

Ale přetížení bolí. Nesnáším bolest.

Skoro nikdo neví, kde vlastně jsem.

A já se bojím, co přijde dál.

Sice si odvážu svého koně a dál pokračuju v sedle, ale kdybych šla po svých, nebyla bych o nic pomalejší. Dokážu jen ztuhle sedět a křečovitě svírat hrušku sedla. Pořád čekám, kdy mě do zad zasáhne vlna síly. Bude předem slyšet? Vidět? Nejspíš ne, kouzla nebývají nápadná, pokud si to čaroděj vyloženě nepřeje. Bude to bez varování.

Galdur si hraje s koncem světa a já mám jen tiše čekat, jak to dopadne. Nevidět. Nevědět. Jenom čekat. Zatraceně.

Kůň se mnou na hřbetě zvládne asi míli, pak odmítne jít dál. Svezu se ze sedla, odklopýtám jen tak daleko, aby na mě nešlápl, a pak nechám kolena vypovědět službu.

Jenom čekat. Když ani nevím na co.

Nesnáším nejistotu. Chci tam být s nimi. Je mi jedno, že je to nebezpečné, chci mít svůj podíl na tom, jak náš úkol dopadne. Galdur kolikrát tvrdil, že trocha síly dokáže hodně. Třeba bych byla užitečná, třeba ne, ale věděla bych, co se děje.

A ať by to dopadlo jakkoli, věděla bych, že jsem udělala všechno, co bylo v mých silách.

Za zády mi zazní... zařvání draka? Pitomost, draci neexistují. Ale kdyby existovali, vzteklý bojový řev z obrovské ještěří tlamy by určitě zněl takhle. To musí být Tegydova iluze. Vím, že iluze může být i zvuková, ale nikdy jsem takové kouzlo nezkoumala. Nikdy mi nepřišlo důležité, protože bych na něj stejně neměla sílu.

Škubnu za řetízek, až se mi úzké články zaryjí do kůže na krku.

Bezmocná. Už roky. Namlouvám si, že něco dokážu, že alespoň pro pár lidí jsem důležitá, že pro ně znamenám změnu k lepšímu, pomoc v nouzi. Pár kapek v bouřce.

Jsem k ničemu.

Klečím v suché, škrábované trávě a lapám po dechu, když mě zaplaví vlna energie.

Rozplácnu se na zemi, hlavně leknutím, protože až tak silná zase není.

Energie.

Není tak silná.

Čekám, co ještě přijde. Nepřijde nic, nebo alespoň nic, co bych cítila.

Zatraceně... k d'asu, oni to dokázali. Zvládli ukočírovat sílu vázanou v tom amuletu natolik, že ani já, kousek od nich, necítím následky silového přetížení.

Ještě chvíli tu myšlenku zpracovávám, než se donutím vyškrábat na nohy. Kůň, který se silové vlny lekl, našťastí neutekl moc daleko, ale na moje roztřesené nohy je to až až.

Vytáhnout se do sedla vyžaduje mobilizaci všech sil. Čekám, že budu muset koně přemlouvát, ale můj oř není nijak zvlášť chytré nebo iniciativní zvíře. Několikrát ho stisknu patami, nasměřuju mu čumák ke škole a hnědák bez protestů vykročí.

Neutekla jsem moc daleko, dojde mi vzápětí. Jen z dohledu. Stejně by mě to nezachránilo. Jen malé divadlo pro Galdurův dobrý pocit.

Stočím koně trochu stranou, aby se mi zpoza rohu školní budovy vynořilo místo, kde jsem nechala tým.

I na tu dálku vidím, že leží v trávě. Všichni.

Do háje, bohové, zatraceně!

Ten pohled mě probere k akci. Nakopnu koně, znovu a ještě, až se neochotně dá do cvalu. Běží pomalu, tak nemožně pomalu, a žádná další pobídka s ním nic nedělá. Mhouřím oči a snažím se rozeznat něco víc.

Jeden z kolegů se namáhavě zvedá do kleku a naklání se nad někoho dalšího. Je to Torill? Postava vypadá drobná. Tegyd to zaručeně nebude.

Ztratím s koněm trpělivost, sklouznu ze sedla a dál utíkám po svých. Mezitím už se vzpamatuje i Galdur, opírá se o předloktí a natahuje se k Iwarovi, kterého už křísí dlouhovlasá čarodějka.

Zamířím nejdřív k Tegydovi, který leží kousek dál od ostatních, a přistanu u něj na kolenou. Vyděsím se jeho bledého obličje a podivně rozhozených rukou. Když si ale chci poslechnout, jestli dýchá, na uchu mě zahřeje tichounký proud slov. Tegyd do sebe motá zaklínadla a nejhorší nadávky, ale žije.

Žije, vypadá na umření, nemá žádné zjevné zranění. Co mám asi dělat teď?

"Tegyde?" zakuňkám čistě proto, abych jen nezírala.

V dalším okamžiku mě do ramene praští malý balíček poskládaný z kousku plátna.

"Dej tu to," přikáže Torill hlasem, který naznačuje, že sama do Tegyдова stavu nemá daleko. Rychle rozbaluju vrstvy látky a uvnitř narazím na poslepované bílé krystalky. Cukr? Nehodlám se s Torill přít, určitý smysl to dává. Musím jen zařídit, abych Tegyda neudusila.

Hlavou mi bleskne nápad. Nezastavuju se, abych ho promyslela. Hmátnu do svého batohu pro lahvičku s vodou, většinu jí vyliju do trávy a do zbytku nasypu krystalky cukru. Doufám, že se nepletu a že to vážně je cukr, případně něco jiného, co se ve vodě rozpustí.

"Tegyde," zařesu kolegovi ramenem, "dám ti napít. Je to lék. Rozumíš?"

Otevře oči a dokonce se mi zdá, že mě poznává. Podepřu mu hlavu a ramena a vnutím po malých doušcích obsah láhve. Torill se po nás co chvíli ohlédne a souhlasně kývá.

"Lepší?" žadoním. Tegyď sice znovu zavře oči, ale dýchá hlouběji a klidněji a už se mi nezdá, že umírá vyčerpáním. Znovu zatápu ve svém batohu. "Dokážeš něco sníst? Měl bys něco sníst. Mám..." Torill mu nacpala cukr. Mám s sebou něco sladkého? "Sušený jabka. Opatrně s nima, pomalu, ale něco sněz." Na reakci nečekám a jednu křížalu Tegyďovi rovnou vnutím.

Hlídám, jestli se čaroděj náhodou nezačne dusit, a uvědomím si, že v zádech cítím lehké vlny zbytkové magie. Ohlédnu se po Iwarovi a čelist mi nechápavě klesne.

Galdur klečí nad Iwarem a kouzlí. Posílá do vzduchu jednu iluzi za druhou, motýly, drobné pestré ptáčky, lesklé vážky, z trávy nechává růst květiny. Nesoustředí se na udržení kouzla, jen tvoří další a další a vzápětí je nechá rozplynout. Torill, s rozježenými vlasy a zarputile vyceněnými zuby, se snaží dát

Iwarovi napít se své lahve, ale tekutina mu vytéká koutkem úst do trávy.

"Co se děje?" vyhrknu, ačkoli to vidím přímo před sebou.

"Je úplně vyčerpaný. Moc se položil do toho štítu." Torill málem brečí. "Potřebuje dočerpát energii, aby se vůbec probral, ale jestli to nedokáže rychle..."

Galdur vyčaruje roj světluškovitých světél, podobných těm Iwarovým, kdysi dávno a daleko u jedné churavé jabloně.

"Tak mi pomoz, Reine!" vřísne čarodějka. „Jsi přece nekromantka, ty mu můžeš energii dát rovnou! Dělej!“

„Já nevím jak,“ hlesnu. Torill na mě znovu zařve, dílem vztekle, dílem zoufale.

Jsem nejneschopnější čarodějka na světě. Neumím použít své schopnosti, když jde o život. Ačkoli vím, že můžu brát ostatním jejich energii, nikdy mě nenapadlo, že to funguje i obráceně, tím méně pak že jde o specialitu nekromancie. Jsem k ničemu.

„Tor, vždyť má ten blok už od školy,“ zamumlá Galdur. „A i kdyby byla nejsilnější leithínská nekromantka všech dob, nedovolil bych jí to. Iwara by teď příliš síly mohlo zabít.“

Rázem chápnu, proč se nenamáhá s udržení svých kouzel. Zbytky síly po rozplynulých iluzích může Iwarovo tělo vstřebat tak rychle, jak potřebuje. Galdur se stará, aby zbytky nedošly.

Nemám ani ten nejmenší nápad, jak pomoci Iwarovi, takže přesměřuju pozornost zpátky na Tegyda a jeho pomalé okusování křížal. Ten je alespoň při vědomí.

Bolestně si uvědomuju, že nic víc udělat nemůžu. Jen čekat a podávat Tegydovi jídlo. Koukám někam do trávy, protože kolegovi byl pohled upřený na jeho ústa zjevně nepříjemný.

Torill lapá po dechu. Galdura není slyšet. Tegyd poctivě žvýká.

A za zády se mi ozve tiché zasténání.

"Iware, tys mi dal." V Torilliných slovech je špetka úlevy a obrovská hromada únavy. "Napij se. Pomalu. Je to lék."

Galdur na dlouhou chvíli zavře oči a svěsí hlavu.

"Fajn. Všichni žijem. Teď se musíme někam schovat, protože jsme zaručeně přitáhli pozornost."

"Kam se chceš schovat?" zasípe překvapená Torill.

"Někde ve škole?" Je to spíš návrh než rozkaz.

"Tam půjdou jako první," šeptá Tegyde.

"A nezapomeň, že máme s sebou koně," upozorním.

"Koně můžem taky schovat. Škola má stáj. Bude to chtít pár amuletů na udržení dostatečně silného maskování, ale půjde to."

"A všechny koňský kobližky v širém okolí zamaskuješ taky?"

Velitel zoufale zaskučí.

Jenže stejně skončíme ve školním sklepení a jsme ještě rádi, protože Iwar s Tegydem málem nedojdou ani tam.

Nikdy jsme nerozbili tábor rychleji, pokud se tak ovšem dá nazvat fakt, že parta vydoluje ze zavazadel příkrývky a pohodí je na zem, aby na ně vzápětí padla a spala. Já se zachumlám do deky vsedě, zády se opírám o dvevní rám a poslouchám ticho. Je vlastně zbytečné hlídat, kdyby nás někdo objevil, sama nic nezmůžu a ostatní jsou k smrti vyčerpaní, ale to je jedno. Chci vědět, co se děje.

"Musíme pryč," ozve se Galdur.

Trčíme pod zemí noc a den. Zbytek týmu, mě nevyjímaje, by tu s radostí prospal ještě několik dalších západů slunce, ale velitel je jako na jehlách.

"Budou nás tu hledat," vede si svou. "Možná se bojí, protože neví, co jsme zač, ale vědí o nás a pokud má Theodor ohledně adorských zákonů a jejich vymáhání jenom trochu pravdu,

vytáhnou na nás s plnou parádou. Čím později, tím hůř, protože tím víc času budou mít na posbírání vojska."

"Vojska? Myslíš, že se kvůli nám budou obtěžovat?" Zadíívám se na Galdura a ukrutně nenápadně zašilhám směrem k ostatním.

"Předvedli jsme tu několik vážně mocných kouzel. Frolik Adorský se magie bojí. Co čekáš, že udělá, pošle na obhlídku myslivce? Samozřejmě že posbírá vojsko, a bude se hodně snažit, abychom proti němu neměli šanci. Musíme odsud vypadnout a zamést za sebou stopy, pak se snad alespoň rozdělí, když nás budou hledat."

"A taky nám dochází jídlo," vloží se do diskuze Torill. Ona to musí vědět. V jednom kuse nutí Iwara a Tegyda, aby něco jedli. Galdur se podle jejího názoru dostatečně zotavil, jemu má stačit obsah vlastního batohu. Po dvaceti letech nezůstalo ve školní budově nic požitelného. Naštěstí alespoň voda ze studně se dá pít.

"Kudy a kam?" zeptám se velitele.

"Do Comharu. Co nejkratší cestou. Nenápadně."

"Myslíš, že dovedeme být nenápadní?"

"Budeme muset," zahučí temně.

"Všeho se zbavíme," navrhuje Tegyd ze svého kouta. "I kdyby nás prohledali, důkazy o kouzlech nenajdou a následky silové nerovnováhy těžko dokážou, zvláště když místní čarodějové nesměli dvacet let praktikovat. Nic nepoznají."

"Nemusí nám nic dokazovat, podezření úplně stačí," bručím. Galdur souhlasně přikyvuje a přidává svůj argument.

"Nevím, co kdo máte s sebou, já distanční runy zahodit nemíním. A Reine by nejspíš ráda, ale ona svůj amulet odložit ani nemůže. Takže na nás nesmíte přitáhnout pozornost."

"Človče, já jsem rád, že stojím na nohou," zapochybuje Iwar. "Ani nevím, jestli se udržím v sedle."

Galdur si to na poslední chvíli rozmyslí a nezopakuje, že Iwar holt bude muset.

"Torill?" Ukázu vedle sebe, čarodějka pochopí a jde si ke mně přisednout. "Vzala jsem si s sebou ten extrakt z gahy, co na něm dělám. Víím, že je povzbuzující, alespoň krátkodobě. Nakopne. To mám vyzkoušené na sobě." Torill pochybovačně zvedne obočí. "A na dalších asi pětadvaceti lidech."

Čarodějka dlouho uvažuje.

"Prověřovalas dávkování?" Přikývnu v odpověď a Torill to zahrne do svých plánů. "Asi to stojí za pokus," usoudí nakonec.

"Akorát musíme zajistit, aby se večer pořádně najedli, jinak zase padnou vyčerpáním," upozorním ji. Čarodějka vážně přisvědčí.

Přenocujeme v Anthes, čistě kvůli mému pitomému vtipkování o runách a křišťálových koulích, které teoreticky mohl zaslechnout někdo v Rogze.

Ráno po poslední noci ve školním sklepě natrhám na nádvoří jitrocelové listí, svařím ho na vzdálenou napodobeninu čaje a v odvaru rozmíchám pečlivě promyšlenou dávku gahy. Ani kolegy nemusím moc přesvědčovat, aby si lokli. Jakmile je kotlík prázdný a batohy sbalené, Galdur nás vyžene do sedel a na cestu a já se můžu jen modlit, aby byl můj odhad správný. Zatím se kolegové drží statečně.

K Anthes dorazíme kolem poledního. Torill se ujme vedení, hlídkaře u brány pozdraví jako staré známé a naše doklady jim pod nos vnutí jakoby mimochodem, jen aby bylo protokolu učiněno zadost, i když už se přece dávno známe. Mou a Galdurovu přítomnost vysvětlí vlastně zcela pravdivě; kolegové se stejným úkolem, kteří se po jeho splnění rozhodli okusit čtené krásy svobodného města Anthes. Jo. Jistě.

Soustředím se na rytmus vlastního dechu a snad se ani neusmívám moc ironicky.

Hostinec si vybíráme naslepo mimo honosnější část města. Iwar žádá pohodlí, Torill zásobenou kuchyni a Galdur nenápadnost a neokázalost. Společnými silami se dopracujeme k poněkud omšelému podniku s velmi živým výčepem. Nespokojení jsou všichni tři, jak mě pobaveně upozorní Tegyð.

Jak se za námi zavřou dveře pokoje, Iwar sebou unaveně plácne na postel. Nevím, jestli jsem to přehnala s gahou nebo jestli je to pořád ještě následek magického vyčerpání, ale na každý pád se otočím na patě a vyrazím do místní kuchyně koupit, přeplatit, případně vyžebrot kus chleba, mléko a velký džbán vody. Kořist nesu do pokoje nadvakrát.

Torill se naprosto samozřejmě ujme opečování a Galdur prohlásí, že my dva půjdeme sehnat zásoby na další cestu.

"Není to absurdní?" prohodím. Kráčíme úplně prázdnou uličkou a jediným zvukem je ozvěna našich kroků. Znervózňuje mě to. "Když si vezmeš náš úkol, celou tuhle cestu... a stejně vždycky skončíme u jídla."

Galdur, který na mě na okamžik vrhl výstražný pohled, se trochu uvolní.

"Jíst se musí," pokrčí rameny. "Zvlášť když cestuješ s tak rozmazlenou partou. Jsou zvyklí na výbornou kuchyni."

"V životě by mě nenapadlo, jak se mi bude hodit, že neumím vařit."

"Když je o tom řeč," ušklíbne se Galdur, "nebyl ten čaj ráno připálenej?"

Směju se mnohem déle, než by se slušelo, neumím se zastavit. Galdur rezignovaně zamlaská, vezme mě za paži a vede mě dál ulicí k hlavnímu náměstí.

První otevřené dveře, na které narazíme, patří ke krupařství. Galdur nezaváhá.

"Hezký den přeju. Mouku asi chtít nebudu, ta se špatně skladuje, ale rád bych... co je tohleto? No, každopádně bych toho chtěl čtyři libry, děkuju pěkně."

Mám co dělat, abych se nezačala znovu řehtat, ale poslušně si zakoupené jáhly uložím do batohu. Mohli jsme dopadnout hůř. Je právě tak doba na lesní jahody. Taková jáhlová kaše s jahodami...

Podobný rozhovor se odehraje i u mlékaře, pekaře, řezníka a zelináře. Popruhy batohu mě řežou do ramen a vím, že Galdurův je přinejmenším stejně těžký, když se velitel konečně rozhodne, že by to stačilo, a můžeme se vrátit. Doploužím se k hostinci, z posledních sil se vyškrábu do schodů a vítězoslavně shodím batoh uprostřed pokoje.

"Tohle je blbej nápad," hučí do mě Torill. "Odskáčou to. Ošklivě. Mizernej nápad."

Drží se v sedle s prkenně rovnými zády a zírá před sebe, na dva čaroděje, jejichž životy a zdraví zřejmě vzala pod svou ochranu. My dvě výpravu uzavíráme, kolegové před námi vedou koně volným krokem jeden za druhým. Dnes večer nás nečeká žádný oheň v krbu a rovný, když už ne čistý slamník. Nejkratší cesta na dhamskou hranici si žádá další přespání v lese. A ačkoliv mně už se i Iwar zdá docela v pořádku, Torill zuřivě nesouhlasí a od chvíle, kdy nám Galdur oznámil svůj plán, trousí pesimistické předpovědi.

Já ji ignoruju a dlouho mi to vychází.

Cesta ubíhá klidně. Na rovné, přehledné formanské cestě opravuju ostatním jezdecký styl a nutím je vyzkoušet klus. Ve chvíli, kdy začneme uvažovat o obědě, si Tegyd všimne ohromného lánu jahodníků. Zavazadla neodlehčíme, ale z jakéhosi důvodu se v jahodišti všichni cítíme jistější a veselejší. Přívětivé místo pro tábořiště najdeme, když je slunce ještě kus

nad obzorem, takže se odvážíme i rozdělat oheň a připravit si teplou večeři.

Pokazí se to až v noci, kdy na nás bez nejmenšího varování udeří hotová průtrž mračen.

Hlídku má právě Iwar, kterého to zjevně dokonale zaskočí. Než se Torill probere a vzpamatuje natolik, aby nad námi vyčarovala ochrannou stěnu, jsme už stejně promočení na kost.

Galdur se nadechne k protestům a pak si nechá zajít chuť. V tomhle nečase po nás žádný vnímač stejně pátrat nebude. Už proto, že není vidět na dvě délky.

Suchá deka držela zimu od těla, mokrá ve mně vyvolává pocit, že mě zavalila sněhová lavina. Tisknu si dlaně mezi kolena, abych se neklepala moc výrazně.

"Bohové dobří," zamumlá Galdur. "No tak holt jo."

Co asi chystá, že se mu do toho tak nechce?

Než se nad tím stihnu pořádně zamyslet, zalije mě teplo. Svaly povolují, promočená pokrývka najednou nestudí, už nejsem ve sněhu, ale v teplé lázni a z mých ramen stoupají obláčky páry.

Iwar s Tegydem na mě závistivě zírají, Torill vypadá, že by mi nejradši ukousla hlavu.

Galdur zvedne i druhou ruku, rozšíří kouzlo a rázem je velitelem nejspokojenějšího týmu čarodějů v celém adorském vévodství. Torill si lebedí natolik, až se přestane soustředit na své kouzlo a mně chlístne za krk ledová voda. Přidušeně vypísknu a Torill svůj štít rychle vyspraví. A omluví se.

Děšť se přežene a v dekách vyhřátých Galdurovým kouzlem se mi spí báječně, takže ráno mě probere až něčí kašel. Okamžitě vím, že máme problém.

Tegyď má zarudlé tváře, lesklé oči a málem si vykašle plíce. Jak se udrží celý den na koni, to si nedovedu představit.

"Udělám čaj," prohodím jen tak do vzduchu, obuju se a vyrazím bloumat okolním lesem. Napadá mě přinejmenším deset různých bylin, které by Tegydovi ulevily, ale najdu jen jitrocel a proskurník. Když se vrátím, v táboře už plápolá oheň a olizuje dno kotlíku, i když do varu má voda ještě daleko.

Mezi záchvaty kašle se na mě Tegyd tázavě zadívá a když mu ukážu svůj úlovek, souhlasně přikývne.

"Dávalas pozor na botanice," pochválí mě.

"Sloužila jsem skoro tři roky po roseliánských špitálech," opravím ho a vezmu si od něj byliny zpátky. S přípravou čaje si hlavu nijak zvlášť nelámu, pugétek nadvakrát přelomím a neobřadně ho upustím do kotlíku.

Čaj Tegydovi uleví, ale i tak si skládám v hlavě ostrý proslov, kterým chci Galdura udolat, kdyby chtěl podle původního plánu pokračovat dál divočinou. Velitel dlouho hypnotizuje mapu, zvažuje různé trasy, já napjatě čekám s první větou na jazyku a Torill na čaroděje mhouří oči jako šelma na číhané.

"Musíme pod střechu," rezignuje Galdur, sebere mapu a vstane. "Pohněte se. Uhneme k jihu, po poledni bychom měli dorazit do menšího města. Hostinec tam bude určitě, lékař možná. Jedem."

Poslechneme bez řečí.

Zařadím se vedle Tegyda, abych věděla, jak se vyvíjí jeho kašel, a bezradně se pokouším o nezávaznou společenskou konverzaci. Tegyd projeví zdvořilý zájem o mé botanické znalosti. Přistihnu se, že mu skoro s radostí vyprávím o svém střídavém působení v klášteře a v čarodějnické škole. Kdyby nic jiného, odvede to Tegydovu pozornost.

Před polednem mě vystřídá Torill, já trochu pozdržím svého koně a musím se přemlouvat, abych neupila z lahvice s

Tegydivým čajem. Mám z toho neustálého žvanění pěkně sucho v krku.

"Jak mu je?" Galdur jen opatrně šeptá.

"Myslím, že pořád stejně," mumlám. "Má horečku. Tohle jedna noc nespraví, Galdure."

"Ne, to asi ne," připustí neochotně. "Ale zdržet se na jednom místě je hrozně riskantní."

"Můžu zůstat s ním," navrhnou. "On je nemocný, já nemůžu čarovat, nám nic nedokážou. Vy zmizíte."

Dlouho si mě prohlíží a já se začínám bát, že mě vezme za slovo. Nejsem tak obětavá, jen jsem chtěla Galdura vyprovokovat k rozhodnutí. Do háje temného, jestli vlastní vinou uvíznu v Adoru s čarodějem se zápallem plic...

"Ne," vydechne konečně Galdur a já se snažím nedat najevo, jak obrovský balvan mi spadl ze srdce. Na okamžik se střetnu s jeho pohledem a hlavou mi kmitne noc v Rogze. Znamenala alespoň tolik, aby mě tu nenechal. Dobrá.

"Drž mi koně," přikážu čaroději, vrazím mu do dlaně otež a seskočím ze sedla, aniž bych koně zastavila. "Plicník," vysvětlím přes rameno, když si klekám k okraji cesty a rychle trhám strakaté listy. Jestli je Galdur ochotný dát Tegydovi čas, měli bychom ho využít co nejlíp. Jestlipak bych tu někde našla tymián?

Tentokrát nehledáme nejvhodnější podnik, zamíříme k prvnímu vývěsnímu štítu, který zahlédneme, a skončíme všichni v jediném podkrovním pokoji.

Tiše doufám, že se Tegyd přes noc zmátoří, ale mám smůlu. Nad ránem má horečku, že bych na jeho čele mohla uvařit čaj. Galdur s Iwarem se zuřivým šeptem dohadují, jestli by kolegovi prospěla dodaná magická energie. Torill jejich směrem obrací oči v sloup, celý den vyměňuje Tegydovi

obklady na čele a nutí ho pít. Já se vypařím do kuchyně a tak dlouho otravuju, uprošuju a žmuntrám, až mi draze odprodají dvě libry cukru a dovolí mi ochotmýtat se kolem plotny, dokud z něj nesvařím sirup.

Jenže ani sirup není nic platný, Tegyd sice kašle míň, ale zato přímo hoří a chvílemi blouzní. O odjezdu nepadne ani slovo.

Když se slunce konečně uráčí znovu zalézt za obzor, otevřu okno dokořán. Všichni potřebujeme čerstvý vzduch. Tegyd leží na jedné posteli, my čtyři sedíme vedle sebe na druhé a tiše ho pozorujeme.

"Musíme počkat, než se dá dohromady," povzdechne si Galdur.

Botanik sebou trhne a cosi nezřetelně vykřikne. Iwar téměř něžným gestem napřáhne ruku a vykouzlí proud vzduchu, který Tegydovi ochladí rozpálené čelo.

Zvenčí se ozve nejasný šramot. Cítím, jak Galdur vedle mě ztuhne. Než se stačím zeptat, šerem zazní ostrý povel.

"Teď!"

Na stěnách se divoce zazmítají odlesky světel. Překvapeně se obrátím k oknu, netuším, co se děje.

Torill máchne napřáženou paží a ozvěna jejího kouzla se přese mě přelije jako mořská vlna.

Vzápětí k našemu oknu doletí několik šípů s hořícími hroty a zarazí se o Torillin magický štít.

"Zatýkám vás za provozování magie!" zaburácí kdosi pod naším oknem.

"Kloáhs," ujede Torill. Otočím se po ní jen já, z čehož soudím, že kolegové nerozumí elfsky. Nebo alespoň neumí elfsky klít.

"Zatraceně." Iwar se oproti Torill vyjádří ještě celkem mírně.

"Znovu!"

Podle mnoha tančících stínů po nás vystřelí další dávku zapálených šípů. Torill cosi zavrčí a pošle do svého kouzla víc síly. Galdur magicky zabarikáduje dveře, Iwar vysílá energii směrem ke stropu.

"Došková střecha," cedí mezi zuby. "Oni jsou snad schopní nás tu upálit!"

Dusot po schodech a bušení na dveře.

"Jménem státu a zákona, otevřete!"

Torill se ožene po hlase a její obranné kouzlo se srazí s Galdurovým. Zní to skoro jako hrom.

"Klid, mám je," mumlá Galdur. Torill kývne a znovu se soustředí na okno. Ujistí se, že její štít drží a nemá žádnou skulinu, opře se o okenní rám a zkoumá situaci.

"Je tam armáda," hlásí šeptem. "Kam až vidím. Měls pravdu," ušklíbne se Galdurovým směrem.

"To já už tak mívám," ucedí čaroděj. Dveře se otřásají, jako by se je někdo snažil vyrazit. Galdur musí vytvořit kouzlo silnější než všichni vojáci v chodbě dohromady.

"Co teď?" táže se Torill a dívá se, jak po jejím štítu neškodně kloužou další a další šípy. Zatím. Nevydrží to věčně. Zalovím v batohu a sevřu v dlani nůž, protože nic víc dělat nedokážu.

"Musíme se probít pryč," přikazuje velitel.

"Skrz štít nemůžeš čarovat," upozorní ho Iwar věčně.

"Připravíš si omráčení, já pustím štít-"

"A jak odsud dostanem Tegyda?"

Galdur zatne zuby a přemýšlí. Bezvýsledně.

Torill od okna slabě zasténá a sveze se na kolena. Oknem, už nechráněným kouzly, prolétne první šíp a neškodně přistane na podlaze. Než může přiletět další, oba čarodějové vykřiknou a pošlou z okna proudy energie. Netuším, co ta kouzla udělají s našimi protivníky, na to nemám s bojovou magií dostatečné zkušenosti.

Jsem tu úplně k ničemu.

Jedna část mé mysli se schoulí někam do kouta a fňuká, druhá vykřikuje, že k ničemu tedy nejsem a taky mám k věci co dodat. Vymrštím se na nohy, aniž bych věděla, co chci udělat dál. V hlavě mi víří seznam pro boj použitelných kouzel a mnohem kratší výčet těch, která doopravdy zvládnou.

Pyrokineze. Ohňová kouzla nepotřebují moc energie, s ohněm to bude nejsnazší, rozhodnu se. Napřáhnu ruce k oknu, za kterým vidím vzdálené plameny pochodní.

Když je zasáhne moje magie, vyšlehnou z nich několik stop dlouhé ohnivé jazyky. Většina světloňů se lekne a pochodně upustí, než stihnou napáchat větší škody. Pěkný trik, ale moc nám nepomohl. Potřebuju víc síly. Mám víc síly. Jen kdyby ji propustil ten pitomý amulet!

Cítím ho. Ačkoli mi řetízek kolem krku visí volně, teď ho cítím, dusí mě, těžkne, klade odpor a já s ním bojuju. Plameny za okny bláznivě kolísají, někdy šlehnou nad hlavy vojáků, někdy se plíží při zemi.

Víc. Víc energie, zatraceně!

Není to jen můj amulet, s čím se přetlačuju. Zvedá se vítr.

Vítr...

Seberu všechnu sílu a zkusím vítr nasměrovat tak, aby plameny nehasil, ale rozdmýchával. Mám pocit, že držím za uzdu splašeného hřebce. Někdy mu vnutím svoji vůli, někdy mnou hází jako s loutkou.

Chci tohohle koně zkrotit. Sahám po zásobách energie, o kterých jsem doteď netušila, že je mám. Napínám všechny síly, přetlačuju odpor a překážky povolují, energie proudí volněji, rychleji, silněji.

Můžu si s větrem dělat, co se mi zachce. Pokosit vojáky jako pole při sklizni. Prorazit jimi únikovou cestu širokou na dva sáhy. Držím v rukou bouři.

Torill vříská. Galdur něco volá. Možná v tom bylo moje jméno. To není důležité.

Na naše dveře zase někdo buší. Oženu se po zvuku. Dveře se rozletí na dešť třísek. Zvedám ruce a nechám bouři řídit. Vítr. Vichřice tak silná, že vzduchem létají ulámané větve stromů. Větrný vír...

Ztrácím zem pod nohama, propadám se do větrného víru a před očima mám černo.

Kola.

Kola?

Ale ano. Ten hluk a otřesy mají na svědomí kola.

Ležím na voze?

Nedokážu otevřít oči, tak slabá jsem. Jen poslouchám. Kola. Kopyta. Občas zacinkání postroje. Něčí dech vedle mě.

Kde jsem? A s kým?

Otevírat oči se už nesnažím, mám pocit, že by to byl marný pokus. Soustředím se, abych dokázala logicky uvažovat.

Co se stalo? Co si pamatuju?

Nevím, vzpomínky se mi v hlavě pletou a míchají se sny. Co z toho bylo skutečné?

Dech vedle mě přetrhne zakašláním.

Tegyď! Tegyď dostal nejspíš zápal plic, uhnuli jsme kvůli němu do osady, kde jsme mohli přespát pod střechou.

Dál už je to složitější, ale vzpomínky na Tegyda poslouží jako kotva, záchytný bod pro další události.

Seděli jsme u něj a přemýšleli, jak dál.

Někdo po nás začal střílet. A snažil se nás na dálku zatknout za provozování magie.

Vzpomínky zrychlí.

Torill brání okno. Iwar se stará, aby neshořela střecha. Torill padá únavou. Galdur drží dveře a zároveň posílá nějaké kouzlo

na dav pod námi. Snažím se taky přispět, chci rozdmýchat oheň, odvrátit plameny od nás k nim.

Pak se chopím větru...

Dál už nevím.

Klid, Reine. Mysli. Uvažuj logicky.

Nikdy jsem do kouzel nevložitla tolik síly jako teď v noci. Co z toho plyne? Došla mi síla, proto se cítím tak, jak se cítím.

Jako tenkrát v Leynaru. Jako tehdy, když jsem si vysloužila blokační amulet na krku. Neměl náhodou přesně tomuhle zabránit? Počkat, ne, ten měl zabránit hlavně tomu, abych energii čerpala, přesněji řečeno abych vstřebávala a využívala síly proudící lidským tělem a opouštějící ho po smrti. Jenže blok funguje oběma směry, nedovoluje ani sílu brát, ani vydávat.

Tak co se to, hrome, stalo?

Vedle mě se Tegyd znovu rozkašle.

"Jsi v pořádku?" ozve se ustaraný ženský hlas. Torill. Výborně.

Tedy samozřejmě pořád můžeme být v adorském zajetí, ale alespoň v tom netrčím sama.

"Ale jo, už je mi líp," odpoví Tegyd. Napínám uši, jestli zaslechnu ještě nějaký zvuk, cokoliv, co by mi napovědělo. Nic.

Vzchopím se a vynaložím veškerou svou sílu na to, abych otevřela oči.

Těsně u obličeje se mi vznáší velký motýl se strakatými oranžovými křídly. Zalapám po dechu.

"Promiň," ozve se Galdurův hlas a motýl se rozplyne. Iluze. Byla to jen iluze. "Nenapadlo mě, že se probereš bez varování. Jak ti je? Víš, co se stalo? Rozumíš, co ti říkám?"

"Jo," zachrčím. Proč se ptá tak pitomě?

"Fajn. Poslouchej mě, je to důležité. Ať se bude dít cokoliv, nezkoušej čarovat. Za žádných okolností, vůbec. Nemáš odhad, jakou sílu do kouzla dáváš, a dopadlo by to špatně. Rozumíš mi, Reine? Nečaruj. Vůbec. Rozumíš?"

"Proč?" Na víc se nezmůžu, i když vím, že je to špatná formulace. Galdur mi vysvětlení poskytl. Já chci jen vědět, co se změnilo a proč je ten zákaz nutný právě teď.

"Chceš podrobnosti?" Nemusím čaroději vidět do obličejů, abych odhadla, že se usmívá.

"Samozřejmě," chraptím.

"Nech ji," vloží se do hovoru Torill. "Reine, musíš odpočívat. Jsi vyčerpaná. Nedělej si starosti."

"Jak mám odpo...?" Zbytek věty se dostane do světa v podobě nezřetelného mumlání, to si uvědomuju. Do háje.

"Cože?"

"Jak má odpočívat, Torill, když ví, že je s ní něco v nepořádku a neví, co to je?"

Galdur mě tlumočí naprosto přesně. Vzchopím se natolik, abych ze sebe vypravila jedno další slovo.

"Díky."

Torill kdesi za mou hlavou mumlá něco o tvrdohlavých kozách, kterým chybí základní pud sebezáchovy.

"Stalo se to," Galdur zní skoro jako babička vyprávějící dětem pohádku, "že ses nám snažila pomoc kouzly. A šlo ti to výborně, na tom se shodneme. Bez ironie. Ty posílené pochodně byly dobrý nápad. Nevím přesně, kdy sis začala hrát i s větrem, ale podstatný je, že na to jsi potřebovala mnohem víc síly a snažila ses ji ze sebe vytáhnout. V tom ti samozřejmě měl zabránit blok, jenže tys ho prorazila, ty zatracenej mezku pitomej."

Myslím, že se usmívám. Zatracenej mezek pitomej zní v Galdurově podání skoro jako kompliment.

"My jsme se vykašlali na boj a honem vztyčovali štíty, aby nás síla z rozbitýho amuletu nezabila. Blok v sobě váže opravdu hodně síly, víš? Právě proto, aby čaroděje, který by ho zničil, okamžitě zneškodnil.

Jenže ty ses tak snažila hnát všechnu sílu do tý vichřice, cos vytvořila, že se ti povedlo odklonit do ní i většinu energie z bloku. Samozřejmě ne všechnu, ale dost na to, abys přežila. Takže teď jsi zároveň energeticky vyčerpaná a trpíš následky přetížení. Gratuluju, tohle se fakt asi ještě nikomu nepovedlo. Torill o tobě napíše pojednání."

"Bude se jmenovat *Proč bychom měli na odsouzené čaroděje dávat mnohem větší pozor*," nechá se slyšet čarodějka.

Nedokážu Galdura požádat, aby dovyprávěl zbytek, ale stejně se dočkám.

"Uvolněná energie a vichřice dohromady dokázaly vojáky udolat. Iwar je pak pro jistotu trochu přispal, kdyby se náhodou některý chtěl vzpamatovat, ve stáji jsme našli vůz a od té doby míříme na jih a zametáme za sebou stopy. Zatím to funguje.

A ty už nemáš na krku blok, což je důvod, proč nesmíš čarovat. Bylas zvyklá dávat do každého kouzla ohromné množství síly, protože blok jí moc nepropustil. Jenže když to zkusíš bez něj, budou tvoje obvyklá kouzla najednou mnohem silnější. Budeš chtít zapálit svíčku, dům lehne popelem. Takže prosím tě, dokud nebudeš někde, kde nemůžeš nic zničit, nezkoušej čarovat."

"Fajn," zamručím. Chce se mi spát.

Znovu přijdu k sobě, když mi Galdur tiskne ruku.

"Prober se," pobízí mě šeptem. "A vstávej. To už bys mohla zvládnout. Dostali jsme se do hor, budeme tu muset nechat vůz."

"A dál jít pěšky?" vyděsím se. Pořád se cítím jako hadrová panenka. Nevěřím, že zvládnou výšlap po horách.

"Zítř ráno," přisvědčí Galdur. "Dneska jenom pár kroků, je tu jeden pěkně schovaný malý převis, kdyby začalo pršet."

"Fajn," zamumlám a pokusím se vyškrábat alespoň do sedu. Galdur se chvíli baví mým snažením, pak mi podá ruku.

"Začátky jsou po vyčerpání nejhorší," konejší mě. "Teď už se budeš lépešit rychleji."

"To doufám," hlesnu.

Vyhlednutá skrýš vážně není daleko, ale vzdálenost úplně stačí na to, aby se mi roztrásla kolena. Torill mě starostlivě sleduje a každou chvíli nabízí něco k jídlu. Až si přeju, aby se zase zaměřila na Tegyda, ačkoli jsem ráda, že se botanik cítí mnohem líp. Mě čarodějka brzy přivede k šílenství.

Když jsou všechna zavazadla ukrytá spolu s námi mezi skalami, Iwar zamaskuje vůz, odstavený do smrkového mlází a převrácený na bok, aby se vešel do co nejužší mezery mezi stromy. Chudák kuň dostane na cestu šlehnutí bičem a brzy se ztratí mezi stromy. Doufám, že uteče daleko, než si někdo všimne, že postrádá majitele.

Pak se Iwar vrátí k nám, v dlaních další amulety - nepřestane mě překvapovat, kolik jich tahá po kapsách - a tázavě se zadívá na Galdura.

"Se štítem chvíli počkej, prosím tě," broukne velitel. Pohrává si s hromádkou kovových destiček, kterou vysypal před sebe na zem. Doufám, že ať dělá cokoliv, bude s tím rychle hotový, protože zvonění kovu mě ruší.

Od destiček se zavlní echo kouzla. Tak počkat. Tohle bude složitější.

Zvednu se na všechny čtyři a doplazím se těch pár stop ke Galdurovi, abych mu viděla na ruce. Na každé z malých železných destiček je vyrytá runa, některé se opakují. Galdur

jich několik poskládal do řady za sebe. Přemýšlím, jestli to má být chabý pokus o věštbu, nebo dává dohromady nějaké ochranné kouzlo.

"Co to je?" vyzvídám.

"Distanční runy," odpoví čaroděj. "Způsob, jak dát vědět do školy, co se děje."

"Nikdy jsem je neviděla. Vysvětlíš mi to?" Galdur rád poučuje, to už vím. Tak jen ať má radost.

"Každá runa je slabý amulet. Nese jen informaci o tom, co je na něm za znak. Ty koncové jsou silnější, jsou propojené se stejnými amulety, které má Blanche ve své pracovně ve škole. Takže já všechno, co jí potřebuju sdělit, vyskládám v runách mezi tyhle dva amulety, a když je potom aktivuju, kouzlo přeneseme runy a jejich pořadí do Blanchiny sady. A naopak."

Zadívám se na řádku run. Cesta. Slunce, tedy nejspíš jih. Síla, obrácená, takže naopak vyčerpání. Potíže. A runa Laguz, kterou si v tomhle kontextu vyložit vůbec nedokážu.

"Proč runy? Kdybys přenesl písmo, bylo by jasné, co chceš říct, takhle máš jen pár možností. Kdyby nás potrefilo něco, co není v runách..."

"Protože runy nepotřebují moc síly," odtuší Galdur. "Jasně, dá se zařídit spousta efektnějších způsobů, ale všechny jsou mnohem nápadnější pro lidi, kteří hledají skrývající se čaroděje. A runy úplně stačí. Jsme v pohybu, jsme na místě, máme potíže, všechno je v pořádku a světové strany, nic víc nepotřebujeme. Zbývající runy jsme si s Blanche rozmístili po mapě, abych jí dokázal říct, kde jsme. Funguje to báječně."

Zalije nás slabounká ozvěna dalšího kouzla.

"Sleduj," vyzve mě Galdur. Zvedne dlaň nad runové destičky a nechá je vznést se kousek nad zem.

Runy se mezi sebou promíchají, trochu to připomíná děvčata na tancovače, a několik se jich snese mezi koncové amulety, aby zformovaly Blanchinu odpověď.

Velitel nechá klesnout i nevyužité runy a bedlivě zkoumá rektorčin vzkaz.

"Máme pokračovat na jih, směrem k Berkano... kde je ta mapa? Jo. Berkano je v horách u dhamský hranice. Spíš jihozápad než jih, ale nevádí. K Berkano a pak k nejvyššímu kopci v okolí."

"Co tam je?" zajímá se Tegyd.

"Nic. Prostě jsme tam plácli tu runu." Galdur se na okamžik odmlčí. "Konec mi není jasný... dar a ochrana? Blanche nám někoho posílá naproti?"

Prohlédnu si seřazené runy. Úplně poslední je muří noha runy Algíz.

"Jo, Blanche nám někoho posílá," potvrdím nenadšeně. "A jsem si skoro jistá, že to bude Theodorova Aisling."

Kolegové nechápavě bručí.

"Ta lékárnice?" ujišťuje se Torill. "K čemu by nám byla lékárnice? To se pleteš, Reine."

Dopřeju Torill dobrodiní pochyb, jelikož nemám sílu se s ní dohadovat, ale svým výkladem si jsem naprosto jistá. Aisling pracuje jako lékárnice, ale je vyučená zaklínačka. Zaklínačský hrad stojí v tomtěž pásmu hor, do kterého máme namířeno, jen na dhamské straně hranice. Nejspíš to tu zná. Její zkušenosti hraničářky taky přijdou vhod. Blanche, pokud vím, nemá nikoho vhodnějšího, koho by nám mohla poslat na pomoc, a jestli jí Galdur naznačil, že jsme v potížích, nejspíš se moc nerozmýšlela. A navíc je ta runa Aislingina iniciála.

To ovšem neznamená, že jsem z toho nějak nadšená.

Zahrabu se zpátky do svých dek a v polospánku vnímám, že Iwar kolem nás staví ochranná kouzla.

Nevím, jak mě kolegové dokážou ráno dostat z pelechu, ale dokážou to. Torill do mně nalije horký, přišerně sladký čaj, ve kterém přes všechen ten cukr nedovedu rozeznat byliny. Když Galdur zavelí k pochodu, Tegyd, který se ještě úplně neuzdravil, cosi odevzdaně bručí a odhodlaně vykračuje do svahu. No tak, Reine, co dokáže Tegyd se zápałem plic, přece musíš dokázat taky, přesvědčuju se. A nějak to jde. Krok za krokem, hlavně nemyslet na to, kolik jich do večera ještě udělám. Teď jdu jen za nejbližší zatačku, jen k tamtomu stromu, ke Galdurovi, který se vyhřívá na velkém plochem kameni a čeká, až ho dojdu. Jen pomalu.

Jdeme do hor, vím to, přesto mě tak nějak zaskočí, že se plazím pořád do kopce. Bolí mě lýtka. Pak celé nohy. Pak celý člověk. Nejdřív nadávám jen pro sebe a v elfštině, postupně zesiluju hlas a nakonec používám všechny hrubosti, které jsem kdy zaslechla, s takovou intenzitou, že se po mně kolegové překvapeně ohlíží.

Když si říkám, že už by to ale vážně stačilo a že musí být večer, slunce se vynoří z mraků právě tak dost na to, abych zjistila, že ho mám nad hlavou. Do háje. Já sebou snad švihnu, vážně už se neudržím na nohou. Torill do mě lije další přeslazený čaj a nutí mi zbytky placek. Kupodivu nemám vůbec hlad, ale všechno do sebe nasoukám. Je to jediná cesta, jak se Torill alespoň na chvíli zbavit.

Galdur chvíli bezradně zkoumá mapu a pak ji nacpe do batohu.

"Hory nikdo nemapoval," odfrkne pohrdavě. "Prostě tam namalovali pěkný kopečky. Musíme támhle," ukáže přímo na nejvyšší kopec v okolí. Nejsem jediná, kdo zaúpí hrůzou, Tegydovi se to taky nezamlouvá.

"Ne na něj, za něj," zavrčí Galdur. "Zdá se mi, že se dá pěkně obejít ze severu. Dojezte, vyrazíme. Ta hora nás ukryje z dohledu, tam můžeme zůstat přes noc."

Netuším, jak jsem to dokázala, ale nohy mě donesou až na místo, které Galdur vybere pro přespání. Najde další šikovný převis, skoro jeskyni. Když si zkoumavě prohlédnu její strop, usoudím, že rozmačkání mi pro dnešek nehrozí. Víc od života nechci, praštím sebou na zem a spím. Torill mi ani nestihne vnutit večeri. Stejně už toho k jídlu moc nemáme.

Vzbudí mě příšerná zima před svítáním. Jednu chvíli se mi zdá jakýsi celkem všední sen, druhou si křečovitě tisknu deku k tělu a klepu se zimou.

"Dobré ráno," zašeptá Galdur, ležící vedle mě, a pošle mým směrem hřejivé kouzlo. Zvládnou ještě zamumlat poděkování, než upadnu do příjemného polospánku.

Podruhé mě probere naléhavý Iwarův šepot.

"Někdo sem jde," syčí. "Vstávejte. Připravte se na boj."

Galdur je okamžitě dokonale vzhůru. Překročí nerušeně oddechujícího Tegyda a postaví se k Iwarovi ke skalní stěně. Ani jeden se nesnaží nijak schovávat. Zřejmě nás před pohledy zvenčí chrání další iluze.

Chvíli se jen dívají a poslouchají. Pak se Galdur otočí zpátky ke mně a gestem mě přivolává.

"Je to ta Theodorova lékárnice?" vydechne mi do ucha a ukáže do průsmyku před námi, kam už dosáhly první sluneční paprsky.

Chvíli sleduju vzdálenou postavu s ohonem kaštanových vlasů povlávajících ve větru. Ani bych tolik času nepotřebovala, znám Aisling natolik dobře, že poznám její chůzi, ale nejsem na tohle setkání úplně připravená.

"Je to ona."

"Co když nás mine?"

"Je vnímačka. Můžeš nás prozradit telepaticky," navrhu. Galdur kývne.

Za pár úderů srdce se zaklínačka zarazí uprostřed kroku a začne se rozhlížet kolem.

"Zrušils tu iluzi?" syknu na Iwara.

"Zatím ne," odpoví čaroděj. Zdá se mi, že pohled na tápající Aisling ho baví. Galdur, zdá se, Aisling telepaticky naviguje krok za krokem, ale pokyn spustit clonu nedá.

Zaklínačka dokráčí až před naši jeskyni a nedůvěřivě si ji prohlíží.

"To jako vážně?" prohodí sama pro sebe. Ví, že jsme blízko, ale podvědomí to nejspíš odmítá uznat.

Pak udělá ještě dva kroky dopředu a překvapeně se zastaví. Zřejmě právě prošla Iwarovou iluzí.

"Pěkný. Fakt pěkný," kývne uznale. "Zdravím vespolek. Kdo mě neznáte, jmenuju se Aisling a jsem mimo jiné zaklínačka a bývalá dhamská hraničářka. Blanche de Lestate mě poslala, abych vás nepozorovaně dostala přes dhamskou hranici, což, přiznejme si, v tomhle kraji není problém. Za hranicí znám místo, kde si můžete odpočinout a dát se dohromady."

"Bezpečné místo?" zeptá se důrazně velitel.

Aisling se ušklíbne.

"Naprosto bezpečný. Dům kolegy zaklínače. Vzájemně na sebe víme dost špinavostí, než abychom se podrazili, a bydlí na samotě, kam málokdy někdo přijde a nikdo nechce zůstat."

"A jemu nevadí, že tě stíhali za vlastizradu?" zeptá se sladce Torill.

"Ani v nejmenším, spíš to považuje za historku na dlouhý zimní večery. Říkám, je to zaklínač. Z Graaffu si odnášíme drobet jinej žebříček hodnot."

Aisling se rozhlédne po naší skrýši, a když žádné další dotazy nepřijdou, ujme se velení.

"Fajn, hoďte sebou, sbalte si věci, musíme vyrazit. Je to pochod na celý den."

"Já to nezvládnou," hlesnu. Zaklínačka tázavě zvedne obočí. "Měla jsem malér s kouzlem. Tři dny zpátky. Já... pamatuješ na Aderyn?"

Ais se kousne do rtu a kývne.

"Pořád jsem hrozně unavená. Včera jsem málem nedošla sem. Další cestu vážně nezvládnou, musím si odpočinout."

Ted' se na mě dívají všichni. Všichni vědí, že se musíme pohnout, že každým dnem roste riziko dopadení. Pořád jsme v Adoru. Pořád nás můžou na setkání zastřelit, protože to je trest za čarování na území vévodství. Já to taky vím. Jsem ráda alespoň za to, že to nikdo neřekne nahlas.

Galdur se nadechuje k rozkazu. Ať řekne cokoliv, musím zůstat v klidu, přikazuju si. Moc si nevěřím.

"Aisling, zvládneš tu cestu dvakrát?" zeptá se velitel tiše. Zaklínačka bez zaváhání přikývne.

"Bez problémů. Cokoli potřebujete."

"Vy tři půjdete s Aisling." Přísně se zadívá po řadě na zbytek týmu. "Já tu počkám s Reine, než se vzpamatuje, a Aisling se pro nás vrátí, pokud to půjde."

Čarodějové ho pozorují vážně a zachmuřeně. Ais jejich náladu odmítne převzít.

"Jaký pokud to půjde? Já se pro vás vrátím," ohradí se. "Neodcházím od rozdělaných úkolů. Jo, a vzala jsem s sebou jídla a vody, co jsem pobrala. Nevěděla jsem, jak na tom budete. Něco vám tu nechám."

"Skvěle. Tak jděte," zavelí Galdur a posadí se k zadní stěně jeskyně, aby nepřekážel.

Po týdnech na cestě už mají kolegové cvik, balení jim jde od ruky. Aisling mezitím vyloví ze svého batohu tři lahvice a pár balíčků v plátně a hodí je mým směrem. Netrvá dlouho a všichni už mumlají rozloučení.

"Jo, jo, mějte se," odbývá je Galdur netrpělivě. "A hlavně jděte."

Díváme se za nimi, dokud nám nezmizí za obzorem, a ještě dlouhou chvíli potom. Čaroděj si povzdychne a já se okamžitě začnu topit ve výčitkách svědomí. Galdur je zbytečně v nebezpečí jenom kvůli mně. Jestli nás dopadnou, jestli nás adorští vystopují až sem, bude to moje vina...

Už nekoukám do kopců, zírám na Galdura a třese se mi brada.

"Stárnu a měknu." Velitel si postěžuje všeobecně světu a pak se obrátí ke mně. "Pojď, nastěhuju se co nejvíc dozadu a já tu iluzi posunu blíž k nám."

Poslušně se přesunu co nejhloub do malé jeskyně, posadím se na svoji příkrývku, zády se opřu o studený kámen a sleduju, jak Galdur rozmisťuje amulety a zachytává na nich kouzlo.

"I kdyby se sem někdo díval, uvidí prázdnou mělkou jeskyni. Nemusel by chodit dál," vysvětlí mi šeptem, když je s kouzlením hotový. Pak se pozorněji zadívá na mě. "Reine, co se děje?"

"Jsme zbytečně pozadu. Kvůli mně," vypravím ze sebe. "Jestli nás adorští hledají, kvůli mně mají mnohem větší šanci."

Galdur si mě bez hnutí prohlíží tak dlouho, až jsem si úplně jistá, že si vybírá ty nejhorší nadávky a urážky. Pak nevěřícně pohodí hlavou, sedne si vedle mě a obejme mě kolem pasu.

"Reine, ty tele," vydechne mi do ucha, "pozadu jsme kvůli tomu, žeš nám všem zachránila kejhák. A nejenom to, vzpamatovávaš se z toho neuvěřitelně rychle. Torill tvrdí, že po

přetížení se málokdo postaví na nohy dřív jak za tři dny, tys třetí den zvládla cestu sem. Jsi neuvěřitelná."

Při posledním slově se rozklepu. Nejsem si úplně jistá proč. Galdur zvedne ruku a pohladí mě po tváři. Hřeje. Já mu musím připadat studená. Lehce mě od sebe odstrčí a zašmátrá po vlastní dece.

"Měla bys spát," prohodí. Zatím to vypadá, že si ležení chystá on. Poslušně se zvednu, roztřepnu vlastní deku, zabalím se do ní a svůj batoh si přitáhnu pod hlavu místo polštáře. Není mi o nic tepleji.

"Myslím, že za stávajících okolností nemá smysl držet hlídku," zašeptá čaroděj. "Buď nás najdou, nebo ne. Souhlasíš?" Když přikývnu, lehne si ke mně a svou deku přehodí přes nás oba.

Otevřu pusku, zamyslím se nad svou prosbou trochu víc a zase sklapnu, což Galdur samozřejmě nepřehlédne.

"Copak?"

Cítím, jak se mi rozpalují tváře. Snad je tu ještě dost šero na to, aby si Galdur nevšiml.

"Chtěla jsem tě poprosit, abys něco povídal. Ale to nás může prozradit. Nic nechci."

Čaroděj se spiklenecky pousměje. Jeho ruka najde pod příkrývkami moji a pošle mi po kůži lehké doteky magie.

"Takhle nás neuslyší nikdo."

"Neuslyší, ale co vnímači? I telepatie má své ozvěny, ne?"

"Má, ale slabé. Když jsme u sebe takhle blízko a samotné kouzlo je slaboučké, vážně se nemusíš bát."

"Dobrá, nebojím se. Tak něco povídej," zaškemrám. Galdur trochu zvažní.

"Pořád se mi vrací ten amulet. Co jsme mohli udělat líp. Co se mohlo pokazit. Proč asi adorští čarodějové, které Theodor vychvaluje jako učence, udělali takovou nebetyčnou pitomost."

"Třeba to byl experiment," navrhnu. Cokoli, jen ne ticho. "Třeba ho chtěli hlídat a pak tu sílu použít na nějaké náročné kouzlo. Třeba za to může Frolik, kdyby je nevyhnal ze školy, dávno by se o ten amulet postarali sami a my bychom měli klid."

"I tak. Do takhle mocného kouzla měli zabudovat omezení. To je otázka základní bezpečnosti, vždycky mít přiměřené hranice."

"Výborná zásada. Mohl bys ji, prosím tě, příležitostně přednést Anfithě od nás z katedry? Měla bych mnohem jednodušší život, kdyby si konečně zvykla dělat prvotní experimenty v dostatečně malém měřítku."

"Anfitha... počkej, nebyla to ta, jak jí onehdy v laboratoři něco bouchlo?"

"Ne že by to neznělo jako naše Anfi, ale bouchá to u nás častěji, budeš muset být trochu konkrétnější."

Galdur začne probírat všechna nepovedená kouzla, která si za poslední dva roky ze školy vybavuje, a moje reakce potřebuje čím dál méně. Ani nevím, kdy vlastně usnu a kdy se proberu. Galdur pořád udržuje telepatické spojení, ale nic mi nevykládá, jen si něco pobrukuje. Slunce září pod jiným úhlem.

"Lepší?" zeptá se, když si všimne, že jsem vzhůru. Jen spokojeně přikývnu a on se usměje.

Ležíme tak beze slova pořádně dlouho, když se ozve cizí hlas.

"Támhle je jeskyně, vidíte? A támhle. A ten převis tam. To by byly skvělé skrýše. Jdu se podívat, kryjte mě!"

Galdur ztuhne, mě strach ochromí jako loutku bez provázků.

"Buď tiše," napomene mě, než přeruší kouzlo. Moji ruku nepustí. Možná by rád, ale držím ho tak pevně, že mě ani pustit nemůže.

Snažím se dýchat co nejpomaleji, nejmělečeji, nejtíšeji, jak jsem schopná. Jen se nepohnout. Ničím nezašelestit. Už slyším kroky. Prudké oddechování. Vidím siluetu proti obloze a musím vybičovat své sebeovládání, abych se nepohnula. On mě nevidí. Chrání mě iluze. On mě nevidí.

Adorský voják udělá dva kroky dovnitř jeskyně. Už je za místem, kde byla ráno Iwarova clona. Ta Galdurova je dál, ještě drží, ještě nás kryje. Nesmím nás prozradit. Nesmím ani dýchat. Copak můj život, teď na tom závisí i Galdurův život. Nechci ho mít na svědomí. Nechci, aby nás chytli krčící se v doupěti jako vyděšená zvířata. A hlavně nechci pustit čarodějovu ruku. Nikdy.

Voják drží v ruce hůl. Zčistajasna s ní švihne a koncem udeří do skalní stěny nad mou hlavou. Cítím, jak sebou Galdur cukne leknutím.

"Chmm." Voják si nespokojeně odfrkne a vyjde zase ven. "Tady nic," zavolá rozladěně. "Jdu dál."

Podle zvuků obchází, obhlíží a holí oťukává celé okolí. Trvá to nesnesitelně dlouho. Ale nakonec na něj zavolá kdosi další.

"Nech toho, Bryne." Ozvěna nám to ještě několikrát zopakuje. "Vzdej to. Už jak dlouho jsme neviděli žádné stopy. Museli někde odbočit. Pojď, vrátíme se, než padne tma."

Voják zvaný Bryn ještě chvíli bloumá kolem, ale nakonec se podřídí a zmizí.

Ještě pořádně dlouho trvá, než se odvážíme pohnout byt' jen prstem.

"Musel jsem někde špatně zamést stopy." Když Galdur obnoví magické spojení, zní provinile.

"To nevdává. Už jsou pryč. Nenašli nás. Všechno je v pořádku." Příkazuju si pokračovat, vyslovit něco z myšlenek, které se mi proháněly hlavou, když kolem obcházel nepřítel, ale nedokážu to. Ani telepaticky. Jsem zbabělec.

"Jestli ovšem jsou vážně pryč," zapochybuje Galdur.
"Musíme o nich říct Aisling, až se vrátí."

Přikývnu. Ze zmatku myšlenek v hlavě se přiměju poslat telepatickým spojením jen jednu.

"Nevíš, proč mlátil tou holí do skály?"

"Ověřoval si, že to není iluze, která by skrývala větší prostor. Máme štěstí, že se nedíval pořádně, stačilo mu, že trefil poctivej kámen. Kdyby si všiml, že mu konec hole zmizel..."

Dodatečně mě oblije hrůza. Ještě že tu byl stín, ještě že se ten voják díval stranou, ještě že už dneska praštil do stovek kamenů a už se nesoustředil... Ještě dlouho mi hrůza svírá krk.

Když konečně padne tma, náš strach poleví natolik, abychom se odvážili vstát. Galdur si jde na chvíli protáhnout nohy, dívá se na noční oblohu a ani slovem nenaznačí, o čem přemýšlí. Já si opakuju pořád dokola, že musím hlavně odpočívat, abych zvládla cestu do Dhamsy, a čím víc na to myslím, tím unavenější si připadám.

Alespoň už nemám na svědomí celou partu. Už jen Galdura a Aisling. Bozi dobří. Kde je to jídlo, co po mně Ais hodila?

Popadnu balíček, který mám nejbliž, a roztřesenýma rukama ho začnu rozbalovat. Když tkaničky konečně povolí, do nosu mě praští sladká vůně a s ní pár vzpomínek. Sedím na táře v Aislingině lékárně a místo abych jí vyřídila vzkazy a varovala ji před chystanou válkou, mám pusu plnou lékořice.

"Čemu se směješ?"

"Dáš si lékořici?" Natáhnu ruku s plátěným sáčkem ke Galdurovi, kterého přilákalo zpátky moje vyprsknutí.

"Lékořici?" Čaroděj si pár kousků vezme a podezíravě je očichává. *"Proč by někdo nosil jako zásoby na výpravu sladký dřevo?"*

"To je Aisin soukromý žertík." Dál to nerozvádím, nespouštím z Galdura oči a doufám, že ho napadne přejít z běžného rozhovoru zase na telepatii. Mám smůlu.

Strach z adorské hlídky se nás pořád drží. Galdur se v komunikaci omezí na pár zdvořilostních poznámek a pak mi přikáže, ať spím. Ani ráno se to nelepší, buď dřímá, nebo upřeně zírá před sebe a nad něčím zuřivě přemýšlí. Nakonec mám pocit, že bude nejjednodušší celý tenhle den zaspát, a docela se mi to daří. Spát, jíst a občas se ujistit, že Galdur je pořád vedle mě. K večeru si začnu absurdně přát, aby se vrátila Aisling, i když vím, že to neudělá. I kdyby byla poblíž, z principu nepřijde přenocovat k nám. Snad dorazí ráno.

Tma mě tentokrát neuspává, to mám za to, že spím přes den. S východem měsíce jsem dokonale bdělá a na chvíli se vymotám z příkrývky, abych se trochu rozhýbala. Galdur mi podá tmavý plášť, který měl zmuchlaný pod hlavou místo polštáře.

"Vezmi si ho. Máš světlý oblečení," napomíná mě šeptem. Zvednu si ruku před oči. Čaroděj má pravdu, světlé plátno je ve tmě vidět skoro jako lucerna. Vyklepu plášť od písku, pečlivě se do něj zabalím a vykročím skrz iluzi ven.

Měsíc je za vrstvou mraků vidět jen matně, místy ale zahlédnu kousky oblohy plné hvězd. Díry v mracích se pohybují, mění tvar, nedokážu poznat jediné souhvězdí ani odhadnout světové strany.

Ale alespoň se udržím na nohou.

Opřu se o studenou skálu a pomalu, zhluboka dýchám.

Schovávám se v horách před adorskou armádou, která se mě snaží zatknout za čarování coby závažný trestný čin.

Před čtvrt rokem jsem celé dny vařila dokola ty samé lektvary, sestavovala účetnictví katedry, navigovala Anfithu

úskalími spořádané vědecké práce a občas chystala Tarmovi večere. Zvrtlo se to rychle.

A vlastně mi to vůbec nevadí.

Zavřu oči a nechám myšlenky, aby si vířily, jak se jim zachce. Rozhovory s Galdurem. Hladký kámen amuletu v dlaních. Držela jsem v ruce sílu, která by mě dokázala změnit v obláček červené mlhy. Bráníme se adorským. Kouzla nejsou tak mocná, jak si je lidi často představují... pokud čaroděj nemá k dispozici zdroj síly. Amulet. Nebo, pokud je jako já, cizí životní energii.

Vytřeštím oči do tmy.

Oni mi ten blok nasadí znovu. A tentokrát silnější. Nikdo nechce mít ve městě nekromanta bez kontroly.

Vracím se zpátky do úkrytu. Už se nepohybuju pomalu a neslyšně. Několikrát uklouznu, tápu po opoře, hlasitě oddechuju.

Galdur stojí před maskovací clonou a okamžitě mě popadne za ruku.

"Co se děje? Je tu někdo?"

"Ne. Promiň. Nic se neděje." Čaroděj trochu povolí sevření a udělá pár kroků dozadu. Nechám se vést. *"Jen mi až teď došlo, že hned, jak se vrátím do školy, mi ten amulet nasadí znovu."*

Galdur se na mě vážně zadívá a pomalu přikývne.

"Pravděpodobně."

Na svou deku spíš spadnu, než že bych si lehla. Přitáhnu si k tělu Galdurův plášť, cípy své příkrývky, cokoli, abych odehnala zimu, která se do mě zakousla, ale marně. Stočím se do klubíčka a schovám obličej pod paží. Alespoň neukázat, že brečím.

"Reine..." Galdurova dlaň mi sklouzne po vlasech, zastaví se na rameni, takže teď velitel zaručeně ví, že zase řvu, a pokračuje někam na boky. *"Já si dokážu představit, že je to*

neskutečně protivný a obtěžující, ale žilas tak deset let. Zvládneš to zas."

"Ale jo," zmůžu se na odpověď. Část mé mysli vríská, proč musím zrovna já mít takovou zatracenou smůlu, část se zhrozně ušklíbá, odkdy že já potřebuju utěšovat, a ždibec se nerušeně raduje, že mi Galdur hádá alespoň o pár let míň.

"Je ti zima?" Čaroděj nečeká na odpověď, lehne si těsně za mě a volnou rukou mě lehce obejmě. Kmitne mi hlavou, jestli bych mu neměla poděkovat, ale než si to rozmyslím, veškerá alespoň trochu vhodná doba pro díky uplyne.

"Já jsem hrozně moc chtěla čarovat," odhodlám se místo toho. *"Těšila jsem se, až se ve škole konečně dostanu dál, až mě naučí, jak léčit na počkání a bořit hradby."* Galdur má sice dost slušnosti, aby se mé naivitě nedivil nahlas, ale neubrání se pobavenému odfrknutí. *"Já vím, že to není tak snadný. Ale stejně jsem hrozně chtěla zjistit, co dokážu."*

A pak mě poslali do Leynaru, já tam vyfasovala ten zpropadenej řetízek a musela jsem pak školu dodělat. Chápeš to? Donutili mě absolvovat všechny přednášky, veškerou teorii, aby mohli říct, že poslali do světa čarodějku s dokončeným vzděláním. Žárlila jsem na každého, koho jsem ve škole potkala, protože oni čarovat mohli. Nikdy jsem se z toho pořádně nevzpamatovala, ani když jsem si pak našla práci v klášteře, abych s čaroději nepřišla do styku. Tam jsem zjistila, že ten amulet dokážu přetlačit, a začala jsem cvičit. A teď dostanu silnější amulet a budu v háji, jako ve dvaceti ve škole..."

Galdur na to nic neřekne, jen jeho ruka mi nepřestává kreslit po zádech vlnovky.

"Spi," navrhne mi nakonec. *"Cesta bude náročná."*

"Spala jsem celý den," zaúpím.

"Alespoň to zkus."

Mám pocit, že musím z hlavy dostat alespoň něco, jinak mi pod nápořem myšlenek snad praskne. Obrátím se tak, abych Galdurovi viděla do obličejje, a v duchu si spílám do mizerných zbabělců.

"Galdure..." Ve tmě těžko říct, ale přísahala bych, že mi zírání do očí. "Díky, žes mě tu nenechal."

"Já tomu tady velím, nemůžu nechat svůj tým v maléru."

Nemůže nechat svůj tým v maléru. Samozřejmě. Co jiného jsem čekala. Reine, ty naivko. Hlavně se nezačni zase klepat, nebo ještě něco horšího.

"I tak. Díky." Telepatie má alespoň tu výhodu, že i když mám v krku knedlík a ucpaný nos, Galdur to nepozná.

"Budu rád, až se vrátí Aisling," přemítá. "V Dhamse budeme přece jen bezpečnější. Doufám, že dorazili v pořádku. Fakt je, že na pohled bych to do té holky neřekl, ale udělala na mě celkem dobrý dojem."

Nezmůžu se na lepší reakci než neurčité zabručení.

"Pochopil jsem, že se znáte, ale nezdálo se, že se nějak rády vidíte."

"V tom máš pravdu."

"Cos jí provedla?" zajímá se velitel. Pečlivě se soustředím na nezaujatý, lehký tón.

"Zkusila jsem svěst Theodora."

"A jak to šlo?"

"Blbě."

Galdur se roztřeše špatně potlačovaným smíchem.

"Vlastně bych měl být asi rád," zamyslí se, když se uklidní natolik, že znovu dokáže klidně ležet. "Nebo..." Pauza je dost dlouhá na to, abych se začala bát pokračování. "Nebo je někdo další, na koho to zafungovalo?"

Nutím se ke klidu. Nádech. Výdech. Myslí to Galdur tak, jak to zní?

"Jeden se našel, ale už dávno to fungovat přestalo. Zjevně se se mnou nedá žít," konstatuju. Snad zním nevzrušeně. Snad alespoň není cítit moje panika.

"Tomu se nechce věřit. Můžu to vyzkoušet?"

Zírám na něj s otevřenou pusou. Celé večery přemýšlím, co vlastně znamenaly ty dvě noci v Rogze a jestli si od nich mám slibovat něco víc. A on předvede tohle.

Seber se, čarodějnice mizerná. Rogha je jedna věc, ale tohle mu jen tak nedaruju.

"Jestli na to máš nervy... alespoň si tentokrát nebudu vyčítat, že jsem zničila hodnýho kluka."

Na kratičký ošklivý okamžik se bojím, že jsem to přehnala. Ale pak se Galdur opře o loket, aby se nade mě mohl naklonit, a volnou rukou mi odhrne vlasy z obličejů za ucho.

"Ne, o to se vážně bát nemusíš," ujistí mě. A pak se jeho rty ocitnou na mých, jeho ruce pod mou košilí, já mu to oplácím, zbavuju se deky a pláště, protože najednou je mi horko, Galdurova kůže mě pálí do dlaní.

"Ne," vydechne tiše. Ucuknu od něj jako opařená. Co jsem provedla?

Galdur natáhne ruku a pohladí mě po tváři.

"Reine, ta iluze je jen vizuální, zvuk nezamaskuje. Říkám to strašně nerad, ale něco si budeme muset nechat na jindy."

Se svítáním zíráme k obzoru a čekáme, jestli se ukáže Aislingina silueta. Den na cestu do Dhamsy, druhý pro pochod zpátky, s trochou štěstí by to mělo vyjít. A pro jednu tu trochu štěstí máme. Zaklínačka na sebe ani nenechá dlouho čekat. Nejspíš jí taky byla nad ránem ukrutná zima. Pokud mi paměť slouží, Ais měla vždycky po ruce pořádně teplé ponožky navíc. Oddechnu si a nacpu svých pár švestek do batohu, abych nezdržovala. Galdur zruší iluzi a sahá po Aisling telepatii.

Nejspíš ji prosí, aby obhlédla okolí, protože náš úkryt lékárnice mine bez povšimnutí a zamíří do adorského vnitrozemí.

Bojím se, že všechno to odpočívání bylo k ničemu, že se složím, hned jak cesta začne stoupat. Bojím se toho tolik, že do posledních doušek vody zamíchám štedrou dávkou svého výzkumného materiálu. Roztok je odporně hořký. Nebýt toho strachu a zároveň víry, že ze mě gaha dostane potřebnou sílu, nepřinutila bych se ten hnus vypít, ale teď to považuju za svou nejlepší možnost.

"Budu muset těm lidem platit víc," ošklíbám se. Pachuť gahy mi ještě dlouho zůstává na jazyku. "Jak tohle může Aisling pít dobrovolně?"

"Co jak můžu pít?" Zpoza kamenné stěny se vynoří jen Aisina hlava, zvědavě nakukující do jeskyně. Galdur zvedne svůj batoh a naznačuje, že bychom neměli ztrácet čas. Vykročím za ním.

"Výtažek z gahy," odpovím Ais. "Pořád pracuju na stejném výzkumu. Trochu jsem si vzala s sebou, kdyby se náhodou hodil..." Rezignovaným gestem naznačím, že se současným vývojem událostí jsem nepočítala.

"Copak, moc hořký?" ušklíbne se zrzavá lékárnice. Netěší mě to, ale nemůžu než přikývnout. "Tak sis to namíchala moc silný. Pojď, to rozchodíš. K nejbližšímu prameni je to kus cesty a ty se budeš potřebovat napít."

Galdura náš rozhovor zaujme, srovná s Aisling krok a začne ji zpovídat ohledně gahy i všech možných dalších bylin, se kterými zaklínači pracují. Já mám zatím co dělat, abych se udržela v pohybu. Srdce najednou cítím až v krku.

Co to bylo za zvuk? Je někdo za námi? Rozhlížím se, pečlivě zkoumám každý stín, ale nic podezřelého nevidím. Zdálo se mi to? To si taky nemyslím. Tak co to, do háje, bylo?

"Kdes říkála, že je ten pramen? Vážně bych se napila," prohodím co možná klidně k Ais, která mě pozoruje. Nevím, jestli mi na to skočila. Jen ukáže před sebe. Cesta konečně klesá a asi uprostřed svahu vidím zelené chomáče kdovíjakých travin. Odhodlaně vykročím k cíli, špatně šlápnu a seknu sebou na hrbolatou skálu. Okamžitě ze sebe vychrlím všechny nadávky, které mě napadnou, ale stejně nepřeslechnu, co Ais šeptá Galdurovi.

"To s ní dělá ta gaha. Nervozita, nesoustředění, možná ji krapet neposlouchají svaly. Nic s tím nezmůžeme, tělo si musí poradit samo. Většinou to trvá tak šest, osm hodin."

"Osobní zkušenost?" Slyším Galdurovi v hlase ten jeho pobavený úsměv. Proč teď? Proč na Aisling? Po letech se mi vrátí, co jsem zkoušela na Theodora? Věděla jsem hned, že tu Aisling nechci, zatraceně.

"Samozřejmě." I zaklínačka se křivě usmívá. "Všechny nás tím ve škole párkrát předávkovali, abychom měli odhad, co to s námi dělá."

Nemám tušení, kdy jsme přešli dhamskou hranici. Ani kde to vlastně bylo. V uších mi hučí, těžko se mi dýchá, každý šramot v okolí mnou trhne. Už nás našli? Naplno si uvědomím, že už nejsme v horách, teď nás cesta vede mírnějšími, zalesněnými kopci. Tolik možností, kde se můžou schovávat vojáci. A čarodějové. Teď jsme přece v Dhamse, ne? Tady už se za magii nestřílí, tady na ni mají vlastní školu. Den cesty. Hlava mi to nebere.

Doufám, že má Ais pravdu a je to jen tím neřádstvem, které jsem ráno spolykala.

"Přestala bys laskavě tak hnát?" Galdur prudce oddechuje. To jdu tak rychle? Není možná. Takhle chodím normálně.

"To už nemá cenu." Aisling vypadá úplně v pohodě. Ani se nesnaží odlehčit ramenům od popruhů batohu. Já věděla, že na mém pochodu není nic zvláštního. "Jsme skoro doma. Míli, ani ne. Nech ji běžet, jestli chce."

Běžet? Na to svým nohám dost nevěřím, ještě bych sebou zase praštila. Ale jestli máme úkryt tak blízko, proč postáváme uprostřed lesa, úplně nechránění, jako báječný cíl? Jestli se oni dva chtějí nechat zajmout nebo zastřelit, budiž jim přáno, ale já se hodlám dostat co nejdřív do bezpečí. Vykročím po cestě dál. Galdur zaúpí.

"Zajímalo by mě, kolik toho vlastně vypila," prohodí Aisling.

Projdu jen dvěma zákruty cesty, než se přede mnou otevře výhled na malý domek se zdmi z kamene. Za jedním z oken zahlédnu pohyb. Výborně, někdo hlídá. Tolik se mi uleví, že na plácek přede dveřmi vážně skoro doběhnu.

V okamžiku, kdy se za těmi dveřmi ozvou cizí kroky, udělá má úleva kotrmelec. Co když vůbec nestojím před správným stavením? Co když ty dveře neotevře provinilý a k Aisling loajální zaklínač, ale adorský voják? Dhamský voják? Kdokoli, kdo si myslí, že svět by byl beze mě lepší?

Zatnu zuby. Umím se ubránit. Galdur tvrdí, že bez blokačního amuletu bude každé moje kouzlo nečekaně silné. Samozřejmě že se ubráním. Tak pojd'!

Dveře se rozletí a zpoza nich se vynoří vysoký, rozložitý muž s tmavými vlasy v ohonu.

"Co jsi zač?" vyštěknu.

"To se ptám já tebe. Ty stojíš na mém dvoře," oduší majitel domu nevzrušeně. Vůbec nemám chuť mu odpovídat. Prsty prohrábnu vzduch a vím, že když budu chtít, dokážu ho smést k zemi, než se zmůže na další slovo.

"Lachu!" Aisin hlas se ozve kdesi za mnou. Když se soustředím, slyším i její blížící se kroky. "Právě hovoříš s

koňskou dávkou Follasu v podání Reine Laragh z *Acadaemie*. Kdybys to dokázal ignorovat a sehnat jí něco k pití, to by od tebe bylo šlechtný."

Zaklínač mi předvede zuby v pobaveném úšklebku a pečlivě si mě prohlíží. Přímo cítím, jak se jeho pohled zastaví na mé nervózní grimase, třesoucích se rukou, na rychle se zvedajícím hrudníku.

"Follas? Holka zlatá, tys dopadla. Aisling zapomněla, že nenalejvá kolegyni z Institutu?"

"V tomhle jsem nevinně," ohradí se Ais. "Reinuš je alchymistka, fušuje nám do řemesla a takhle to končí."

"Já to říkám pořád, nesahejte mi na zásoby, nesahejte mi na zásoby, nesahejte mi na zásoby. Poslechne někdo? Neposlechne. A pak se diví," rozumuje zaklínač.

"Copak, copak?" zajímá se Aisling a ohlédne se přes rameno. Mezi stromy už se vynořil i Galdur. Nevypadá nadšeně.

"Ale přiletěl sem minulej tejden hajnej z Lonnachtu, že prej co jsem to jeho klukovi dal - že pobíhá po domě a za každým rohem vidí běsy. Stopil mi dávku Scathu, troupl jeden." Zaklínač se otočí a odchází do domu. Tmavý ohon se za ním pohupuje, jak nesouhlasně kroutí hlavou.

Aisling se narovná od přezek na botě, které si rozepínala. Zdá se mi, že z metod svého kolegy není nikterak nadšená ani ona.

"Takže tady přespíme?" Galdur si podezíravě měří domek. A to ještě neviděl majitele. Vzápětí mě obklopí magie. "*Jsi si tím jistá?*"

Než se stihnu ohradit, že se nemá ptát mě, ozve se mi hlavě Aisina odpověď.

"*Naprosto. Lachlan na autority odjakživa kašle, záleží mu jen na tom, co si o věci myslí on sám. Vysvětlila jsem mu, že*

jste měli v Adoru důležitý úkol, který se vévodovi nelíbil. Pomocť vám je pro Lacha věc osobní hrdosti."

"Říkalas, že na něj něco víš," dožaduje se Galdur. Ais si povzdechne.

"Kdyby šlo vážně do tuhýho, můžu mu pohrozit, že prásknu Institutu, jak ve skutečnosti vypadal jeho lov na ampleiury v paláci v Dhamse. A taky jak zachází se zásobami lektvarů. Ale neudělám to."

"Protože on ví něco na tebe."

"Proto ne. Proto, že Lach svou práci dělá dobře. A lacino. Kdo si nemůže dovolit jít pro pomoc na Institut, ten skončí u Lachlana. Jsou šelmy, na který si nikdo jiný netroufne. Lach má na kontě stovky zachráněných životů. Nikomu ho udávat nebudu."

"Bohové, koho mi to jenom připomíná," zaskuhrá Galdur. Zaklínačka tázavě zvedne obočí, ale čaroděj to naštěstí nerozvádí dál.

"Pojďme dovnitř," zaškemrám. Vážně si připadám hrozně na ráně. Ais ostře přikývne, na nic nečeká a odkráčí. Spěchám za ní.

Ve světnici s krbem u ohně spokojeně posedávají kolegové. Tegyd nekašle. Iwar a Torill vypadají stejně při síle jako při poradách doma v Comharu. Než kdokoliv z nás stihne pronést jediné slovo na pozdrav, mé pozornosti se dožaduje zaklínač Lachlan. Popadne mě za rameno a bez diskuzí odvede ke stolu, na kterém stojí džbán s vodou a tři jablka.

"To sníš a vypiješ. Hned," přikáže. "A pak mi pomůžeš štípat dřevo."

Jeho hlas nepřipouští odmlouvání a moje rozklepaná mysl se na něj stejně nezmůže. Takže se poslušně posadím a zahryznu se do jablka.

Všechno mě bolí.

Ležím na podlaze v místnosti, kterou Lachlan zřejmě využívá jako skladiště, zpoza zavřených dveří slyším, jak si pán domu tiše povídá s Aisling, Galdur oddechuje vedle mě. Nedokážu myslet na nic jiného, než jak mě bolí celé tělo. Lachlan mě přiměl několik hodin štípat a nosit dříví. Bylo příjemné konečně mít na čem vybit všechnu nervozitu, strach, vztek, všechnu přebytečnou sílu, kterou ze mě gaha vytáhla. Ale namohla jsem si tím každý sval v těle.

Kamenná dlažba, na které ležím, není úplně rovná. Zaklínač zřejmě nepředpokládal, že tu někdo někdy bude spát. Obrátím se na bok a i ten jednoduchý pohyb mě přinutí zasycet bolestí.

"Už je ti líp?" zašeptá Galdur.

"Přijde na to, v kterém ohledu," vydechnu. "Ale už mnou alespoň nemlátí ta gaha."

Lehounká vlna síly, a místnost se rozsvětlí. Galdur nesoustředí světlo do jednoho místa, nechává kouzlo vlnit se vzduchem a slabě zářit.

Vím, že se chystám udělat pitomost, ale neodolám. Uměla jsem podobný trik, když jsem na někoho chtěla zapůsobit - plamínky ze špiček prstů. Iluze by taky neměla zbourat Lachlanovi dům nad hlavou, kdyby se mi vymkla z rukou.

Vystrčím ruku zpod deky, soustředím se na energii, která mi koluje v krvi, a dovolím jen té nejmenší špetce, aby se mi rozsvítila na dlani.

Vypadá to spíš jako bych držela hrst rozžhavených uhlíků, ale rozhodně je to mnohem blíž kýženému výsledku než magické katastrofě. Opatrně pošlu do kouzla další energii. Světlo se mi vznese z dlaně a začne zběsile poletovat po místnosti. Galdur se pobaveně usmívá. Leknu se a nechám kouzlo rozplynout.

"Ty si nemyslíš, že riskuju?"

"Když jsi unavená, jsou slabší i tvoje kouzla. K tomu jsi opatrná, protože nejsi hazardér, a iluze by potřebovaly vážně hodně síly na to, aby napáchaly nějakou škodu. Takže ne, myslím si, že si chceš jenom trochu pohrát, než zase dostaneš řetízek s blokem." Galdur pošle do vzduchu další várku světél. Rozhodnu se vzít to jako pobídku. Jestlipak bych zvládla zelené světlo? A fialové?

Postupně se lepším. Dovedu se soustředit, uchopit menší množství síly, líp rozumím kouzlu a dokážu ho ovládat. A ohromně mě to baví.

Protože tohle, zatraceně, tohle mě na čarodějnictví lákalo. Jen zvednout ruku a stvořit před sebou, cokoli si zamanu. Teď zvedám ruce a v Lachlanově mizerném přístěnku stavím ze světél hradby, zámky, nechám vyrůst lesy, ve světlech se mihne kůň v trysku. Galdur chvílemi doplňuje moje iluze, chvílemi se jen dívá a hlavou se mi opírá o rameno.

Jsem horší než děcka, která se naučila svůj první pyrokinetický trik. A je mi to úplně jedno.

Rozevřu dlaň, aby přede mnou vyrostla rozkvetlá louka. Samotnou mě zarazí, když se uprostřed květin objeví dvě nezřetelné postavy, ale zároveň vím, že do tohohle obrazu jaksi patří. Udržuju kouzlo, volnou rukou hledám Galdurovu dlaň a hlas, který se ozve z vedlejší místnosti, mě nepoleká ani tolik, aby iluze zakolísala.

"Ty, Ais? Co myslíš, že tam vyvádíš?"

Nemyslím, že Lachlan mluví o kolezích, kteří spí v jeho ložnici. Usměju se. Jestli teď oba zaklínači napjatě sledují škvíru pode dveřmi, tak ať mají na co koukat. Pošlu do kouzla další dávku síly, obraz se mění, iluze květin mizí, světlo září rudě...

"Nemám nejmenší tušení." Aislingin hlas zní nevzrušeně. "Ale oheň to není, kdyby něco rozbili, tak bys to slyšel, takže bych řekla, že to mají pod kontrolou."

"Čarodějové jsou neskutečně divní lidi," usoudí Lachlan. "A zaklínači taky," dodá po chvilce s náznakem smíchu v hlase.

"Na divný lidi," pronese slavnostně Ais a pak už je slyšet jen klepnutí dvou keramických kalíšků.

Otrásá mnou Galdurův smích. Naposled zvednu ruku, abych světla přiměla snést se k zemi v podobě sněhových vloček, a pak čaroděje obejmu.

Ani nevím, co jsem čekala od cesty Dhamsou. Vážně nevím. Připadá mi úplně samozřejmé, že nám ráno Lachlan přivede koně a přikáže, ať se cestou nezamotáme do žádných potíží.

Ais nás vede málo používanými stezkami v podhůří, budí nás za svítání a nedovolí sesednout, dokud je dostatek světla na cestu. Třetí den odpoledne klesáme dlouhým úzkým průsmykem a míříme za zapadajícím sluncem, které občas probleskne mezi stromy. Sluneční světlo už se barví do červena, když stromy začnou řídnout. Aisling zastaví svého koně a počká, než ji dojedeme všichni.

"Je tu jenom malá stráž, ale je tu," upozorní Galdura a ukáže na malý hrad, který střeží ústí průsmyku. "Těžko říct, jestli se náhodou Ador nerozhodl poslat hlídky až sem."

Velitel přikývne.

"Jeď," vybídne zaklínačku. "Ať tě zbytečně nezatáhneme do potíží. Až budeš v pořádku za hranicí, zkusíme to my."

Aisling vděčně kývne.

"Moc se ale nezdržujte. Obvykle zavírají bránu se západem slunce, tak ať tu nemusíte přespávat."

"Díky, Aisling," pronese Galdur a v podobném duchu se vyjádří i zbytek party. Já ze sebe nedostanu slovo, jen jaksi pokývnu, ale Aisling se mi pečlivě vyhne pohledem.

"Hodně štěstí," popřeje nám zaklínačka a pobídne koně do kroku. My sesedneme a nevíme nic lepšího, než se porůznu opřít o stromy a vyměňovat si nejisté pohledy. Iwar se nakonec vydá směrem, kterým odjela Ais. Když se vrátí, hlásí, že naše průvodkyně prošla kolem strážního hradu. Je za hranicí. V Comharu.

Doma.

"Tak, a teď my," velí Galdur.

Nasedneme a v napjatém tichu míříme po cestě dál, skrz pomenší osadu na dlážděné prostranství přes hrádkem.

Dhamští pohraničníci nám obřadně zahradí cestu zkříženými halapartnami. Galdur pozdraví, sesedne a doprovodí naše dokumenty stručným vysvětlením.

A oni nás pustí. Jednoduše si pročtou naše povolení, přelétnou nás pohledem a ustoupí z cesty.

Otupělá úlevou pobídnu koně, aby překonal těch posledních pár délek k hraniční čáře, vysázené ze světlých dlažebních kostek.

Jsem doma.

Všichni jsme doma. Živí. A úkol jsme splnili.

Aisling na nás čeká právě tak z dohledu pohraničníků a potměšile se usmívá.

"Ještě někdo je toho názoru, že si zatraceně zasloužíme horkou koupel a pořádnou postel?" Setká se s pěticí více či méně nechápavých pohledů, takže to musí vysvětlit blíž. "Máme jen pár mil do Fulthy. Schází se tam obchodní stezky. Je velká šance, že najdeme slušný nocleh, jsou připravení na cestovatele, a se strážemi u bran se většinou dá docela mluvit,

aby nás pustili do města po soumraku. Ptám se ještě jednou, jste taky toho názoru, že si to zasloužíme?"

"Ale asi jo," zamumlá Tegyd. Víc z nás Aisling nedostane. Obrátí oči v sloup.

"Vpřed. Směr Fultha. Ať se vám to líbí nebo ne," přikáže.

Posledních pár dní cesty si připadám jako ve snu.

Aisling, která nás provedla horami o vodě, plackách a nocležích pod smrkem, táhne Comharem od hostince k hostinci a zjevně si užívá, když jí někdo přinese jídlo až na stůl. S Galdurem to musí mít domluvené, protože velitel se nevzpouzí a klidně na závěr cesty utrácí zbytek přidělených peněz.

Jenže ani to nestačí. Příliš brzy se proti obloze vyrýsuje silueta Castelgrande a já si uvědomím, že mám strach. Vracím se sice se splněnými úkoly, jak zneškodněním nebezpečného amuletu, tak výzkumem adorských zásob, ale bez bloku na krku. Jako volná nekromantka. Nemám nejmenší tušení, jak na to bude reagovat Blanche de Lestate, o zbytku školy nemluvě.

Do západu slunce ještě pár hodin zbývá, když přijíždíme do Castelgrande a směřujeme koně ke škole.

"Tomuhle se vážně těžko věří," vydechne Iwar. Skoro láskyplně pozoruje zdi porostlé psím vínem a školní bránu. "Vracíme se celí."

"Nepřestávám se divit od chvíle, kdy jsme překročili hranici," ujistím ho podobným tónem.

Před branou sesedneme. Ais prohlásí, že koně dostane zpátky k právoplatným majitelům, a vyloudí od čaroděje ve službě pořádný kus provazu, aby si dokázala odvést celé stádo. Ani nevnímám, co říká na rozloučenou. Dívám se průchodem na školní nádvoří, kde se rozrůstá skupinka studentů zírajících pro změnu na nás. Uvědomuju si, že některý z nich pravděpodobně

upozornil Blanche, a usilovně si přeju, aby se konečně ukázala. Ať alespoň vím, na čem jsem.

Téměř si neuvědomím, že kolegové prochází kolem mě a míří průchodem na školní nádvoří. Probere mě až Galdurova ruka, lehké šťouchnutí do zad. Vykročím taky. Ať se stane cokoli, měla bych zůstat se svým týmem.

Tegyd v čele zamíří k ubytovacímu křídlu a všichni ho bezmyšlenkovitě následujeme. Nedojdeme ale ani do půlky nádvoří, když vrznou panty a do cesty nám skoro vběhne Blanche de Lestate.

Každého z nás si po řadě prohlédne a pak si dovolí vítězný úsměv.

"Gratuluji," rozzáří se. "A děkuji. Za všechny, kterých se to týká."

Přistoupí k nám blíž a s každým prohodí několik vět. Galdura se přeptá na splnění úkolů, Iwara na to, jak přesné byly naše odhady situace. Tegyd vypráví o zničených polích, Torill shrne, jaké následky mělo zničení amuletu. Pak se Blanche dostane ke mně. Podá mi ruku a ten dotek stačí, aby se zarazila. Nejistým a jaksi omluvným pohledem mi zabloudí na krk. Úmyslně jsem si rozepnula košili, aby se nemusela vyptávat. Abych to téma nemusela načít já.

Rektorka zvedne pohled zpátky k mému obličejí a v očích má otázku.

"Silové přetížení," řekne tiše Galdur, než se zmůžu na slovo. "Po... vyřešení problému. Reine měla relativně slabý amulet, takové moc nevydrží." Přísně vzato nelže, přesto dokáže navést velmistryni úplně špatným směrem. Takhle to zní, jako by se mi řetízek na krku rozskočil bez vlastního přičinění. Přísahala bych, že se Blanche uleví.

"Reine..." hlesne a zrudne rozpaky.

"Musím dostat jiný," přikývnu, abych jí to ulehčila. Je mi jí skoro líto, když vidím, jak si oddechne.

"Reine, vážně mě to moc mrzí," šeptá rektorka.

"Ale jinak to nejde. Nesmí se to dít, já vím. To je v pořádku." Hlavně nesmí padnout slovo nekromacie, o takové pozdvižení nestojíme ani jedna.

"Já... hned seženu někoho z runové..."

"Zítřa," zasáhne Galdur. "Zítřa to stačí. Za jeden večer nic provést nestihne." Blanche uvažuje. Čaroděj vidí šanci a útočí dál. "Dohlédnu na to, aby se v pořádku vrátila, nic se nestane. Ale alespoň jednu noc ji nechte v klidu se vyspat."

Velmistryně Blanche de Lestate kapituluje pod upřeným pohledem nevysokého, vyhublého čaroděje. Kdyby nešlo o mou budoucnost, s chutí bych se tomu výjevu zasmála.

"Zítřa," přikáže.

"Zítřa," potvrdí Galdur, vezme mě za ruku a vede mě zpátky ke školní bráně.

Beze slova projdeme městem až k mému bytu. Musím se chvíli hrabat v hloubi batohu, než najdu klíč, ale pak konečně odemknu trochu zatuhlý zámek a vkročím do chodby.

Doma. Konečně jsem vážně, doopravdy doma.

Chvilku mi trvá, než si uvědomím, že Galdur zůstal stát přede dveřmi. Obrátím se k němu.

"Neslíbils, že mě budeš hlídat?"

"Slíbil." Galdur mávne rukou na znamení, že slib nic neznamená. "Věřím ti. Nechám tě o samotě, jestli chceš."

Natáhnu k němu ruku.

"Nechci."

Galdur vejde a zamkne za sebou dveře. Položí mi paži kolem ramen, vmanévruje mě do světnice, odloží svůj batoh na nejbližší židli a začne se ochomýtat kolem kamen.

"Je mi jedno, že je léto," oznámí, zatímco skládá na roštu hromádku třísek. "Chci horkej čaj."

"Výbornej nápad," prohlásím. Konečně se proberu z podivné ztuhlosti a můžu se pustit do vybalování svého zavazadla. Ne že bych měla moc co vybalovat.

V kamnech plápolá kouzly podporovaný oheň a z vody v hrnci začíná stoupat pára, když zazvoní zvonek nade dveřmi.

"Bozi dobří," zaúpím, když se zvedám ze židle. "Byla jsem kolik týdnů pryč, čekala bych, že se naučí hledat pomoc jinde, ale ne, já si ani ten čaj vypít nemůžu."

Dveře otevřu trhnutím a vzápětí zírám do šokované Tarmovy tváře. Na jazyk se mi dere otázka, co tu dělá, doprovázená řadou vybraných kleteb. Pracně ji spolknou.

"Reine," hlesne Tarmo. "Slyšel jsem, že se tvoje skupina vrátila, a ve škole se povídá, že to bylo náročné. Přišel jsem se povídat, jestli něco nepotřebuješ." Na důkaz zvedne ruku, ve které drží proutěný koš zakrytý plátnem. Neudržím se a zvědavě klůček nadzvednu. Zelenina, chleba, sýr, láhev vína. Najednou mi je Tarma líto. Chudák hodnej kluk.

"Díky, Tarmo, ale já jsem v pořádku, vážně." Pokusím se o úsměv, čímž Tarma zmatu dokonale.

"Máš co k večeri?" zeptá se tak tiše, že ho téměř přeslechnu.

"To by nebylo fér," napomenu ho. Polkne naprázdno a přikývne. Zjevně neví, co dál. "Děkuju, opravdu, ale teď bys měl jít. A vypít s někým to víno," poradím mu.

Zdá se mi, že se alespoň náznakem usměje, než se otočí a zamíří pryč. Znovu zajistím dveře a vrátím se ke kamnům.

"Ale to víno sis vzít mohla," prohodí Galdur a podá mi hrnek s čajem.

"Nemohla," pronesu rozhodně. "Stačí, že jsem mu pošlapala sny, ideály a zřejmě sebevědomí. On se bude potřebovat napít víc než já."

Galdur vyprskne čaj přes celou místnost.

"Už chápu, jaks to myslela s tím ničením hodných kluků," poznamená. "Ty potřebuješ sígra s vlastní hlavou, který se zničit nenechá."

"Na tom něco bude. Můžeš mi laskavě připomenout, co právě dělám?"

Galdur dopije zbytek čaje, odloží hrnek, přejde místnost a zastaví se přede mnou. Na to, že si ze mně před okamžikem utahoval, se tváří celkem vážně. Netuším, co má v úmyslu, takže jen čekám, co se stane dál.

Nejdřív mě vezme za jednu ruku, pak za druhou. Přitáhne si mě blíž k sobě a lehce mě políbí. A nepřestává mě zkoumavě pozorovat.

Tohle už tu jednou bylo. Tentokrát nemám náladu na Galdurův pomalý, metodický postup. Přitáhnou si čaroděje za límec košile a polibek mu oplatím silněji.

Zdá se, že na nic jiného Galdur nečekal.

Ráno se proberu zamotaná do deky a s Galdurovou paží kolem pasu. Snažím se opatrně vyprostit, čímž ho samozřejmě vzbudím.

"Kam se ženeš?" zeptá se rozespale.

"Do školy," odpovím a snažím se vzpomenout si, kde večer skončilo moje oblečení. Paměť se nezmůže na nic než *pryč*. "Ať to mám z krku. V tomhle případě vlastně na krku."

"Jsi si jistá?"

"Utíkat nebudu, srovnat školu se zemí nemíním a moc jiných možností nemám," pokrčím rameny. "A jak jsi správně podotknul, přežila jsem to deset let, zvládnou to i dál."

"Byla bys skvělá čarodějka, kdyby ten blok nepovažovali za nutnej," povzdechne si Galdur a pokusí se mě obejmout. Setřesu ho, jelikož si potřebuju obléct košili.

"Uvidíme, co za amulet dostanu tentokrát," ušklíbnu se.
Čaroděj se spiklenecky usměje a položí mi ruce kolem pasu.
"Brzy se vrát'."

O POMOC NÁS NEŽÁDALI

Napsala,
zredigovala,
korektury udělala,
obálku vytvořila,
vysázela a vydala vlastními silami Alissa
s nedocenitelnou pomocí Michala Havla.

Vydání první, jako e-kniha za internetem poněkud
zaostávající.

2018